

9 LAGEN

LIVSLAGAR

9.1 Inledning

¹Under rubriken ”livslagar” ha i detta och Laurencys föregående arbeten redovisats endast de sju fundamentala livslagarna för medvetenhetsutvecklingen, livslagarna (DVS , tredje upplagan, kapitel 3.1–3.73), däremot icke lagarna rörande materie- och rörelseaspekterna, ”naturlagarna”. Under denna rubrik sammanföras även alla kommentarer till livslagarna med därtill hörande livsfrågor, ideal, levnadskonst etc.

²Av de sju uppräknade livslagarna representera tre (utvecklingslagen, ödeslagen, skördelagen) ”ledningen i människans liv”, energier som möjliggöra medvetenhetsutvecklingen. De fyra andra äro de människan lär sig själv tillämpa för att utvecklas.

³Vid sidan av dessa fundamentala finns en hel serie livslagar gällande på de olika medvetenhetsstadierna, lagar individen själv lär sig upptäcka under sin fortsatta utveckling. Liksom rättsbegreppen alltmera förfinas under fortsatta kulturutvecklingen, tills den ”gyllene medelvägen” blir en knivskarp väg; liksom det som för dem på lägre stadier ter sig såsom utopier, på högre stadier blir ofrånkomliga nödvändigheter, så bli allt högre livslagar upptäckta av dem som medvetet vandra vägen.

⁴Den individ, som ilar utvecklingen i förväg, upptäcker dessa allt högre lagar men inser också det meningslösa i att förkunna sin upptäckt för dem på lägre stadier. De inses och erkännas först, när de en gång i framtiden ingått i allmänna rättsmedvetandet. Innan dess bli de endast föremål för de livsokunnigas förakt och hån, dessa livsokunniga som tro sig om att kunna bedöma allt. Med den inbrytande demokratiseringen ha dessa blivit auktoriteter. Må vara att den humanism, vi ärvt från grekerna, endast var en avglans av vad en Platon inhämtat i de esoteriska ordnarna. Ändå var den ojämförligt överlägsen den nuvarande demokratiska rättsuppfattningen, som knappast längre kan skilja på enklaste rätt och orätt och förkunnar livslögner för en lättled, hjälplös mänsklighet.

⁵Lagen är sammanfattningen av alla materieaspektens, rörelseaspektens och medvetenhetsaspektens lagar i hela kosmos. Det torde framgå härav, att vad människan kan veta om Lagen är en försvinnande bråkdel. I stort sett är också det mesta, som sagts om ”karma”, okunnighetens försök att med logikens hjälp och mycket begränsad erfarenhet söka förklara det oförklarliga. Den trots alla varningar skenbart outrotliga, idiotiska tendensen att spekulera och förklara har som vanligt firat orgier även i fråga om Lagen.

⁶Livslagarna äro universella, icke individuella, icke avsedda endast för individens egen utveckling. I frihetslagen ligger allt som kan frigöra andra, i enhetslagen allt som kan hjälpa andra att beundra och känna deltagande, i utvecklingslagen allt som kan hjälpa andra att utvecklas, i självlagen allt som hjälper andra till självförverkligande, i aktiveringslagen allt som kan hjälpa andra att tänka själva. Det som icke gagnar alla är misstag i fråga om livslagarna.

⁷Livslagarna ge oss de normer, efter vilka vi kunna upptäcka våra egna brister och granska våra egna motiv. Den som vill utveckling företar dagligen en analys av vad som tänkts, sagts och gjorts i dessa hänseenden. Det är första steget till självkänedom.

9.2 Olika slag av lagar

¹Det finns många slag av lagar: grundlagar gällande för hela kosmos (naturlagar); involutions- och evolutionslagar; lagar för de olika världarna och för de olika naturrikerna, särskilt lagar för lägre rikena, lagar som måste anpassas, allteftersom utvecklingen i rikena når målen för de olika

utvecklingsstadierna, vilka förskjutas i den mån totalevolutionen når allt högre inom planeterna och solsystemet.

²I största allmänhet kan sägas, att lagar äro de sätt på vilka energierna verka. Med nya energikombinationer följa nya lagar. Orubbliga äro endast de lagar (konstantrelationer) som uppkomma vid materiens sammansättning och dynamis' verksamhet i uratomerna. Den orubbliga grunden är alltid lagen för orsak och verkan, utan vilken kosmos bleve kaos och inga processer vore möjliga.

³Man kan indela lagarna i tre olika slag: naturlagar (gällande för materie- och rörelseaspekterna), livslagar (gällande för medvetenhetsaspekten) och modifikationslagar. De två första slagens lagar äro fundamentala och orubbliga. Modifikationslagarna äro anpassningslagar för manifestationsprocessernas genomförande i olika hänseenden, ändrade med ändrade betingelser.

⁴Man kan indela lagarna efter de tre verklighetsaspekterna och efter de olika atomvärldarna. Det finns alltså c:a 150 fundamentallagar i kosmos och otaliga följdlagar i varje värld.

⁵Dessutom finnas lagar, som man kunde kalla tillfällighetslagar, om vilkas nödvändighet olika meningar kunna råda inom såväl regering som hierarki. Även i dessa riken, där man ju icke kan vara allvetande i absolut mening (vilket blir möjligt först i högsta kosmiska riket), måste man räkna med sannolikheter. Den absoluta objektivitet och ofelbarhet, som ligger i begreppet naturlag, är givetvis ouppnåelig i lägre kosmiska riken. Med förvärv av perspektivmedvetenheten och dess användning på tillvaron lära sig människorna vara mindre slösaktiga med den älskade termen "absolut", kanske också mindre vårdslösa med den moderna tidens slagord "relativ". Det fordras kunskap om verkligheten och livet för att kunna fälla riktiga omdömen. Oriktiga regna dagligen över oss alla, aningslösa som vi alla äro om vår enorma okunnighet. Kanske vi kunde fråga oss, "vad har jag för fakta för det?" och lära oss tillämpa regeln att "icke antaga något utan tillräcklig grund". Det vore dock något.

9.3 Ändamålsenligheten i tillvaron

¹Ändamålsenligheten i tillvaron kommer till uttryck i livslagarna, vilka visa sig i de ändamålsenligt verkande energier, som utgå från högsta kosmiska riket. Livslag är uttryck för konstant verkande energier, som förvandla kaos till en ändamålsenlig kosmos. Varje slags godtycke skulle ofelbart motverka detta ändamål. Ändamålsenligheten möjliggöres genom en sådan tillämpning av kunskapen om dynamis' verksamhetssätt i manifestationsmaterien, att manifestationsenergierna (högre materielags påverkan på lägre) verka konstruktivt och icke destruktivt. De materieenergierna, vi uppfatta såsom mekaniskt verkande, äro såsom sådana redan i viss mån ändamålsenliga, utgöra den primära tillämpningen och grundförutsättningen för alltmer ändamålsenligt dirigerade. I samtliga kosmiska riken sker en fortgående anpassning med hänsyn till den med varje materievärld av uratomer alltmera sammansatta materien. Störst blir denna anpassning givetvis inom solsystemet och ju närmare den når fysiska världens materier.

²Dynamis är en blind kraft, och en sådan kan icke verka konstruktivt utan åstadkommer kaos. En kraft som verkar lagenligt, lagen för orsak och verkan, är redan därigenom relativt ändamålsenlig.

³De inom solsystemet verkande ändamålsenliga energierna äro så avpassade, att de möjliggöra förverkligandet av livets mening och mål: monadernas gradvis skeende medvetenhetsutveckling och aktivering av passiva medvetenheten i allt högre molekylarslag och atomslag. De härför nödvändiga energiernas konstantrelationer äro vad vi kalla livslagar. Det följer härav, att dylika livslagar i många avseenden äro olika i de olika naturrikerna. Många av dem som gälla i femte naturriket, skulle de i fjärde icke kunna tillämpa och så vidare för allt högre naturriken. (Den för alla riken gemensamma lagen är den fundamentala orsakslagen såsom förutsättning för all annan lagenlighet. Denna primära orsakslag visar redan därigenom sin ändamålsenlighet.) Allt eftersom

det för varje rike fastställda målet (kontakt med högre rikens medvetenhet) uppnåtts, göra sig andra lagar gällande i och för samma syftemål.

⁴Monadens uratomiska egenart förblir även för högsta kosmiska väsen och även för individen själv i högsta kosmiska riket en oåtkomlig faktor. Den förblir liksom kosmiska medvetenheten något som man skulle kunna kalla "absolut subjektivt". Det enda för medvetenheten objektiva i tillvaron är uratomernas sammansättning i atomer, molekyler och materieformer. Därpå beror att utan tillvarons materieaspekt funnes inga naturlagar. Det är dessa tillvarons grundlagar, som sätta gräns för medvetenhetsaspektens subjektiva allmakt.

⁵Vi veta icke, huruvida uratomernas sammansättning i de olika kosmoi kan göras efter olika principer. Medvetenhetsaspekten, som är beroende av materieaspekten för sina uttryckssätt, skulle då yttra sig på olika sätt i olika kosmoi.

⁶Jagmedvetenheten är alltid beroende av sina materiehöljen med dessas olika slag av medvetenhet för aktivitet och fortsatt medvetenhetsexpansion.

9.4 Lags absoluta giltighet

¹Inga naturlagar (materie- och rörelselagar) eller livslagar kunna någonsin "upphävas". De äro absolut giltiga i sin egen atomvärld. Varje värld har sina lagar. De lägre världarnas lagar ingå i högre världars lagar såsom en del av ett helt, eller riktigare, av en något större del av det kosmiskt totala.

²Liksom alla andra lagar (materiens ofrånkomliga konstantrelationer och energiernas verkan genom dessa) är även lagen för orsak och verkan absolut. (Det är aldrig fråga om "en" orsak, även om det synes så.) Ingen kan "upphäva" en lag eller "gå i vägen" för en lag. Men det finns otaliga lagar, och det finns alltid lagar, vilkas tillämpning kan ändra annars oundvikliga resultat. Flygplanets "drivkraft" upphäver icke tyngdlagen men har större verkan än jordens "dragningskraft". Man kan med konstlade medel förlänga organismens liv. Det är också exempel på samma sak.

³I esoteriken skiljer man på cyklernas lag och lagen för rytm. Cyklernas lag avser materieenergiernas spiralformiga rörelse. Rytms lag gäller ifråga om fram-och-tillbaka-rörelsen inom fastställd gräns. Cyklernas lag avser energien inom givna kanaler. Rytms energier röra sig inom dessa givna kanaler. I musiken anger cykeln tonernas längd, rytmen intervallerna mellan tonerna.

⁴Lagen för motsvarighet (korrespondens), en av livets väsentliga lagar, är i stort sett okänd i västerlandet. Goethe hade full förståelse för denna lag, vilket framgår av hans yttrande, "allt förgängligt är blott en liknelse".

9.5 Allting är uttryck för lag

¹Människorna se fel och brister. Allting är mycket enkelt enligt snusförnuftet. Det är bara att rätta till, och så är den saken klar. Det är icke alls så. Det som föreligger och sker i nuet är resultat av ett för okunnigheten ofattbart stort antal faktorer i det förflutna. Det är de dolda orsakerna som verkat. Och de finnas kvar, även sedan man avhjälpit den synliga bristen. Banvallen sätter sig och rälsen förskjutas. Man fyller på grus och lägger nya räls. Snart har banvallen ånyo satt sig. Underlaget har på nytt spolats undan. Det gäller för baningenjören att upptäcka den dolda orsaken. Liknelsen har ytterligt förenklats för att ge en antydning. I många fall finns ingen möjlighet för normalindividen att finna yttersta orsakerna.

²Vegetarianerna göra propaganda för vegetarisk kost. I framtiden komma människorna icke att äta kött. Men det dröjer ännu ett tag. Vegetarianerna söka förklara, varför det dröjer. En hel del riktiga synpunkter, dem som ligga inom snusförnuftets räckhåll, ha de funnit (okunnighet, fördom, vanans makt etc.). Men det finns mycket djupare liggande orsaker, de som falla under ödeslag och skördelag. I miljoner år har människan varit praktiskt taget värnlös mot vilddjuren.

Antalet människooffer har varit större än vildaste fantasi kan utmåla. Ett vilddjur, som dödar en människa, ett väsen tillhörande ett högre rike, ådrar sig en fruktansvärd rubbning av balanslagen. Den som känner till livslagarna, kan utan svårighet spekulera ut dessa förhållanden. När balansen mellan djur- och människoriket någotsånär återställts, komma människorna definitivt att "förlora smaken för kött" med allt vad detta innebär ifråga om samtliga synpunkter på hithörande problem. Parasiter i människokroppen, som tillhöra djurriket, komma då också att kunna oskadliggöras.

³Det finns, trots vegetarianers alla påståenden, människor som måste ha kött. Också detta kommer att upphöra. Även häri finns ett speciellt balansproblem. Det kan vara dålig skörd som kvittas samtidigt mot djurrikets dåliga sådd. Individerna ifråga kan då ofta ha fallit offer för odjur.

⁴Människorna tro, att vidskepelse av alla slag omedelbart kunna utrotas genom upplysning. Vidskepelse kunna ha åstadkommit ofantligt mycket lidande. Detta måste balanseras enligt balanslagen. De som på grund av vidskepelse vållat lidande, hindras från att kunna frigöra sig från vidskepelsen, tills balansen återställts. Även i detta kommer gemensamma ansvaret till synes. Många vidskepligheter synas för avsevärd tid outrotliga.

⁵Nya riktiga och förnuftiga ideer kunna möta oresonligt motstånd, tills "tiden är inne" för deras förståelse. Det behöver icke enbart bero på okunnighet, ovilja att erkänna, personlig dålig skörd för "upptäckaren" etc. Mänskligheten hindras från att förstå, tills motsvarande okunnighets misstag kunna balanseras.

⁶Den kosmiska manifestationsprocessen går sin gilla gång, oberoende av motstånd. Men för de olika solsystemen måste, ju mer processen fortskrider, ju fler individer som nått människostadiet, lagas efter läglighet. Detta kan bero på orsaker och verkningar hörande under frihetslagen eller självlagen. Båda kunna rubba balansen för respektive klot, så att särskilda åtgärder bli erforderliga. Dessa komma till uttryck i verkningar enligt ödeslag och skördelag.

⁷Människorna få kunskap, när "tiden är inne". Även detta är uttryck för lag. Individuellt beror det på individens "förhållanden" till självlagen, ödeslagen och skördelagen. Beträffande hela mänskligheten tillkomma även de faktorer, vilka sammanhånga med utvecklingslagen. Varje "ras" har fått en uppgift sig tilldelad, ett arbete att utföra i den allmänna utvecklingens tjänst. Sviker den sin uppgift, försenas utvecklingen. Människorna kunna motarbeta utvecklingen till förfång för det hela och alldeles särskilt för sina klaner, som dela ansvaret. Gnostikerna använde i detta sammanhang beteckningen "nådatid". När "mättet är rågat" och klanen visat sig inkorrigibel, avföres den till ett annat klot. Utvecklingen kan försenas men icke hejdas.

9.6 Livets mening

¹Man måste skilja på livets mening och inkarnationens mening. Livets mening är livets slutliga mål: individens aktualisering av sin potentiella gudomlighet. Inkarnationens mening är förvärv av insikt och förståelse, egenskaper och förmågor genom upplevelse, erfarenhet och bearbetning av denna erfarenhet.

²Många klaga över förfelat liv. Det finns intet sådant. Alltid ha vi gjort erfarenheter. Utomstående tycka väl, att många av dessa erfarenheter varit onödiga. Därmed kan ingen döma. Vi få göra om samma erfarenheter, tills vi lärt oss allt de kunna lära oss. I tusentals inkarnationer göra vi om samma dumheter, tills vi förvärvat förmågan att lära av dem.

³Många dumheter, skenbart onödiga erfarenheter, äro dålig skörd. De fel, vi äro idiotiska och hatiska nog att fördöma hos andra och därigenom skada eller tillfoga dem lidande, få vi oss påtvingade. Det är livets omutliga rättvisa. Kränka vi frihetslagen, inkräkta vi på andras rätt att leva sitt eget liv i fred för vår inblandning, så blir vår egen frihet beskuren. Detta enkla faktum kunna moralisterna aldrig förstå. Och ändå är saken enkel och uppenbar. Det är moralen, som får oss att förgifta livet för andra och därmed för oss själva.

⁴Livet behöver icke vara misstagens väg. Att vi nästan bara göra misstag, beror på dels allmän

livsokunnighet, dels individuell dålig sådd.

⁵Det finns kunskap om verkligheten och livet. Men vi måste förvärva oss rätt till denna kunskap. Den är icke för de olärliga, icke för dem som söka makt, ära och rikedom, icke att egoistiskt missbruka för egen självhärlighet och förmäthenhet. Men söka vi sanningen för att tjäna livet, så få vi också tillfällen att taga del av övermänniskornas kunskap. Det är fullständigt utslutet, att någon därvidlag kan bli förbisedd. Det hör med till självbedrägligheten, att ingen ämnar missbruka kunskapen och alla på lägre stadier ofelbart göra det. Därmed skulle de kunna så en sådan dålig sådd, att hundratals inkarnationer av lidande bleve deras ofrånkomliga skörd. Det är en välgärning att de få leva okunnighetens liv. Kunskap är icke för de omogna. Men detta är icke människans sak att avgöra. Vår plikt är att ge alla kunskap i mån av möjlighet till förståelse.

⁶Det vittnar om livsokunnighet att klaga över förfelat liv. Vad menar för övrigt fiktionalisterna därmed? Att icke ha "lyckats" i livet! Att icke ha förvärvat makt, rikedom, berömmelse? Att icke ha haft framgång i sina företag? Man får nog i de flesta fall säga, att den otur de beklaga sig över i själva verket är verklig tur för dem. Ty att lyckas i fåvitsk ävlan och öka tillfällen att missbruka förmåner betyder dålig sådd.

⁷Däremot är det riktigt, att många av okunnighet försumma att skaffa sig verkliga intressen, som förädla det emotionala och förstärka det mentala, att många av slöhet och ligkiltighet underlåta att begagna dagliga tillfällen att så god sådd, att de inbilla sig livets mening vara att bara roa sig med allsköns fultigheter, skvaller och meningslösheter.

⁸Lidandesinkarnationer äro skördeinkarnationer och komma icke under rubriken "förfelat" liv. För den lidande ter sig livet ofta meningslöst. Endast i sällsynta undantag saknas tillfällen att så god sådd och insamla sådant, som kan bearbetas i mentalvärlden.

⁹Livets mening är medvetenhetsutveckling. Vi äro här för att göra erfarenheter och lära av dem.

¹⁰Vi äro icke här för att slita och släpa eller för att lata och roa oss. Vi äro icke här för att behaga de kristnas vrede, hämndgiriga, straffande gud eller grekernas avundsjuke gudar. Livet är icke avundsjukt och missunnsamt.

¹¹Vi äro icke här för att flänga omkring på landsvägar i bilar eller rusa genom luften eller att se och höra allsköns fult och dumt.

¹²Vi äro icke här för att dansa och spela kort och slå ihjäl tiden med meningslösheter.

¹³Liv är erbjudanden att taga vara på, tillfällen som kanske aldrig komma igen.

¹⁴Liv är erbjudande! Vi förorsaka många en massa besvär genom att inkarnera. Vi behöva vård och tillsyn. Vi vålla oro och bekymmer etc. Det är en skuld till livet – en skuld vi kvitta genom att i vår tur fostra barn till att leva livet på förnuftigt sätt.

¹⁵Vi äro icke här för att frossa i känslor över livets vidunderligheter, att drunkna i fantasioceanens oändlighet.

¹⁶Vi äro här för att öka vår medvetenhetskapacitet, för att förvärva essentiala egenskaper och förmågor, uppgå i ett högre naturrike.

¹⁷Ungdomstiden är livsokunnighetens och omdömeslöshetens tid. Ålderdomen är (eller borde vara) den bearbetade livserfarenhetens.

¹⁸Livet ger oss tillfällen till utveckling. Och de flesta veta icke "hur de ska få tiden att gå", så innehållslöst, tomt, meningslöst är deras eget liv.

¹⁹De flesta äro missnöjda med, missräknade på livet. De ha icke "fått som de trott, hoppats, velat, önskat". Vad begära de då av livet: välstånd, ära, makt, nöjen, förströelse? Icke kunskap, insikt, förståelse av livet och egna livets möjligheter?

²⁰Det ser ut som om de föresatt sig att gå genom livet med så liten eftertanke som möjligt. Att människorna icke ännu nått mentalstadiet, framgår bäst av att de finna det så skönt att slippa tänka.

²¹Det är vår plikt att vara lyckliga. Den som icke är lycklig, har förlorat livets mening ur sikte. Hela tendensen i nuvarande civilisation går ut på att göra människorna disharmoniska, pessimistiska, missnöjda, och detta är en tydlig varningssignal, att mänskligheten är på fel väg. Alla

lyckliga äro goda, och goda äro lyckliga.

²²Levnadskonstnären strävar efter att förenkla sina förhållanden och inskränka sina behov.

9.7 Människans okunnighet om lagen

¹Livslagar ha folk icke hört talas om. Det är en tämligen ny beteckning på "naturens lagar i andens värld". Även beteckningen "naturlag" är relativt ny. Många av livslagarna ha formulerats på andra sätt. Vad folk icke insett är deras absoluta giltighet, såsom till exempel "den som ger han får," "vad människan sår får hon ock skörda". Det finns fler exempel: "människan förlorar det hon vill fasthålla", "genom att avstå vinner hon". Den som kan studera förflutna liv, finner dessa lagar bekräftade. Människorna se sådden men icke skörden. Därför veta de ingenting om vad de ska få skörda och anklaga livet, därför att de i nya liv icke veta något om sådden.

²Det är människorna, som gjort och alltjämt göra de tre lägsta skikten i de två lägsta världarna till helveten för sig själva och allt annat. Sedan anklaga de Livet.

³Allt som beror av oss kunde väl vara bättre. Men allt som beror av Livet kan icke vara bättre.

⁴Livstillit är grundad på insikt i och förståelse för Lagen. Den har många grader som allt annat.

⁵Ödeslagen tar särskild hänsyn till utvecklingslagen och självlagen. Skördelagen tar särskild hänsyn till frihetslagen och enhetslagen. Båda i förening bestämma individens horoskop i kommande inkarnation.

⁶Gud transcendent (den kosmiska organisationen) är ingen domare. De kristnas dömande gud är en omöjlighet, eftersom all dom strider mot Lagen. Det finns inga diktatorer i högre världar, endast tillämpning av Lagen, varvid misstag och framför allt godtycke är uteslutet.

⁷Människorna, okunniga om livets lagar, tro sig om att kunna härska och styra. Och så länge kommer världshistorien att vara livets lidandeshistoria på vår planet, detta vidunder icke bara i vårt solsystem utan i hela vårt sjusolsystem.

⁸Mänskligheten har i sin okunnighet om Lagen gjort allt den kunnat för att förstöra rytmen i tillvaron och rubba balansen i naturen. Det kan höra med till de fatala konsekvenserna, att mänskligheten måste fortsätta med dessa störningar i en fortsatt ond cirkel.

⁹Livsokunniga må man kalla dem som sakna kunskap om livslagarna.

¹⁰Lags motsats är kaos (godtycke, laglöshet). Vad vore livet utan Lag? Ett kaos. Vad är mänskligheten utan lag? Ett kaos.

¹¹Människan har full rätt att strunta i natur- och livslagar. Hon har full rätt att fatta tag i en glödhet järnstång. Om det är klokt blir en annan fråga.

¹²Grundfelet i människans syn på livet är egoismen, egocentriciteten, jaget såsom centrum i livscirkeln. De historiska religionerna med deras ohållbara grund för rättsuppfattningen (en felaktig världs- och livsåskådning) ha med sina fiktioner hindrat människorna upptäcka att liv är lag. Många inse "anpassningens" nödvändighet, men endast den vise förstår, att det är anpassningen till Lagen, som löser det problemet, och att vad som felas är kunskap om Lagen. Ännu är en så fundamental sak som begreppet livslag ett okänt begrepp. När människan skaffat sig kunskap om livslagarna och sätter dessa i centrum för sin cirkel i stället för den egna viljan, är det problemet teoretiskt sett löst.

¹³Helt glömma sig själv lyckas väl inte för individen, förrän han ingått i enhetsmedvetenheten och blivit ett essentialjag. Men den som strävar efter att glömma sig själv med allt vad det innebär, befriar sig därmed från mycket onödigt lidande, från fruktan och oro. Vad som sker med oss är enligt Lagen och alltid bäst med hänsyn till jagets utveckling och uppgående i högre rike. Genom att glömma sig själv når individen snabbast detta mål. Det är tanken på det egna jaget, som fördröjer vår utveckling. Att glömma sig själv är högsta levnadskonst.

¹⁴Livslagarna ange betingelserna för fortsatt högre utveckling. Den som vill högre, måste tillämpa dem. Den som icke tillämpar dem, avstår därmed från förvärv av högre förmågor. Valet är fritt.

¹⁵Den som ej vill tillämpa Lagen, får taga följderna. Den som ej rätt brukar sin frihet, förlorar den i kommande inkarnationer. Den som ej vill enhet, får allt emot sig. Den som ej vill utveckling, får inga tillfällen därtill men sänkt standard (intellektuellt, kulturellt, socialt etc.).

¹⁶Människorna leva så förvänt, i sådan uppenbar motsättning till livslagarna, att livet måste bli vad de anklaga det för: lagen för alltings djävlighet. Den som äger livskunskap vet, att ”detta skulle icke kunnat hända mig, om jag ej förtjänat det” i både gott och ont. Ett 45-jag sade: ”Jag önskar jag kunde visa er, med vilken precision rättvisa skipas i tillvaron, för alla i alla riken.” Funnes icke Lagen och dess absoluta balansering, skulle kosmos vara kaos. Är livet ett helvete, så är det individerna i de fyra naturrikerna (monaderna med repellerande grundtendens), som gjort det till ett helvete. Världshistorien är en legendsamling. Vore den riktig, skulle alla veta, att den är världsdomstolen. Som den nu är skriven, kan den endast öka desorienteringen. Endast kausaljag kunna skriva den sanna historien. Endast kausaljag kunna själva utforska de mänskliga världarna (emotionala och mentala) och fysiska världens förflutna.

¹⁷Människans mentalaktivitet ligger ännu på bottenivån. Hon kan i stort sett endast säga efter vad hon hört, sett, läst. Mer än 99 procent av innehållet i hennes mentalmedvetenhet är lånegods. Allt hon vet har hon fått till skänks. Men icke nog därmed. Allt vad civilisation givit henne (något hon väl ännu ej fått lära sig inse och därför aldrig ”reflekterat över”), beror på delaktigheten i det gemensamma. Det hon får till skänks betraktar hon som sin naturliga ”rättighet”. Men de olägenheter, de avigsidor, de ofullkomligheter, som vidlåda detta mänsklighetens arv, inbillar hon sig kunna svära sig fri ifrån. Hon kan utnyttja alla fördelar och missbrukar dem i sin egoistiska omänsklighet till förfång för det gemensamma. Men lagen är odelbar: äro vi alla ett, få vi också stå en för alla och alla för en. Vi få alla deltaga i det onda såväl som i det goda. Vi äro alla gemensamt ansvariga för allt som är och sker. Vi ha i våra tiotusentals inkarnationer på mänsklighetens låga utvecklingsstadier missbrukat det mesta. I vår enorma livsokunnighet svamla vi dårskaper. I vårt ynkliga självmedlidande visa sig vår ofantliga självgodhet, självförträfflighet, självmärkvärdighet och allt annat storslaget – på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium.

¹⁸Visste antisemiterna att de ska födas som judar i nästa inkarnation, visste rashatarna att de ska inkarnera i den ras de förakta och förfölja, visste manliga hatarna av kvinnokönet att de ska bli kvinnor i nästa inkarnation, visste religionsfanatikerna att de ska bli infödda i alla religioner de hata och bli lika fanatiska i alla, kanske de skulle kunna använda det lilla förnuft de ha för att studera lagen för orsak och verkan. De som dömde till tortyr och bål, fingo själva uppleva detsamma. Det är därför en hel del lärt den läxan och numera fördöma sådant. Hur skulle det vara med en smula mentalaktivitet? Inte bara säga efter alla dumheter livsokunnigheten förkunnat alltsedan år 9564 fvt?

¹⁹Det beror på människans okunnighet om verkligheten, livet och livslagarna, att hon i varje ny inkarnation har möjlighet att begå vilket misstag som helst. Med tillräckligt hög utvecklingsnivå behöver hon emellertid icke begå samma slags misstag två gånger. Det var den enda förnuftiga meningen med slogan: En gång är ingen gång. En gång är ingen vana.

²⁰Man inser mänsklighetens totala desorientering i filosofi, litteratur, konst och musik först, när man inser harmonilagens absoluta giltighet. Disharmoni verkar sprängande och används såsom upplösningens energi (första departementets speciella), när materien skall upplösas.

²¹Frälsningslärare av olika slag bruka strö omkring sig ”guds löften” i alla avseenden. De sakna förståelse för att alla slags löften äro knutna till vanligtvis för oinvidga okända betingelser. De skulle annars innebära godtycke.

²²Vi måste lära oss att vara lagen, uttryck för lagen. Men det måste vara livets lag, enhetens lag och icke personliga godtyckets lag. Individerna är mer eller mindre godtycke, tills han funnit Lagen och genom att hundraprocentigt tillämpa den själv blivit Lagen för egen del. Människorna äro alltför okunniga för att agera Lag; det vore förmåtenhet. Sålänge människan är sin egen lag, misstar hon sig i allt väsentligt. Det är oberättigad stolthet att vägra taga del av andras syn, när dessa andra ställt sig under enhetens lag. De ha därmed uppgivit att leva för sig själva och

bestämt sig för gemensamhetens liv.

9.8 Kunskapen om lagen

¹Med sin bok *Naturlagar i andens värld* var Henry Drummond den förste som framhävde ”andliga livets” lagenlighet. Efter honom kom Annie Besant med *Det högre livets lagar*. Naturvetenskapen hade gjort allmänheten förtrogen med begreppet lag (orsakslagen) och därmed möjliggjort populariseringen av detta ursprungligen esoteriska begrepp (”alltings lagenlighet”).

²Naturforskningens framsteg kännetecknas av fortsatta upptäckter av naturlagar. Den oändligt försummade livsforskningens framsteg kännetecknas av upptäckten av livslagar. Även beträffande vetenskapens uppfattning av naturlagar återstår mycket att revidera. Attraktionslagen kan icke fullt förstås utan insikten, att den är en del av den syntes man kunde kalla attraktions–repulsionslagen.

³Vad som utmärker esoterisk livsåskådning framom övriga slags livsåskådningar är kunskapen om livslagarna och insikt i att Lagen utgör den enda verkliga grunden för livsåskådningen. Endast Lagen är absoluta garantien mot godtycke, det må vara mänskligt eller ”gudomligt”. Även i esoteriken förekommer beteckningen ”lag” på anordningar och tillfälliga bestämmelser, vilket vittnar om den hos esoteriska författare alltför vanliga oförmågan att finna adekvata beteckningar.

⁴Livslagarna klargöra för oss vår mer eller mindre förfelade inställning till livet och livsföreteelserna. De utgöra grunden för vår livsåskådning. De hjälpa oss att leva genom att förklara mycket som möter oss, som vi annars finna obegripligt, kärlekslöst, orättvist, som kommer de livsokunniga att anklaga livet för tillståndet i världen. De kunna, så underligt det än låter, vara en källa till tröst, när vi inse, att lidandet icke endast befriar oss från gammal skuld utan även (och just därmed) öppnar nya möjligheter för oss att utvecklas, undanröjer många stenar i vår väg som vi själva hopat.

⁵Det är stats uppgift att bringa samhällslagarna i samklang med Lagen.

⁶Människans känsla av hjälplöshet vid insikten om oförmågan att rätt tillämpa Lagen är ofrånkomlig, men den försvinner, när vi få vetskapen om att vi genom inkarnationerna bli alltmer i stånd att tillämpa lagen, ifall vi förbli förverkligare.

⁷Kunskapen om livslagarna ger oss den livstillit som är nödvändig. Den är ingen blind tro, som alltid riskerar att utsättas för tvivel, ovisshet, fruktan, alltid är rädd för okunnighetens kritik eller omdömeslös propaganda.

⁸Kunskapen om livslagarna är av större betydelse för oss än kunskapen om reinkarnationen, som vi i alla fall icke kunna göra något åt. Men med vetskap om livslagarna kunna vi själva lära oss att leva så, att vi icke försvåra för oss våra framtida liv utan i stället göra dessa lyckobringande och livsfrämjande.

⁹Med kunskapen om livslagarna ska vi kunna på förnuftigt sätt ordna våra framtida inkarnationer, så att vi utvecklas på bästa sätt.

¹⁰Allt fler komma till insikt om att lagarna för återfödelse och skörd äro den enda förnuftiga förklaringen på meningen med livet. Men därmed har man endast fått en arbetshypotes, som man kan begripa. Det återstår mycket, innan man kan förstå vad dessa lagar innebära i de enskilda fallen.

¹¹Det är nödvändigt att få kunskap om Lagen. Men därmed följer icke förmågan att rätt tillämpa den. Det är en sak som tillhör nivån och förvärvad livserfarenhet. I alla livssammanhang gäller, att envar har rätt att och bör följa sin egen övertygelse (”samvetet”).

¹²Vad bedömning beträffar, får esoterikern lära sig inse, att många misstag, som begås av människor, äro utslag av dålig skörd eller ofrånkomliga för att genom bitter erfarenhet lära dem vad de icke velat lära på annat sätt. De kunna även vara följderna av goda motiv felaktigt tillämpade.

¹³Vi kunna hjälpa människorna att finna de rätta principerna. Men tillämpningen blir deras

ensak och ansvar.

9.9 *Lagen och evolutionen*

¹Lagen för återfödelse (lagen för förnyade, bättre tillfällen) är i många avseenden (när dess giltighet klart insetts) en förlösande faktor. Den klargör även ansvarets oundviklighet. Den medför även förståelse för det förflutna, det närvarandes mening och framtidens oändliga möjligheter.

²Mänskligheten kan icke hejda utvecklingens gång. Individerna kunna vägra att lära av erfarenheten, vägra att använda sitt gryende förnuft. Det blir deras sak, om de vilja förbruka tio, hundra, tusen inkarnationer på att lära det som de kunde lära i sitt nuvarande liv. "Livets kvarnar mala långsamt." Men målet nås till slut om än efter otalet smärtsamma inkarnationer, så fullständigt onödiga.

³Vi ha alla alltsedan barbarstadiet förvärvat alla goda och dåliga egenskaper, alla till några eller många procent ("arvsynden"). Enligt Lagen (skördelag, ödeslag och utvecklingslag) infödas vi i sådana miljöer, att vissa egenskaper bli särskilt odlade. Många ha insett, att "om mitt livsöde varit ett annat, skulle jag kanske ha kunnat bli antingen en grov brottsling eller ett mindre helgon". Ju mer vi försöka att "bli bättre", desto större möjligheter få vi att infödas i familjer etc., där endast de goda egenskaperna aktualiseras och aktiveras. Alltefter vår ödesbestämda känslighet bli vi mer eller mindre påverkade av vår omgivning i ena eller andra riktningen.

⁴På barbar- och civilisationsstadierna gör sig skördelagen starkast gällande, ödeslagen däremot på kultur- och humanitetsstadierna. Det esoteriska talesättet "kärleken utplånar karma" anger, att essentialjaget är fri från skördelagens energier (såväl god som dålig skörd). Den som ingått i enheten, kan icke skadas av något.

⁵De som nått högre utvecklingsstadier (mystiker- eller humanitetsstadiet), leva omedvetet i överensstämmelse med livslagarna, vilken världs- eller livsåskådning de än ha, om de veta något om Lagen eller ej. De ha förvärvat de flesta goda egenskaperna till höga procenttal.

⁶Vi veta ännu alldeles för litet om hur frihetslagens, självlagens, ödeslagens och skördelagens faktorer modifiera varandra i varje särskilt fall för att kunna bedöma skeendet eller förutsäga individuella resultatet. I det fallet blir de individuella inkarnationens öde alltid en "vandring i mörkret" även för kausaljagen.

⁷Enbart skördelagen verkar icke uppfostrande. Det är skördens anpassning enligt ödeslagen, som klargör och lär.

⁸Det ligger i själva evolutionens (medvetenhetsutvecklingens) mening att allting är underkastat förändringens lag. Alla betraktelsesätt äro tidsbestämda, gälla för en viss epok. Endast livsokunnigheten tar dem för bestående. Det borde kunna lära folk att icke absolutifiera alla uppfattningar, lära dem inse deras vetandes otillräcklighet. Alla slags fanatiker ha en förvänd livsinstinkt. I tidningarna hävda diverse skribenter åsikter, som redan äro förlegade. Dagens åskådningar ersättas snabbare än de flesta tyckas vilja inse eller medge med nya, särskilt i en för allt vad världs- och livsåskådningar heter revolutionerande tid. Detta kommer att fortsätta, tills verklighetsideerna, de platoniska ideerna, kausalideerna, godtagits såsom den enda förnuftiga arbetshypotesen. Vi gå mot en epok, där man klarare än någonsin inser alltings lagenlighet. Det må ha sina vanskligheter, sålänge man icke klart inser vad lag innebär. Det begreppet har ingenting att göra med okunnighetens föreställningar och godtyckets lagstiftningar. Lag är konstantrelationen i oföränderliga kraftverkningar, som verka ständiga förändringar.

9.10 *Livet är en strid*

¹Livet är strid, kamp. Det är en gammal truism, och det betyder att den sanningen har upphört att ha någon psykologisk effekt liksom allt uttröskat. Den sanningen är emellertid icke ett tomt talesätt. Men förmodligen kan endast en esoteriker inse dess verkliga betydelse. Därtill fordras nämligen

kunskap om verkligheten, som mänskligheten ännu saknar. Livet är en fortsatt kamp mellan rätt och orätt, mellan gott och ont, mellan högre och lägre, mellan idiotiserande ideologier och sunda förnufts ideologi. Sunda förnuftet är ett resultat av mänsklighetens genom årmiljonerna förvärvade livserfarenhet, en mycket dyrköpt erfarenhet, vars egentliga värde endast esoterikern kan inse. Filosoferna, som i strid mot sunda förnufts två fundamentala tankenormer aldrig kunna låta detta vara detta utan alltid måste göra om det till något annat och som alltför lätt godta varje hugskott såsom verklighetsidé, alltså godta utan tillräcklig grund, ha alltid varit sunda förnufts fiender.

²Livet är en strid, ty det är en evig kamp mellan dem som vilja evolution och dem som bekämpa evolutionen (medvetenhetsutvecklingen). Livet är en strid, ty allt liv är underkastat förändringens lag, och den okunniga människan motsätter sig förändring, om den ej åtminstone skenbart tillgodoser hennes egoism. Livet är en strid, ty alla vilja ha mer än de behöva, och detta mer blir alltid på andras bekostnad.

³Allt som icke tjänar evolutionen, motarbetar den. Det är också en insikt mänskligheten måste förvärva, ifall den icke vill hamna i kaos. Att eftersträva makt för annat än tjänande av evolutionen är alltså misstag. Därtill hör insikten, att ingen kan undgå att missbruka makt, som använder makt utan särskild tillåtelse från högre rike. Detta gäller hela vägen upp igenom alla riken. Varje atomvärld har visserligen sina egna natur- och livslagar. Men liksom materieaspekten i hela kosmos utgör en kontinuerlig och sammanhållen enhet, så är detta fallet även med natur- och livslagar. Individer i lägre världar eller riken riskera alltså att begå misstag genom ovetskap om lagarna i närmast högre övermedvetna värld, och därpå beror nödvändigheten av tillstånd från dem i högre riken. Det är alltså icke fråga om något liknande självrådighet i högre riken eller nödvändig övervakning för att förhindra avsiktligt missbruk.

⁴Frågan om gott och ont är frågan om lagenlighet. Sålänge det finns lagbrytare, måste det (enligt lagen för orsak och verkan) också finnas ont i världen. Sålänge vi begå misstag ifråga om "hälsolagarna" (hygien, diet etc.), kommer det att finnas sjukdomar. Man kan fortsätta analoga tillämpningen på alla förhållanden.

⁵Christian Science förnekar lagen för orsak och verkan, förnekar ofullkomlighet, förnekar det ondas existens, förnekar utvecklingen, förnekar sunda förnuftet. Det är betecknande för den totala desorienteringen i livshänseende, för nutidens tankeoreda och brist på logik, att dylikt kunnat godtagas.

⁶Men vetenskapen föregick med gott exempel, när den förnekade vad den själv kunde konstatera: magiens möjlighet, mentalenergiens herravälde över fysiska materien. Det stadiet borde vi ha lämnat bakom oss.

⁷De härskande ideologierna inom religion, filosofi och vetenskap måste förstöras för att lämna plats åt den esoteriska kunskapen. Detta är nödvändigt, emedan dessa totala missuppfattningar av verkligheten, livet och Lagen idiotisera mänskligheten och omöjliggöra verklig förståelse. Det räcker tydligen icke med kritik. Den nya taktiken, "man skall icke kritisera, icke vara negativ" etc., är ett nytt sataniskt sätt att motarbeta den esoteriska kunskapen. Hur skall man få folk att inse det förvända, när alla dagens auktoriteter sjunga dess lov i alla tonarter? Det finns en gräns för allt. Det är icke brist på tålmod. Den egenskapen finns till övermått. Men vägra folk att anpassa sig efter de nya kosmiska vibrationerna, så blir en katastrof oundviklig. De nämnda vibrationerna spränga allt som hindrar livets nya krafter att få verka ändamålsenligt.

⁸Det räcker alltså icke med kritik. Det gäller att ta till kraftord, så att man får folk att lystra, något som kan överrösta satanisternas larm och oväsen. Att sådant retat en del, är deras eget fel. De vilja ha sina andliga liktornar inslagna i mjukaste pälskinn.

⁹I sanningens namn må alla, som inse nödvändigheten att bekämpa lögnen och hatet, stå upp och avsvära sig detta lögnväsen. Tiden att tala och handla är kommen, tiden att tiga och lida under satanisternas ok är förbi.

¹⁰De senaste fem hundra åren har planethierarkien förberett denna revolution. Religionskrigen under 1600-talet, sociala revolutionen under 1700-talet, vetenskapliga revolutionen under 1800-

talet och de båda världskrigen ha förberett det sista, dräpande slaget mot lögn, hat, omänsklighet, mot detta barbari som kallas kultur. Har det icke nog tydligt avslöjat sig självt?

9.11 Lag och ansvar

¹Så snart vi ha något som helst personligt intresse av våra handlingar, falla dessa under lagarna för öde och skörd och äro vi bundna och ansvariga för följderna.

²Detsamma gäller alla utslag av hat (repulsion), enär det kränker enhetslagen. Endast den opersonliga kärleken (attraktionen till livet och enheten) ger fullständig frihet, emedan intet brott mot livslagar därmed är möjligt.

³Det sagda är fundamentalt och måste klart inses, om missuppfattning av livslagar skall kunna undvikas.

⁴Vi få en helt annan uppfattning av ansvar, när vi veta, att våra relationer till människor äro orsaker till framtida verkningar. Vi mötas igen i nya liv och sådd skall skördas. Vi möta igen våra vänner och ”fiender”. Det beror på oss själva, om de kunna gagna eller skada oss. Om vi veta om det eller ej.

⁵Något har antytts om det kollektiva ansvaret, men ännu återstår mycket, innan detta klart insetts. Det gäller emellertid ifråga om allt slags gruppbildning, från naturriken till två- eller tretal av individer.

⁶Människan är således ansvarig för mänskligheten, sin ras, sin nation, sin klan, sin klass, sin släkt, sin familj etc., för att omnämna endast naturens band. Och ansvaret är mycket reellt, även om individen tror motsatsen och icke kan fatta den lagens berättigande. Men individen har i alla tider haft fördelar av alla slags kollektiver, även om han aldrig förstått det, och han får också deltaga i nackdelarna: i kollektivitetens dåliga skörd av dålig sådd.

⁷Ett exempel: Vad som gör att vi döda djur utan att så dålig sådd i det hänseendet, är djurvärldens kollektiva ansvar för djurens dödande av människor under miljontals år. Detta har ingenting att göra med vår animaliska föda och är intet försvar för olämplig diet.

⁸Vi ha ansvar för alla med vilka vi komma i beröring. Vi påverka dem antingen positivt genom kärleksfull förståelse eller negativt genom kallsinnighet, kritisk inställning eller frånstötande beteende. Eftersom alla våra medvetenhetsyttringar ha sin effekt, ha vi antingen gagnat eller skadat dem, vilket blir vår goda eller dåliga sådd.

⁹Vi äro alla meddelaktiga i alla misstag som begåtts och begås. Det är medansvarighetens lag, från vilken ingen kan frigöra sig såsom meddelägare i människoriket. När vi betalt vår skuld till livet, till mänskligheten, tillhöra vi femte naturriket. När mänskligheten förvärvat sunt förnuft, tillämpar den livslagarna. Det är enda sättet att gottgöra det onda vi gjort, undvika nya misstag och göra fysiska livet till ett paradiset.

¹⁰”Fri från ansvar” är ingen i hela kosmos, eftersom livets mening är medvetenhetsutveckling för alla i kosmos, individuellt och kollektivt. Alla äro underkastade lagarna för enhet, utveckling och självförverkligande. Ju högre ett väsen står, desto större dess ansvar och förståelse för detta ansvar. Den som tror sig fri från ansvar, är offer för sin livsokunnighet (fiktionalism) och själviskhet (illusionism). Sedan är det en helt annan sak att människans uppfattning av ansvar ofta är totalt förfelad. Många använda ordet ”ansvar” för att få missbruka makt och som försvar för allsköns godtycke. Sådant är i stället ansvarslöshet och har kännbara följder i kommande liv.

¹¹Varje misstag måste sonas. Den som varit grym blir grymt behandlad. Den som lyckas ljuga blir framdeles misstrodd, när han talar sanning. Den som dömer skall bli dömd. Allt detta är oundviklig lag.

¹²Brott mot Lagen medför lidande, som är tecken på ”återställelse”. Det är därför de stora icke vilja eller kunna hjälpa, ty det vore att hindra utvecklingen.

¹³Vi ha begått så många ogärningar i det förflutna, att om vi bokstavligen sonade alla dessa genom att lida precis lika, så skulle det icke finnas någon utveckling. Därför att vi dödat, måste vi

icke själva bli dödade. Det finns andra sätt att utplåna begångna förbrytelser. När vi blivit kausaljag och kunna studera våra förflutna inkarnationer, kunna vi också konstatera, vilka ogärningar som ännu inte sonats. Det blir då vår uppgift att uppsöka dem vi förbrutit oss emot och gottgöra detta på ett positivt sätt, som fullt ut uppväger det onda vi gjort dem. Det tar i regel många inkarnationer. Ett är visst. Vilka olyckor som än hända oss, så är det endast dålig skörd av dålig sådd.

¹⁴Det förflutna är icke oåterkalleligt. Vad människan har gjort kan hon göra ogjort. Med kärlekens gottgörelse kan det bli god skörd av dålig sådd. Den mekaniska rättvisan verkar endast, när rättvisan ej kan tillgodoses på annat sätt.

¹⁵”Ödets makter” (de 43-jag inom de olika parallelellevolutionerna som gemensamt fastställa horoskopet för en individ) ta ingen hänsyn till vad individen ”trodde”. Det minskar icke hans ansvar. Ingen kyrka har någonsin kunnat utverka någon ändring i det avseendet. Den skuld, kyrkan ådrar sig genom förmätna anspråk, få dessa lögners upphovsmän och efterföljare svara för en gång i detta eller andra naturriken. Det blir en dryg efterräkning med gottgörelse.

¹⁶Att tro är antingen att försöka kasta ansvaret på andra eller att leva ett eget ansvarslost liv. Agnosticisism, ateism, skepticisism är lika mycket tro som all annan dogmatism. Enligt Lagen är det människans sak att godtaga eller förkasta och allt på eget ansvar. För mentalisten ökas ansvaret i och med att hans förmåga att bedöma ökas. Antingen vet man eller vet man icke. Antaga gör man på egen risk. Men ”tro” går ej längre.

¹⁷Det torde behöva påpekas, att man icke kan avsäga sig sin delaktighet i något, hur många gånger man än ”tvår sina händer”. Varje som helst kompromiss ifråga om rätt och orätt i laghänseende är misstag ifråga om Lagen (för orsak och verkan). Att begära ”nåd” är lika meningslost som att bedja elden icke bränna, när man sträcker in sin hand i den. Det är eldens dharma att brinna, och den kan icke annat.

9.12 *Allting har sitt pris*

¹Allting har sitt pris. Den kunskap, vi få till skänks från planethierarkien, är en skuld som måste betalas. Det torde vara ett för de flesta ännu ofattbart faktum men borde kunna väcka till eftertanke. Alla sändebuden från planethierarkien ha dyrt fått betala sina i stort sett misslyckade försök att tillföra mänskligheten några brottstycken av livskunskapen. Även det utgör en skuld, som måste betalas och också delvis avbetalats genom de vansinniga uttolkningar av de vilseledande auktoriteter mänskligheten låtit sig ledas av utan förståelse för att vi äro ansvariga för eget val av vägvisare. Vi ha fått vårt förnuft för att bruka det. Vi ha fått tillräckligt många varandra motsägande auktoriteter för att kunna anställa jämförelser mellan framkomna ideologier och på så sätt utveckla omdömesförmågan, hur svag denna än är i de flesta avseenden. Att underlåta utveckla denna hör tydligen ännu till de många livsmisstag människorna begå. Det är så besvärligt att tänka, mycket bekvämare att lita till vad andra trott och sagt. Men livet är en hård skolmästare, som kräver att vi göra vad vi kunna, hur litet det än må vara. Liv medför ansvar. Vi ha icke fått inkarnera för att missbruka det och underlåta lära oss det vi kunna lära. En av människornas många livsuppgifter (allt fler ju högre utvecklingsstadiet) är att eftersträva medvetenhetsutveckling, ty det är meningen med vårt liv i fysiska världen, den enda värld som ger tillfälle därtill, enär vi i emotionala och mentala världarna mellan inkarnationerna leva ett enbart subjektivt liv, bestämt av de ”ideer” vi inhämtat i fysiska livet. I dessa världar lära vi ingenting nytt utöver de möjligheter till reflexion vi redan förvärvat. Att människorna tro sig ha kunnat lära något av individer i emotionalvärlden och lita till spiritistiska ”budskap från andra världen”, vittnar endast om den vanliga livsokunnigheten. Att kausaljagets emotionalhölje är tomt på allt medvetenhetsinnehåll och essentialjagets mentalthölje är tomt på allt, borde kunna vara tillräckligt upplysande om värdet av dessa världars kunskapsinnehåll. Först kausalvärlden ger kunskap, något som Platon förgäves försökt lära filosoferna, som fabla om vad Platon menat med

idévärlden.

²Kunskap medför ansvar. Ifall någon tror, att hylozoiken är till för att behagligt avnjutas i en skön länstol vid brasan, är till för att den studerande skall få känna sig överlägsen och yvas över sin kapacitet, se ner på andra ”som ingenting begripa”, så är det ett fatalt misstag. Missbruk av kunskapen behöver ingalunda betyda, att nästa inkarnation icke ger tillfälle till förnyat studium av esoteriken. Livets lagar äro icke så enkelt inrättade som enfalden fantiserar om. Det finns gamla invigda, som helt enkelt förlorat förmågan att förstå, hur mycket de än försöka. Mentalmolekylerna kunna helt enkelt icke intränga i hjärncellerna, och det kan aldrig bli någon återinring. Kunskapen är då icke endast alldeles ny, den är fullständigt ofattbar.

9.13 Lagtillit

¹Esoterikern får lära sig, att tilliten till livet och lagen har sin stora betydelse. Utan att han själv förstår det kan han betjäna sig av övermedvetenhetens energier. Så snart han kommit till ett förnuftigt och för honom oåterkalleligt beslut, inför det riktiga motivet idématerieenergier, som bli av vägledande betydelse för hans fortsatta handlande.

²Utan tillit till Livet och utan tillit till Lagen är människan ständigt offer för fruktan. Vill man använda ordet ”gud” i stället för ”liv” och ”lag”, går det för sig. Det visar blott, att man saknar esoteriska kunskapen. Livet är gudarnas kosmiska organisation. Lagen är den ofelbara, omutliga, eviga rättvisans naturlag och livslag.

³Livslagarna innehålla inga löften eller falska förespeglningar om hjälp utifrån och dylika ovederhäftigheter. Alla finna på sin nivå vad de behöva, när de tillämpa den insikt de förvärvat. Ingen behöver oro sig. Ingen som vill det rätta är på fel väg. Den är för alltid befriad från fruktan och oro, som nått insikten: bäst som var, är, blir.

⁴Livets Lag är intet krav. För den som begår misstag, är den endast absolut lika återverkan. Ödesmakterna fordra inga orimligheter, endast tillämpning av upplyst sunt förnuft. Ett okunnigt förnuft är icke sunt förnuft, som förutsätter kunskap.

⁵Många vilja ha detaljerade regler, så att de i varje situation ska veta hur de ska handla. Men därmed blir det ingen utveckling, som är möjlig endast genom självinitierad medvetenhetsaktivitet. Vi måste upphöra att vara robotar och bara säga och göra efter. Det är bättre att göra misstag än att robotisera. Misstag göra vi ändå, men om kärleksfull förståelse finns, så lära vi genom dessa misstag och så god sådd, enär motivet är det väsentliga. Men vad teologerna (och särskilt jesuiterna) icke förstätt är, att i dessa motiv aldrig kan ingå att ”göra ont för att gott må komma därav”.

⁶Genom vår ohejdade vana att absolutifiera i stället för att relativera motverka vi något vi måste lära oss: sinne för proportioner, ett sinne som ingår i perspektivmedvetenheten. Varje situation har alltid i sig något unikt och kräver därför specialtillämpning. Regler äro orienterande liksom principer. Men de måste tillämpas med urskillning, modifieras, anpassas för varje särskilt fall, och det är detta den kärleksfulla förståelsen hjälper oss med.

⁷Liksom det är meningslöst att byta religion, när man vuxit upp i en viss sådan, så är det onödigt att övergå från ett esoteriskt system till ett annat. De religiösa systemen tillhöra emotionalstadiet, och man kan inom dem alla bli mystiker (i attraktionens sfärer). Och de esoteriska mentalsystemen motsvara nog vad en individ i vanliga fall har behov av. Hela proselytmakeriet och propagandaivern vittnar om misstro mot livet. Den som behöver byta system, finner även då vägen, så mycket lättare som allting finns tillgängligt i litteraturen.

⁸Det är med ”ljuset i huvudet” som med medfödd klärvoajans. De äro atavistiska företeelser, som vi göra klokt i att lämna därefter. Att experimentera med ”ljuset” kan medföra blindhet. Och klärvoajans förstärker illuvisiteten. Det klokaste man kan göra är att icke experimentera med det man icke fått erforderliga fakta för. När den rätta tiden är inne, får man kunskap om den rätta metoden. En läxa, som måste grundligt läras, är att ”kunna vänta”. Det kan den som vet Lagen,

förvärvat livstillit och lagtillit. Det som man skall ha förvärvas automatiskt med rätt insikt. Det är på rätt inställning och sunt förnuft allt beror. Den som söker trotsa sig till kunskap, blir ofelbart vilseledd. Det fingo bland andra Swedenborg, Ramakrishna, Steiner och alla andra självutvalda profeter erfara. Överfysisk kunskap är en medveten skänk från planethierarkien.

⁹”Lydnad” är både en egenskap och förmåga. Men den som förvärvat förståelse för Lagen (inbegreppet av alla natur- och livslagar), lyder endast det som är i överensstämmelse med Lagen. Ju mera rationellt (fritt från fanatism och med sunt förnuft) han lyckas därmed, desto förr når han femte naturriket. Under inga förhållanden lyder han något som för honom uppenbarligen står i strid mot Lagen, sedan får denna ”auktoritet” utges för att vara gud själv. Det finns ingen religion som är högre än sanningen och ingen gud som står över Lagen.

¹⁰Visserligen kan intet samhälle bestå utan lydnad för samhällslagarna. Men dessa få på ingen punkt strida mot livslagarna, särskilt icke frihetslagen och enhetslagen.

¹¹Endast livslagarna ge frihet. Genom lydnad för Lagen blir människan fri. Det är en av esoterikens många paradoxer.

¹²De två ideal, som visa vandraren kortaste vägen till närmast högre rike, heta: lag och enhet.

9.14 Lagen och den gudomliga allmakten

¹”Gud” (de sju allt högre gudomsrikena) är icke allsmäktig i den meningen, att han kan upphäva eller bryta mot Lagen. Det är en sak teologerna aldrig förstått och icke kunna inse. De egenskaper teologerna tillägga gudomen, nämligen laglöst godtycke, skulle upplösa kosmos i kaos.

²Den naturvetenskapliga uppfattningen av lagar är i själva verket ojämförligt exaktare. Men emotionalisterna behöva en sentimental gud, som hör deras böner. Ännu är mänskligheten för primitiv och okunnig för att bedöma bönens effekt liksom övriga medvetenhetsyttringars energiverkan. Ju mer dessa yttringar överensstämmer med Lagen, desto större effekten. ”Kärleken” är (enligt ett 45-jag) orubbliga beslutsamheten att göra vad man inser vara det bästa för mänskligheten och göra det som om det gällde livet.

³”Det sätt varpå blommorna bli befruktade visar också alla tecken på klart tänkande och grundlig insikt i naturlagarna. Vart man än blickar, ser man växter som göra ett bruk av naturlagarna, som överträffar förmågan hos de skickligaste vetenskapsmän.”

⁴Börja även teologerna inse, att naturens verk äro tillämpning av kunskap om naturlagar, så ha de tagit ett stort steg framåt mot sunt förnuft och insikten, att gudomlighetens vishet och makt visa sig i tillämpning av naturlagar och icke äro resultat av gudomligt godtycke.

⁵Gud gör i alla händelser ingenting som mänskligheten kan göra. Alla måste göra sitt. Det är lagen. Gud gör sitt och inte vårt.

⁶Godtycke är laglöshet, typiskt för barbarstadiet. Alla barn passera genom detta stadium. Ju förr man inskräper lags nödvändighet, desto lättare kunna barnen orientera sig i tillvaron.

⁷Lagar äro i konstanta relationer konstant verkande energier. Monaderna bli Lagen, personifiera Lagen, i den mån de lära sig fungera friktionsfritt med de i livsaspekterna inneboende lagarna, konstanta relationerna i skeendet. Högre riken fungera alltså som en enda vilja.

⁸De sju gudomsrikena äro samtidigt regeringar för lägre världar och monaderna i dessa. De förvalta de tre regeringsfunktionerna, utan vilka livet icke vore möjligt. Rörelseaspektens förvaltare kallas lagväktare, medvetenhetsaspektens evolutionsledare och materieaspektens materieformare. På lagväktarna ankommer att tillämpa lagen, så att kosmos icke urartar i kaos.

⁹Man har fullständigt missförstått individerna i planethierarkien och planetregeringen, om man tror, att det hos dessa kan finnas minsta spår av godtycke. För dem är allting lagenligt och är allt otänkbart som strider mot Lagen såsom de känna den. Planetregeringen är lagstiftande i den mån den kan ändamålsenligt dirigera konstanta energier.

¹⁰Hos 44-jag och allt högre jag gör sig maktaspekten allt starkare gällande. Ju högre jag, desto nödvändigare en total identifiering med Lagen, nödvändig på grund av den annars förintande dynamiseffekten.

¹¹45-jag kunna ännu ha mänskliga relationer att taga hänsyn till och ha icke heller inträtt i planetens gudomsrike (värld 43 och 44).

9.15 Lagen och enhetens riken

¹Planethierarkien har en annan syn på Lagen än människorna. I de olika rikena med hithörande världars olika beskaffenhet hos de olika verklighetsaspekterna gälla andra lagar. Det är en sak för sig. Frågan gäller Lagen i mänskliga världarna och hur hierarkien önskar att människorna lärde sig inse, hur de borde tillämpa Lagen, en sak de en gång måste lära sig. Planethierarkien önskar bespara mänskligheten onödiga lidanden, som eljest skulle bli otaliga, innan mänskligheten lärt sig vad den måste kunna.

²Närmast gäller frågan om frihetslagen. Den är en fundamental livslag och kanske den svåraste att förstå.

³Enligt planethierarkien är viljan fri först, när den är i överensstämmelse med Lagen, när människan lärt sig rätt tillämpa Lagen. Innan dess kommer viljefriheten i konflikt med Lagen och motverkar livets mening och mål, ett mål förnuftet godtar, när det insett dess ändamålsenlighet och ofrånkomlighet. I begreppet frihet ha människorna alltid inlagt så mycket av godtycke, att de icke kunna inse, att frihet och lag äro samma sak, utan fatta dessa båda begrepp såsom motsatser. Och ur denna missuppfattning uppstår grundkonflikten i människans förhållande till livet.

⁴Livets lag är harmoni, och de olika viljornas harmoni är en nödvändig förutsättning för livets bestånd och utveckling. I uttrycket "viljan till enhet" ligger även "viljans frihet", ty frihet blir möjlig först när viljorna harmoniera, när viljorna insett Lagens ofrånkomlighet och nödvändigheten tillämpa den på enda rätta sättet. Kränkning av Lagen medför ofrihet, och därför är rätt lagtillämpning den enda möjligheten till bestående frihet.

⁵Fundamentalt ligger frågan ännu djupare. Alla individer ha omistlig del i kosmiska totalmedvetenheten. Men däri ligger något mer. Ty medvetenhet är oskiljaktig från rörelse, aktivitet, energi, vilja. I begreppet kosmisk totalmedvetenhet ligger även begreppet kosmisk vilja. Och denna vilja kan icke vara söndrad mot sig själv. Däri ligger dess enhet. Den måste också vara i överensstämmelse med Lagen (inbegreppet av alla naturlagar och livslagar). Däri ligger dess lagenlighet. Individen är fri, sålänge han icke kränker Lagen. Däri ligger hans frihet. I viljornas harmoni ligger "lagens fullbordan".

⁶I utvecklingen ligga krafter, som ändamålsenligt verka mot livets mål, ändamålsenliga kosmiska krafter, som verka automatiskt i vissa avseenden och i andra påverka livsinstinkten i allt högre grad, exempelvis såsom vilja till liv, vilja till utveckling, vilja till enhet. Det betyder föga, om vi fatta dessa krafter såsom kosmiska ideer eller högre rikens kollektivvilja.

⁷I lägre riken verka dessa dragningskrafter till automatiserade aktiviteter och anpassningsyttringar.

⁸Esoterikern kan konstatera, hurusom attraktionsvibrationerna hos individer på kulturstadiet efterhand påverka essentialatomerna i emotionala molekylarslagen till enhetssträvan mot essentialiteten, en av de företeelser man symboliserat med "gud immanent".

⁹Evolution är en livets lag, ingen naturlag utan medvetenhetslag, formulerad av högsta (sjunde) gudomsriket och efter den av de övriga sex, men fungerar med samma oundviklighet som en naturlag. Även mänskligheten har möjlighet att medverka, såtillvida som den kan påskynda tempot. Och detta gör mänskligheten genom att lära känna Lagen och tillämpa den rätt. Det är en sak individen måste lära sig, innan han kan räkna på att uppnå femte naturriket, det första rike som metodiskt, systematiskt, ändamålsenligt lever uteslutande för evolutionen. Hittills ha människorna gjort föga annat än motarbetat evolutionen. Men så ha de också lyckats göra både

fysiska och emotionala världarna till ett helvete för sig själva och andra, ehuru det kunde vara paradiset. De motarbetar sin egen och andras utveckling, öka erforderligt antal inkarnationer med tiotusentals och fylla sina kommande inkarnationer med lidanden av alla slag. Den dag majoriteten eller den bestämmande minoriteten beslutar sig för att tillämpa Lagen, kommer också den "förbannelse" mänskligheten skaffat sig själv, slavarbetet för livsuppehållet, att vika. Detta är ingen fantasi, ingen skön dröm, ingen utopi, utan oundviklig följd av lagtillämpning. Naturligtvis är denna världens kloke åt en sådan dårskap. Men tänk om de gjorde experimentet på försök. Skada kan det ju icke och försöka duger. Planethierarkien garanterar.

FRIHETSLAGEN

9.16 Inledning

¹Kosmos har tillkommit för att individerna ska få tillfälle att förvärva medvetenhet och slutlig allvetenhet. Denna plan förverkligas i många olika slags manifestationsprocesser, vilka skänka individerna alla tillfällen och möjligheter de behöva för sin utveckling. Dessa processer måste givetvis vara lagenliga och metodiska. Det har ingenting att göra med obevekligt öde i vanliga omdömeslöshetens uppfattning.

²Alla monader äro fria i det hänseendet, att ingen gud i hela kosmos kan förbjuda något eller döma någon. Det tvång, som de enligt natur- och livslagarna verkande energierna utöva på individen, är betingat av hans utvecklingsnivå och existerar endast i den mån individen är värnlös mot naturkrafter, oöverbanneliga omständigheter. När han förvärvat kunskap om Lagen och rätt tillämpar denna kunskap, är han fri så långt hans kunskap och förmåga sträcka sig. Sådana okunnighetens fiktioner som predestinationen, determinismen och fatalismen äro fatala livslögner och strida mot verkligheten. Liksom all annan vidskepelse hämma de utvecklingen och förlama förmågorna.

³Absolut frihet är en absurditet. Den skulle betyda, att vi hade rätt att slå ihjäl varandra allesammans. Frihet utan lag upphäver sig själv. Den frihet okunnigheten skriker om är rätt till godtycke, självsvåld, utbredandet av vilseledande illusioner och fiktioner. Frihet förutsätter gräns. Och dessa livets gränser äro naturlagar och livslagar. Endast genom att förvärva kunskap om dessa lagar och förmåga att tillämpa dem kunna vi förvärva högsta grad av frihet. Ju okunnigare vi äro, desto ofriare äro vi, emedan vi icke veta lagar eller hur de ska tillämpas. Utvecklingen medför ökad frihet genom ökad insikt, ökad kunskap om verkligheten och livets lagar.

⁴Lagen är först och främst frihet. Lagen är frihet, ty utan frihet finns ingen utveckling av egenarten. Det har sina risker att meddela detta, ty människorna ha en genom inkarnationerna förvärvad tendens att missbruka all frihet liksom makt. Självhävdelsen och självmärkvärdigheten tyckas vara det fundamentala för alla med repellerande grundtendens, och till dessa höra de flesta. Sålänge det finns en inneboende tendens att "trotsa lagen", blir resultatet icke större utan mindre frihet.

⁵Liv är frihet. Utan frihet finns ingen utveckling, som är livets mening. Varje individ måste själv finna sitt eget sätt att utvecklas. Detta är omöjligt utan frihet. Liv är lag. Ty utan vetskapen om tillvarons lagar kan människan icke existera utan förintar sina höljen. Det är genom att tillgodogöra sig mänsklighetens samlade och genomarbetade erfarenheter, som individen aningslöst undviker att begå de fatala livsmisstag, som utan denna vetskap vore oundvikliga. Kunskapen om natur- och livslagar gör i viss mån den historiska erfarenheten överflödig, eftersom det är dessa lagar människan instinktivt upptäcker genom den samlade erfarenheten.

⁶Frihet är för dem som förvärvat "viljan till enhet" (trots allt) och vilja till alla monaders evolution, som för alltid avstått från "makt" (inklusive att kritisera, döma, moralisera, bestämma för andra). Högsta makt ger största möjliga frihet men alltid inom gränserna för självförvärvad kunskap, insikt och lagförståelse. Livsokunniga liksom barn få frihet i den mån de visa sig kunna använda den på förnuftigt sätt.

⁷Viljan är icke "fri" utan bestämd av motiv, av starkaste motivet. Ökad frihet betyder ökad förståelse för ökat antal möjligheter att välja, insikt om hur man kan göra vilket motiv som helst till det starkaste.

⁸Det som finns till har Livets rätt att finnas till, såvida det icke förvägrar annat liv att finnas till. Människorna äro inga domare i livsfrågor, endast Livet självt. Men okunnigheten och hatet i skön förening ha så lätt till förmäthenhet.

⁹Andra få! Du får inte! Och det beror på ödes- och skördelag.

¹⁰Människan "ledes" av sin dagsmedvetenhet, sin omedvetenhet och omständigheterna.

¹¹Icke allt spontant är genialt, men i det spontana kan genialiteten komma till sin rätt. Det spontana är ett flöde från vårt omedvetna, under- och övermedvetna, ett uttryck för vår frihet, som gör oss lyckliga.

¹²Livslag ger icke endast skyldighet utan även rättighet. Det är vår både rättighet och skyldighet att vara fria, fria från allt som icke överensstämmer med vår egenart, vårt sätt att se, vår förmåga att begripa, förstå och förverkliga. Detta är en sak vi måste tillägna oss. Vi äro inga slavar under en guds godtyckliga vilja. Det är meningen att vi ska förverkliga vår potentiella gudomlighet. I den mån vi sträva därefter, stå vi på frihetslagens grund. Guds lag är den att alla ska bli gudar. Men så bottenlöst okunnig är människan, att hon tror sig kunna bli gud, hon som ännu befinner sig i fjärde naturriket, då det finns tolv; hon som ännu ej utforskat och bemästrat de tre lägsta atomvärldarna av inalles 49.

¹³Frihetslagen ger ökad frihet åt den individ som rätt brukar den frihet han förfogar över i sina livsomständigheter. De flesta missbruka denna frihet och mena sig därmed öka sin frihet, vilket är det största livsmisstag människan kan begå (och som s.k. genier av Nietzsches typ med förkärlek begå).

¹⁴I sin gränslösa livsokunnighet tror människan, att hennes frihetsbegränsande livsomständigheter äro människans verk och skuld. Stort misstag. Människorna äro livets blinda agenter, och vad vi få utstå från deras sida är vårt eget verk, vårt missbruk av friheten.

9.17 Individens okränkbarhet

¹Frihetslagens absoluta grund och individens rätt till gudomlig okränkbarhet vilar på det faktum, att varje uratom är en potentiell gudomlighet. Den skall en gång i manifestationsprocessen, om än efter praktiskt taget obegränsat antal eoner, till slut också bli en aktuell gudomlighet. Absolut sett måste ju antalet vara begränsat. Det är ingalunda uteslutet, att antalet kan vara olika för olika kosmoi.

²Frihetslagen är garantien för att individens öde icke är förutbestämt och vederlägger dogmen om predestinationen. Likaså är fatalism snedvriden syn på livet. Ingen gud kan kränka människans "fria" vilja (som just i det avseendet är fri). Varje monad är en potentiell gud, och denna gudomlighet kan ej kränkas av den som känner frihetslagen.

³Filosofen H. F. Amiel menar, att "friheten gör oss till gudar, heligheten böjer våra knän". Visserligen äro vi potentiella gudar (gud immanent), men gudomsstadiet uppnå vi aldrig såsom människor. Vore vi det icke potentiellt, kunde vi aldrig bli det aktuellt. Det var också meningen med det ursprungligt esoteriska talesättet: Bliv vad du är! Vi kunna visserligen icke bli det såsom människor, men utan strävan efter att bli det bli våra inkarnationer förfelade.

⁴Planethierarkien hävdar med eftertryck, att jaget är sin egen auktoritet (jaget med självmedvetenhet i kausalhöljet) och att för övrigt den enda auktoriteten är ett verks överensstämmelse med verkligheten. Ingen individ är såsom sådan auktoritet. Ifall kyrkor, stater, akademier etc. uppträda med auktoritativa anspråk, äger envar rätt att konstatera, att dessa strida mot frihetslagen och lagen för självförverkligande.

⁵Laglig frihet är förutsättningen för egenartens utveckling. Den innebär frihet från slaveri under andras auktoritet, när denna auktoritet blivit oss påtvingad och vi insett auktoritetens oberättigade anspråk på att få vara auktoritet. All auktoritet är livsfientlig, som saknar kunskap om verkligheten och livet och livets lagar och vill tvinga individen att godtaga okunnighetens illusioner och fiktioner. Alltsedan planethierarkien fördrevs, har livsokunnigheten regerat. Verklig kunskap om världshistorien under de senaste tolv tusen åren skulle klargöra, att människans liv under denna tid i stort sett varit ett namnlöst lidande. Esoterikern slår fast, att endast planethierarkien äger kunskap om verkligheten, livet, lagen. Ideala statens idé kommer icke att förverkligas, förrän mänskligheten återkallar planethierarkien.

⁶Kritik, som berör individens egna förhållanden såsom fristående individ, som alltså kränker individens rätt till frihet enligt frihetslagen, är icke berättigad och kan aldrig försvaras.

⁷Vi ha ingen som helst skyldighet att delge andra våra motiv. Den vise gör det aldrig. Ty det ökar andras obefogade inblandningar i vårt tanke- och handlingsliv.

⁸Självbekännelse såsom krav på andra innebär kränkning av frihetslagen. Katolska kyrkans krav på bikt visar, att den är ovetande om frihetslagen. Den är för övrigt okunnig om samtliga livslagar.

⁹Det misstag, som alla ockulta samfund eller skolor begå, är att föreskriva för människorna, hur de ska gestalta sitt privata liv. (Frihetslagen ger människorna full frihet i det avseendet.) Det är individens privatsak, om han vill vara vegetarian, avstå från tobak, alkohol etc. Däremot är det icke privatsak, hur man förhåller sig till sina medmänniskor. Det är bättre att vara agnostiker och äta biffstek än att vara ockultist och vegetarian men lägga sig i andras affärer, tala illa om andra och hata dem. Ty sådant är bevis på hyckleri och förmyndarfasoner.

¹⁰När individen får kunskap om verkligheten och livet och livets lagar, ordnar han själv efter bästa förmåga sitt eget privatliv, som han har rätt att få ha i fred för andra. När han förvärvat perspektivmedvetenhet och kan börja tänka på att bli aspirant på lärjungaskapet, vet han bättre än alla moralister tillsammans, hur han skall ordna sitt liv. I alla händelser är han ingen moralist. Han har blivit behovslös i alla avseenden och betraktar behovslöshet som det mest eftersträfvade tillståndet. Andras behov är en sak, som icke angår honom. Envar gestaltar sitt liv på eget sätt. Envar har egna erfarenheter att göra, och ödeslagen tillser att han också får lära av dem, även om det tar tid. Lagen gör sig ingen brådska. Den vet när stunden är inne. Sådd skall skördas, och kausalmedvetenheten ser och lär, begriper och förstår. När fonden av erfarenheter är tillräcklig, har jaget också lärt sig sina läxor och tillgodogör sig i förvärvat intuition vad det behöver.

9.18 Viljans frihet

¹Den gamla tvisten om ”människans fria vilja” är icke löst ännu. Mänskligheten är icke i stånd att lösa den tvisten på sitt nuvarande utvecklingsstadium. De lärde syssla ideligen med problem, som de icke kunna lösa, ej heller kunna de inse egen otillräcklighet för uppgiften. Det är den outrotliga tendensen till spekulering, som fördärvar allting. Man tycks ej kunna begripa, att det är dessa fiktioner, som hindra upptäckandet av verkligheten.

²”Fri vilja” förutsätter kunskap om Lagen och förståelse av livet. Människornas vilja är bestämd av okunnighetens motiv. Man kan icke tala om ”fri vilja” ifråga om en mänsklighet, som är desorienterad, idiotiserad och hypnotiserad av svarta logen.

³För att kunna lösa problemet om viljans frihet måste vi äga kunskap om livets allmänna lagenlighet (Lagen) samt lagarna för utveckling och självförverkligande. Utan kunskap om dessa tre faktorer är problemet olösligt.

⁴Livets lagenlighet är förutsättning för ändamålsenligt handlande. Hinder för fritt val äro okunnighet och oförmåga. I oförmåga ingå felande egenskaper, vanor, komplex, ohåga.

⁵Rätt val innebär överensstämmelse med Lagen men icke med religiösa bud, förbud och alla andra slags mänskliga påfund.

⁶Val i överensstämmelse med Lagen medför olika möjligheter till fritt val.

⁷Misstag ifråga om lagtillämpning medför begränsning av möjligheterna till fritt val.

⁸Med ökad möjlighet till fria val ökas ansvaret (de lagenliga påföljderna av rätt eller fel val).

⁹Den som förvärvat förmågan av ansvar, är fri inom området för sin insikt.

¹⁰Möjlighet till fritt val ökas med varje högre naturrike, emedan detta medför ökad kunskap om Lagen och ökad förmåga att tillämpa den.

¹¹Kunskap är kunskap om Lagen. Förmågan att rätt tillämpa kunskapen är visdom.

¹²Vi lära genom våra misstag. Varje misslyckande innebär en värdefull erfarenhet. Varje försök och strävan är ett steg mot målet.

¹³Frihet är en förmåga som måste förvärfvas. Ingen lag kan ”upphävas”. Flygförmåga upphäver icke tyngdlagen utan innebär kunskap om och tillämpning av både den lagen och många andra lagar.

¹⁴Lag är ett konstantförhållande mellan företeelserna: under givna betingelser följer oundvikligen ett givet resultat.

¹⁵Fri vilja är ett oegentligt uttryck. Därmed menas jagmedvetenhetens förmåga av fritt val mellan olika slags tankar, känslor eller handlingar (medvetenhetsyttringar i mentalvärlden, emotionalvärlden och fysiska världen). Vi leva i tre olika världar samtidigt. Individens kan vara relativt fri i en värld och relativt ofri i övriga två.

¹⁶Människan har ingen ”fri vilja”, så länge hon är beroende av auktoritet. Själbestämmdhet är första förutsättningen för ”fri vilja”. Arbetshypotes innebär ett självständigt godtagande, och däri ligger underförstått ett godtagande ”tills vidare”.

¹⁷Från början är individens möjlighet till fritt val oerhört begränsad. Den ökas jämsides med medvetenhetsutvecklingen. Esoteriskt gäller att det finns ”en tendens till fri vilja”, visande sig i kravet på frihet och oberoende, tankefrihet, yttrandefrihet, rätt till självbestämmdhet. Verkligt fri i esoterisk mening blir viljan först, när den överensstämmer med Lagen och enheten, därför att då ingenting kan hindra dess förverkligande.

¹⁸En vilja i motsättning till livet är en godtycklig vilja. Kränkning av frihetslagen för individens eller nationens etc. del medför enligt skördelagen förlust av frihet. Men det är något mänsklig-heten i sin självmärkvärdighet och nästan totala livsokunnighet ännu ej kan inse. Evolutionen är en livets fundamentallag. Egoismen utgör en motsättning till denna lag, eftersom evolutionens förutsättning är livsenhet. Först när teologerna ”upptäckt” Lagen, ha de rätt att tala om ”guds vilja”. Dessförinnan är ”guds vilja” dikterad av deras livsokunnighet.

¹⁹”Fri vilja” är en förmåga, som måste förvärfvas i allt större utsträckning genom alla naturriken upp till högsta riket.

²⁰Ju högre väsen, desto mer utpräglad är egenarten, som är livets frihet. Det enda väsentliga hos alla är insikten i Lagen och förmågan av lagenlighet. Men den saken har ingenting med egenarten att göra.

²¹Planethierarkien hävdar energiskt, att det icke finns något sådant som obevekligt öde. Människan har möjlighet till ”fri vilja” genom att förvärva kunskap om Lagen (natur- och livs-lagar) och tillämpa denna kunskap. De horoskopvibrationer som påverka människan kunna icke påverka viljan, så i det hänseendet har teoretiskt sett människan ”fri vilja”. Vad som kan verka tvingande är hennes egen goda eller dåliga sådd i förflutna liv. Men ifall människan använder livets tillfällen att gottgöra det onda hon gjort, blir eljest oundvikliga dåliga skörden ”kvittad”.

²²Det som i religiös litteratur benämnts ”guds ledning”, beror på telepatisk kontakt med antingen individer i emotionala, mentala världarna eller tankeformer (elementaler) i dessa världar. De komma däremot icke från medlemmar av planethierarkien, enär dessa icke få påverka människans fria vilja. När individen fått kontakt med sin Augoeides, kan denne råda. Men den kontakten förutsätter humanitetsstadiet, tjänande och laglydnad.

9.19 Frihet måste förvärfvas

¹Frihet förutsätter överensstämmelse med Lagen. Vi äro fria endast i den mån vi handla ändamålsenligt. Annars stöta vi på motstånd, ett motstånd som vållar friktion och visar oss att vägen icke är fri. Lagtillämpning medför frihet.

²Individens frihet är ett utvecklingens resultat. Friheten är icke någonting som är, utan något som måste förvärfvas under vistelsen i människoriket, kunskap om lagarna i de mänskliga världarna och förmåga att tillämpa denna kunskap. Människan blir fri genom att identifiera sig med ett uppnåeligt ideal, genom att utveckla den emotionala attraktionen och mentala förståelsen, genom att tillämpa Lagen efter egen insikt, genom att uppfylla sina plikter och genom att villigt

skörda gammal dålig sådd. Livslagarna sammanfalla med livsändamålet. Den ”absoluta” friheten är den individuella viljans överensstämmelse med detta ändamål.

³Individen är fri när han ingått i enheten. Han lever då utan möjlighet till friktion med andra i full harmoni. Han tillämpar enhetens lag och lever därför automatiskt i överensstämmelse med Lagen, enär enhetens lag är sammanfattning av alla livslagar i självförverkligandet.

⁴Enligt frihetslagen har varje individ rätt till den frihet (betingad av insikt och förmåga) han en gång förvärvat och i fortsättningen lagenligt tillämpar. Misstag ifråga om frihetslagen medför inskränkning av möjlighet till frihet. Den inskränkningen kan visa sig i olika avseenden: för medvetenhetsutvecklingen otjänliga höljen, otjänlig miljö, otjänliga sociala och kulturella förhållanden. Konstateras kan detta faktum endast genom studium av hundratals föregående inkarnationer.

⁵Människan har frihet att reinkarnera hur många gånger som helst, tusentals gånger fler än hon skulle behöva.

⁶Friheten måste förvärvas genom i möjligaste mån friktionsfri lagtillämpning. I detta avseende kan man säga att ”kunskap är makt”. Varje förvärvat förmåga är en ”makt”, ett bemästrande av ett visst område. Man kan därvid skilja på skicklighet och virtuositet, talang och ”geni”. Den ”vilja till makt”, Nietzsche trodde förefinnas hos alla varelser, är strävan till utveckling, som också innebär förvärv av en viss förmåga, av allt fler förmågor.

⁷Det ligger djup livserfarenhet i Goethes ord:

Nur der verdient sich Freiheit wie das Leben,
der täglich sie erobern muss.

⁸Friheten är ingenting vi få till skänks. Från början äro vi automatiserade robotar, ”ödets lekbollar”, eller ”syndens slavar” såsom kristna teologer uttrycka det och filosoferna förklara med ofri vilja. I de tre lägsta naturrikerna upptäcka vi ingen frihet. Vägen till frihet går genom medvetenhet, självmedvetenhet, kunskap, tillämpningsförmåga, valfrihet, lagkunskap, lagtillämpning. Det är först genom att upptäcka och tillämpa Lagen, som vi förvärva makt i oavbruten stegring. Laglöshet innebär maktmissbruk och leder till maktförlust och vanmakt. För att definitivt kunna konstatera detta, måste vi ha möjlighet att studera våra föregående inkarnationer. Det esoteriska axiomet, ”världshistorien är världsdomstolen”, kommer att allmänt godtagas först när den esoteriska historien en gång blir offentliggjord. Den exoteriska historien är, liksom religion, filosofi och vetenskap, subjektiva fantasikonstruktioner på grundval av alltför få fakta. De ge icke verklig kunskap om verkligheten. Den få vi som först genom esoteriken.

9.20 Frihetens gränser

¹Eftersom allting misstolkas och förvränges, kommer givetvis detta att ske även med hylozoiken, esoteriken, livslagar etc. Därtill är blott att säga, att esoteriken är för dem som uppnått humanitetsstadiet, förvärvat sunt förnuft och inse sin totala livsokunnighet samt framför allt icke uttala sig om sådant som övergår deras omdömesförmåga. Frihetslagen är frihet och lag, icke frihet utan lag, icke lag utan frihet. Frihetslagen garanterar allas frihet. Den som blir lag för andra, upphäver sin egen frihet.

²Den spinozistiska nödvändighetsfilosofien, som utesluter friheten, är lika förfelad som den fichteanska frihetsfilosofien, som sätter godtycket i system. Var gränsen går mellan frihet och lag, kommer alltid att bli ett tvistefråga på okunnighetsstadiet. Men livslagar liksom naturlagar äro (förargligt nog för en viss sorts människor) någonting som lyckligtvis folk icke kunna ändra på, ehuru de givetvis komma att förneka deras existens eller tro sig om att kunna ”upphäva” dem.

³Vår rätt till frihet är begränsad av allas lika rätt. Där går gränsen. Icke en gång detta har mänskligheten insett. Och det vore det första pedagogerna borde inskräpa liksom för övrigt alla uppfostrare. I stället kör man med alla slags förbud utan principiell betydelse. Man idiotiserar barnen redan från början, och sen beklagar man sig över att de bete sig som idioter. Man har

glömt, hur man under ungdomsåren genom allehanda smärtsamma erfarenheter lärde sig så småningom inse det i alla fall oundvikliga ömsesidighetskravet, ömsesidig hänsyn.

⁴Frihet missbrukas likaväl som makt. Därav följer, att gränsen för frihet likaväl som för makt går där missbruk upphör, det må gälla individuellt eller kollektivt. Även kunskap missbrukas liksom allt annat. Men det är en annan historia, även om hithörande problem oftast sammanhånger med frihetens.

⁵Esoterikern fattar, att gränserna för såväl frihet som makt måste vara olika för olika utvecklingsstadier. För kausaljaget finnas inga sådana gränser, som äro nödvändiga för övriga mänskligheten, sålänge den befinner sig på uppfostringsstadiet och inte uppnått platonska idévärlden, och detta därför att individen då lärt känna de fundamentala livslagarna, insett deras ofrånkomlighet och lärt sig tillämpa dem rätt.

⁶Att dessa frågor alls behöva diskuteras, vittnar liksom det mesta värtaligt om den allmänna kulturnivån och livsförståelsen.

⁷Enligt frihetslagen har envar rätt att tänka, känna, säga och göra som han finner för gott inom ramen för allas lika rätt till samma okränkbara frihet. Man har menat, att den formuleringen icke är tillräcklig, enär de flesta sakna möjlighet att avgöra, var gränsen går för både egen och nästans rätt och att gränsen kan te sig olika för olika individer. De glömma då, att det är fråga om en livets lag, som gäller oberoende av om de kunna se gränser eller inte. Men de som nått humanitetsstadiet och inse livslagars ofrånkomlighet (med oundvikliga konsekvenser), söka allt efter insikt och förmåga att tillämpa dem i sitt liv. De äro icke obegripliga ens för den enfaldigaste.

⁸Ingen formulering duger, sålänge människorna icke kunna skilja på rätt och orätt, i varje fall icke på de finare (allt finare) graderna av rätt och orätt (den ”knivskarpa” gyllene medelvägen). Formuleringen är fullt tillräcklig för dem som endast vilja det rätta och icke i hänsynslös egoism göra intrång på andras rätt. För de senare däremot äro alla formuleringar otjänliga och måste rättsgränsen noga anges i varje särskilt fall; en sak juristerna ha tillräcklig erfarenhet av. Men frihetslagen är icke formulerad för barbarer utan för dem som kunna fatta och sträva efter att förvärva förståelse för livslagarna, alltså för dem på kulturstadiet.

⁹Principen står fast, sedan må man kritisera den aldrig så mycket. Sunt förnuft, rättrådighet, vilja till enhet, ser mycket klart, var gränsen går. Den givna formeln är i full överensstämmelse med en annan: Handla mot andra som du själv vill bli behandlad. Ytlig kritik hör icke hemma inom något lagområde.

9.21 Mänskligheten kan ej förstå friheten

¹Livsokunniga idealister (det äro alla oinvidga ”fantaster”) ha alltid vållat kaos. De drömma vackra drömmar om till exempel ”friheten” utan insikt om vad frihet är och frihetens förutsättningar. Hur använda de friheten? Till att missbruka den i de flesta avseenden. De drömma om ”hälsa för alla”. Vad skulle de göra med den?

²Enligt planethierarkien får mänskligheten allt i den mån den betjänar sig därav för sin medvetenhetsutveckling och tillämpning av livslagarna. När mänskligheten lärt sig sina läxor, kan ändamålsenligt använda frihet, hälsa och alla andra livets gåvor (ty allt är gåva, även om människan måste återförvärva vad hon en gång ägt), får den också frihet och allt annat.

³Planethierarkien påpekar, att mänskligheten på nuvarande utvecklingsstadium icke kan förstå vad ”frihet” egentligen är. Det kan icke heller finnas ”fri vilja” annat än den som är i överensstämmelse med Lagen, liksom den av teologerna så grundligt misstolkade ”guds vilja” också är lag och icke godtycke.

⁴För att antyda för dem som börja förstå kan man säga, att frihet är frihet från fruktan, anklagande samvete, livsångest, självmärkvärdighet, känsla av maktlöshet etc. med oförlorbar makt på uppnådd utvecklingsnivå. Ödets slav är icke fri.

⁵Frihetslagen är en fundamental livslag. Den utsäger, att frihet vinnes endast genom lag. Endast genom att lära känna livets lagar och tillämpa dem rätt blir människan fri, kan individen utvecklas, förverkliga sin egenart, nå högre riken och slutligen förvärva allvetenhet och allmakt. Vi äro alltid identifierade med något. Vi bli fria från det lägre genom att identifiera oss med det högre. Människan blir fri från beroendet av sina inkarnationshöljen endast genom att identifiera sig med sitt kausalhöljes medvetenhet. Vi äro i det undermedvetna bundna av allt som vi identifierat oss med under tusentals inkarnationer. Vi frigöra oss från dess inflytande genom att förvärva de egenskaper och förmågor som möjliggöra för oss att rätt tillämpa livslagarna. Vi bli fria genom att bli Lagen, identifiera oss med dess konstanter, så att de verka automatiskt.

⁶Begreppet frihet fatta människorna såsom godtycke. Det finns ingen godtycklig frihet. Dylig för alltid till kaos. Laglös frihet betyder anarki, allas krig mot alla. På den grunden kan intet samhälle byggas eller bestå. Det kan man kalla för det förnuftslösa frihetsbegreppet. I den mån mänskligheten gör sina erfarenheter, bli även tänkesätten, talesätten, handlingssätten till nya vanesätt, och att automatiskt följa dessa kallas frihet. Men det är förvärvat frihet, ehuru människorna icke inse det. Förnuftig frihet är bestående frihet, och den är möjlig endast genom rätt tillämpning av förvärvat kunskap om tillvarons lagar. Allt godtycke leder till kaos och därmed till frihetens upphävande. Vad som försvårat denna insikt är att det människorna kalla kunskap icke är kunskap utan antagande. Det är kanske kunskap till en procent. Vad auktoriteterna kalla kunskap, när den icke i hundraprocentigt avseende är baserad på definitivt konstaterade fakta, är även det godtycke. Det är detta slags godtycke, som mänskligheten först måste befria sig ifrån. Auktoriteterna må säga, att detta är vetenskapens ståndpunkt i dag men att de ingalunda vilja påstå, att den icke är en annan i morgon. Då slippa vi ifrån denna idiotiska tvärsäkerhet, som varit så betecknande för alla slags professorer under ett par årtusenden och som ännu regerar den akademiska opinionen, denna eftersläpande, diktatoriska, all ny kunskap förlöjligande snusvishet. Som om den begrep allt, kunde bedöma allt. De flesta verkligt nya ideer äro c:a hundra år före den akademiska opinionen. Och denna allt nytt avhånande obskurantism ska åbäka sig. En smula blygsamhet skulle klä dessa vetenskapens representanter. Ännu ha de icke utforskat en procent av verkligheten.

⁷Rätt till frihet har endast den som respekterar andras lika rätt. Att rätt till frihet kunnat uppfattas såsom rätt till godtycke, till hänsynslöshet, vittnar om den alltför vanliga omdömeslösheten. Laglöshet omöjliggör frihet och leder till ett allas krig mot alla.

⁸Den som uppfattar samhällets lagar såsom kränkning av den egna friheten, har aldrig insett, att lagarna äro till för de omdömeslösa. Humanisten behöver inga lagar, eftersom han vet livslagarna och tillämpar det vetandet. Den som tillämpar livslagarna, kan aldrig komma i konflikt med några förnuftiga, allmänmänskliga samhällslagar. Tyvärr finns icke ett kulturland med sådana lagar, sålänge inkompetensen stiftar lagar och inkompetensen styr.

⁹”Frihet är det bästa ting för den frihet kan väl bära.” Det är riktigt. Barbaren är vandal, kan använda frihet endast till att förstöra. (Detsamma kan iakttagas hos barnen under ett visst övergångsskede.) Den livslag, som betecknats såsom frihetslag, ger ökad frihet åt den som kan rätt tillämpa natur- och livslagarna men begränsar missbrukarens frihet.

¹⁰Med högre utvecklingsstadium följer ökad möjlighet att rätt använda friheten och därmed också ett behov av och krav på ökad frihet. Den som icke lärt sig rätt bruka frihet, löper stor risk för självförstörelse, hämmar i varje fall sin egen utveckling. Frihetens väg är utvecklingens väg till kultur, humanism och idealism. Hithörande livsprocesser göra individen medveten om sin egenart, sin gemenskap, sin enhet med allt och egenartens insats i den allmänna kulturutvecklingen. Det är ett stort misstag att nedvärdera individens arbete. Det mest mekaniska är lika viktigt som idéarbetet. Och ingen behöver känna sig underlägsen eller överflödig eller onyttig. Man kan trösta dem som skulle önska utföra ”något stort”, att den dagen också kommer samt att även individer på högre stadier oftast befinna sig i oansenliga ställningar. Det är undantagsvis de i någon inkarnation få tillfälle att visa prov på sin kapacitet.

¹¹Hur långt mänskligheten är ifrån möjligheten att förstå livslagarna och särskilt frihetslagen, ha vi flertusenårig erfarenhet av. Men eftersom historikerna svamla om allt annat än väsentliga ting, ha vi icke fått taga del av dessa erfarenheter, de viktigaste för livsförståelsen. Mänskligheten envisas med att leva i en drömvärld av egna fantasier. Historien borde kunnat klargöra, att människorna äro omogna för friheten och alldeles särskilt de som skria mest om den. De vilja ha frihet att få komma till makten och i sin tur missbruka den. De vilja ha frihet att få vara vildar och bestar, att mörda, stjäla, förfalska och förtala. Frihet är ett begrepp som tillhör kulturstadiet. Först där kan individen inse vad ansvar har för betydelse och ansvarets nödvändighet såsom förutsättning för frihet. Dessförinnan blir frihet detsamma som godtycke och hänsynslöshet. Det visade sig redan vid den s.k. demokratiens genombrott och har tydligast åskådliggjorts vid barbarfolkens ”frihetskamp”. Kommunistländerna och de f.d. koloniländerna borde kunna väcka folk till eftertanke. De lära icke en gång av vad de se och höra. Det enda som ”går in” är att de ska ha frihet.

¹²I en förnuftigt styrd stat får individen så mycken frihet som han kan använda på förnuftigt sätt. Där går gränsen för friheten. Tyvärr ha vi årtusenden kvar, innan vi få sådana stater.

¹³De fyra friheterna, som definitivt fastslagits gälla för alla nationer, vilka göra anspråk på att vara kultur- och icke barbarnationer, äro:

Full tanke- och yttrandefrihet för alla.

Full frihet till egen världs- och livsåskådning för alla.

Rätt till medel för fysisk existens för alla.

Rätt till frihet från fruktan, vilket betyder skydd mot olagligheter och ifråga om nationer avrustning (skydd mot krig).

¹⁴Dessa krav äro i fullständig överensstämmelse med Lagen (livslagarna). De utgöra fundamentala mänskliga rättigheter.

¹⁵Hur det står till i världen, om rådande förhållanden överensstämma med dessa minimikrav, må envar bedöma.

9.22 Tolerans

¹Till frihetslagen hör toleransens princip: att låta alla människor ha sina egna uppfattningar i fred för andras kritik. Envar har absolut rätt till egen åsikt. Vi ha full frihet att ha de mest felaktiga uppfattningar om allt. De rättas så småningom till under tusentals inkarnationer med mer eller mindre smärtsamma erfarenheter.

²Att individen har rätt till egen livssyn betyder ingalunda, att den är riktig i sak, att den överensstämmer med verkligheten. Eftersom 99 procent av de flestas åsikter äro förfelade, torde inses, att ingen har rätt att påstå, att hans uppfattning är den enda riktiga. Praktiskt taget ha alla fel, ehuru givetvis ej i samma grad. Specialisten vet ofantligt mycket mer inom sitt område än lekmannen. Men han är icke allvetande. Drastiskt kan man uttrycka saken så, att ju förr människan inser att hon är en idiot, desto klokare är hon.

³Det är en svår konst att kunna hjälpa andra på rätta sättet. Vi ha ingen som helst rättighet att klandra dem eller mästra dem, att som moralister bedöma dem. Det är icke vår sak att ”ändra” dem. För att kunna hjälpa fordras kärleksfull förståelse. Utan den göra vi idel misstag. Med den finna vi alltid utvägar. Vi ha alla samma fel, om än i olika grad. Ibland kunna vi bikta de fel vi själva ha och visa hur vi söka rätta dem. Men ofta är bästa sättet att tänka kärleksfullt om dem och sända dem de tankar som kunna väcka dem själva att upptäcka det som kan hjälpa dem.

⁴Världsåskådningen har sin betydelse, möjliggörande en riktig uppfattning av materiella verkligheten. Så viktig denna åskådning än är (framför allt genom att befria från härskande fiktiviteten), är den icke av samma betydelse som livsåskådningen, som berör medvetenhetsaspekten. Ty det är i denna som ”själarnas gemenskap”, ”alla själars kollektiva enhet”, kommer till uttryck och upphäver den individuella motsättningen, den individuella

självhävdelsen, som är grunden till splittring, strid, hat och därmed också till misslyckande genom motarbetande av evolutionen. Vad människorna ha för åsikter i allt utom detta enda väsentliga, är av ringa betydelse i jämförelse med ”viljan till enhet”, viljan till gemenskap. Vi måste lära oss, att envar har rätt till egen uppfattning, som betingas av utvecklingsnivån och latent, förut förvärvad livserfarenhet. Frihetslagen garanterar också alla denna rätt till egen åsikt om allt. Vi måste lära oss bortse från allt detta som kan skilja individerna åt och se endast på den livsenhet som förenar oss alla i gemensamhetsmedvetenheten.

⁵Det är i esoteriken aldrig fråga om att övertyga, överbevisa, påtvinga folk en viss åsikt, den må vara den enda riktiga. Man ger dem en vink. Sedan få de enligt lagen för självförverkligande själva söka och finna. Vägra de, blir det på eget ansvar de förkasta livets erbjudanden.

⁶Det är likgiltigt, vem det är som framfört åsikten. Att intressera sig för personen, är nyfikenhet. Att intressera sig för åsikten, dess riktighet eller oriktighet, är vetgirighet. Esoterikern har intet som helst intresse för ”vem som sagt det”. Det kan man för övrigt sällan avgöra. Ty ”ingenting är nytt under solen” och ideerna antas, glömmas bort och återkomma under evolutionens gång, som på en gång är böljans (ett upp, ett ner, ett fram, ett tillbaka) och spiralens.

⁷Fanatikern vill tvinga sin åsikt på andra, vilket icke är tillåtet. (Man är icke fanatiker, därför att man för egen del vill vara konsekvent.) Allt tvång medför bakslag förr eller senare för alla enligt skördelagen i detta eller i andra liv, ty det strider mot den fundamentala frihetslagen.

⁸Det är ett stort misstag av dem som förvärva esoterisk kunskap att vilja omvända mystikerna till esoteriken, ifall dessa äro nöjda med sin livsuppfattning. Det är samma stora misstag som att predika viss trosuppfattning och mena, att enhet ej kan vinnas utan samma livssyn. Det är en omöjlighet. Varenda individ har sin egen uppfattning, även om han tror på en gemensam, ty allting i universum är individuellt och unikt. Enhet består i vilja till enhet och enhetens förverkligande i att alla på rätt sätt tillämpa livslagarna. Men den tillämpas, när den är individens egen självförvärvade förmåga och oberoende av viss fastlagd åskådning. Alla åskådningar äro absolut taget felaktiga. De må gälla såsom giltiga på en viss utvecklingsnivå men utgöra hinder för fortsatt utveckling, ifall de absolutifieras. Och detta är en av grunderna till frihetslagen. Den som ej förvärvat förståelse för toleransens nödvändighet för livets bestånd och utveckling, visar därmed också en fundamental brist i livsförståelse. Och denna brist har varit utmärkande för alla slags trosbekännare. Typiskt var ett uttalande av en religionsfanatiker, som hävdade, att tolerans var oförenlig med religiös övertygelse. Han sade sant. Men han anade icke, hur långt han hade kvar till kunskapen om Lagen, till förståelse för enheten, den mest fundamentala livslagen.

⁹Det är en väsentlig skillnad på att göra propaganda för hylozoiken och sprida kännedom om dess existens. Esoterikern gör aldrig propaganda för esoteriken. Han nöjer sig med att lägga fram den. Envar bör själv avgöra, vad han utan något slags påverkan anser om saken. Frihetslagen har i alla tider kränkts av alla fanatiker med deras intolerans. Esoterikern hävdar, att det är ett fundamentalt mentalt livsmisstag att visa tolerans mot intoleransen, på vad sätt och inom vilka områden denna än yttrar sig. Frihet att få tänka, känna, säga och handla inom ramen för allas lika rätt till samma okränkbara frihet är själva förutsättningen för den individuella utvecklingen.

¹⁰Man talar om demokrati som om den vore detsamma som frihet. Det är ett misstag. Demokratien, sådan denna hittills framträtt i alla nationer, har visat tillräckligt av intolerans, och detta i så hög grad att man gott kan påstå, att det ännu aldrig funnits någon verklig frihet. Det är för övrigt med demokratien som med friheten. Den är så långt från sitt förverkligande, att den snarare framstår som en utopi, ett ideal som duger till att användas i propagandan och till att förvända synen på folk, som låter sig bländas av vackra fraser och saknar omdöme nog att genomskåda det urgamla knepet med förespeglingar.

¹¹Amerikanske presidenten Wilsons prat om ”make the world safe for democracy” vittnade endast om en självförvållad självblindhet, en ytterligt hjälplös för att icke säga grotesk naivitet hos en f.d. professor i historia.

9.23 Ideal

¹Ideerna (exakta kunskapen om verkligheten) finnas i ”platoniska idévärlden”, kausalvärlden. Det är därför ”det icke finnes något nytt” under solen. De äro emellertid inga handlingsför-lamande ideer som så många mentalideer. De äro energier. Och den som upplevat en kausalidé, har fått uppslag till ett verk, som han måste utföra. I annat fall finns risk för att dessa energier ta sig andra utlopp.

²De som äregirigt göra prioritetsanspråk gällande, böra besinna det faktum, att alla verklighetsideer erhållas från planethierarkien, direkt eller indirekt. Det är verkligen icke var mans sak att upptäcka platonska ideer, de enda sanna verklighetsideerna. Det kan endast den som förvärvat ”intuition”, medvetenhet i lägsta kausala molekylarslag, som uppnått perspektiv-tänkande (47:5), som med stora steg nalkas kausalstadiet. De ”demokratiskt tänkande” på civilisationsstadiet antingen förneka existensen av platonska ideer eller tro sig lika bra som någon annan kunna upptäcka dem. De förneka betydelsen av de stora pionjärens banbrytande insatser. De äro aningslösa om graden av sin livsokunnighet. Men de demonstrera den inför de ”invigda”, när de söka imponera på omdömeslösa massan.

³Livsokunnigheten rycker på axlarna åt ideal, s.k. utopier, och menar föraktfullt, ”vad tjäna de till, om man icke kan förverkliga dem?” Ideal visa oss vägen hem, äro milstolpar på vägen. Utan ideal sakna vi kompass att styra vår färd på livets ocean. Endast om vi kunna se idealen, inse och förstå idealens nödvändighet, kunna vi en gång förverkliga dem. Det är långt mellan ideal och förverkligande. Och ändå äro idealen nödvändiga.

⁴Ideal tillhöra högre emotionalstadiet, kulturstadiet, mystikerstadiet. Ideal äro nerdimensionerade ideer från mentalstadiet, humanitetsstadiet.

⁵Ideal ändras med utvecklingsnivåerna. De leda till högre nivå, där man får nya ideal. Ideal äro beroende av vår utvecklingsnivå, vår livsförståelse och ersättas med nya allt eftersom förståelsen ökar.

⁶Ideal kunna motverka utvecklingen genom bristande förståelse för högre ideal.

⁷Idealism föder lätt illusioner, som göra oss högmodiga, leda till oefferrättlighet, medföra ofta opraktisk inställning. Ideal ha en märklig förmåga att förblinda. Hela världen är full av idealister, som bekämpa varandra och äro aningslösa om galenskapen.

⁸Livsokunniga idealismen och idealiteten kan vålla lika stor skada som vilket slags okunnighet som helst. Den är farligare, därför att den förför de ädla till allsköns galenskaper och att indignerat försvara andras dumheter.

⁹Idealismen förväxlas med essentialiteten. Essentialiteten spränger idealismen. För essentialmedvetenheten finnas inga ideal.

¹⁰”Ideerna” te sig helt annorlunda i de olika världarna. De måste transponeras, nerdimensioneras, från värld till värld. I sista hand är det mentalmedvetenheten, som gör dem fattbara för de intellektuella, vilka i sin tur popularisera dem för allmänt bruk.

¹¹”Ideer styra världen.” (Platon) På människans nuvarande utvecklingsstadium är det mest fiktioner och illusioner. Men mängden av idiologier visar, hurusom kritiska reflexionsförmågan vuxit, så att man har rätt att hoppas på att folk ska inse ideernas relativa giltighet.

¹²Det i regel tanklösa pratet om ”universella broderskapet” förblir i de flesta fall ett meningslöst talesätt, tills individen upplever gemenskapen med allt fler och upplever enheten i gemenskapen, upplever dem han kontaktar som medlemmar i en stor familj, ersätter en vacker teori med ett förverkligat ideal.

¹³Det är tecken på sund livsinstinkt, att individen på civilisationsstadiet anser Bergspredikans ideal såsom vackra utopier. De voro avsedda för dem på humanitetsstadiet. Varje utvecklingsstadium har sina ideal. Ideal, som icke kunna förverkligas, äro alltför höga ideal och därmed kraftlösa ideer. De resultera antingen i praktiskt misslyckande eller i ett fantasiliv utan verklighetshalt.

¹⁴Det kan finnas endast en världsåskådning, en riktig objektiv uppfattning av tillvarons materie- och rörelseaspekter. Däremot kan det finnas många livsåskådningar, ty de böra svara mot mänsklighetens olika utvecklingsstadier, mot individens utvecklingsnivå, mot hans möjlighet till förståelse av livet. Idealerna äro olika på olika stadier, ty de få icke sättas högre än att möjlighet finns för individen att med god vilja och ihärdig strävan förverkliga dem. Ideal, som icke kunna förverkligas, sakna den attraktionsförmåga som kan förmå individen att eftersträva idealet. Insikten härom bör kunna bidra till att öka toleransen, vilken i större utsträckning annars är en företeelse först på kulturstadiet. Religioner, som icke ens kunnat föra fram till den livsinsikten och livsförståelsen, äro företeelser på civilisationsstadiet men höra icke till kulturstadiet.

¹⁵Medvetenhetsutvecklingen är en individens sak. Ingen kan höja en annans nivå, som är ett resultat av antalet inkarnationer i människoriket, i dessa gjorda och bearbetade erfarenheter. Uppfostran och utbildning avse att hjälpa individen i hans nya inkarnation att återerindra sig det i undermedvetenheten liggande latent vetandet och återförvärva latent förmågor eller riktigare uttryckt återerövra sin egentliga utvecklingsnivå. När han nått gränsen för förståelse, blir det hans egen sak att själv lära av erfarenheten.

9.24 Jämlikhet

¹”Alla människor äro lika.” De äro lika i det avseendet, att alla ha ett kausalhölje (förvärvat vid övergången från djur- till människoriket). Det är detta hölje, som gör dem till människor. De äro ”lika” även i det avseendet, att alla äro på väg mot samma mål, det femte naturriket. För att uppnå detta mål måste de inom människoriket steg för steg förvärva alltmer vidgad medvetenhet, en serie allt högre medvetenhetsnivåer. De äro olika däri, att övergången från djurriket icke skedde samtidigt utan under vitt skilda epoker, vilket medfört, att de med äldre kausalhölje hunnit uppnå högre medvetenhetsnivåer än yngre. Olikheten är alltså en åldersfråga. Eftersom hela mänskligheten utgör en enda stor familj, borde det vara de äldre syskonens sak att hjälpa sina yngre syskon.

²Varje väsen, varje atom, har sin egenart. Och därmed bortfaller tanklösa pratet om jämlikhet, även om alla skulle befinna sig på samma utvecklingsstadiums utvecklingsnivå. Varje individ är något fullständigt unikt. Varje försök att tvinga in individerna i någon som helst form är brott mot Livets Lag.

³Det finns ingen ”jämlikhet”. Somliga äro friskare, starkare, snabbare än andra. Somliga ha större fallenhet för konst, filosofi, vetenskap, religion, affärer än andra. Somliga ha större ”tur” än andra. Var finns den jämnstrukenhetens matematiska rättvisa som livsokunniga fordra, livsokunniga som vilja upphäva både natur- och livslagar? Men lyckligtvis övergår det deras förmåga att upphäva naturens olikheter, även om de äro dåraktiga nog att icke ens kunna inse det.

⁴Klasser äro naturens ordning i alla naturriken. Planethierarkien säger klart ifrån, att alla gudomsriken utgöra en enda autokrati. Visserligen äro vi alla bröder med rätt till egen uppfattning och rätt att få uttala denna, men beslutsrätten ligger alltid hos den högst utvecklade. Denne har också tillgång till en kontinuerlig serie allt högre rikens förmedlade insikter, om dylika skulle behövas.

⁵Enligt livets lag kan det helt enkelt icke finnas någon jämlikhet. Varena individ är unik, ty den långa resa han har bakom sig genom de fyra kosmiska involverings- och evolveringsprocesserna har gjort honom till den individualitet han är. Individerna i människoriket kunna befinna sig på vilken som helst av 777 utvecklingsnivåer. De ha under tiotusentals inkarnationer gjort individuella erfarenheter och utvecklat egenskaper och förmågor till högst olika procenttal.

⁶Men alla tillhöra vi människoriket och kunna göra anspråk på att få vara människor med allt vad det innebär av personlig okränkbarhet.

⁷Vi ha alla ansvar för våra medmänniskor, ty mänskligheten är en levande kollektivitet. Den som vill snabbare än andra nå femte naturriket, har först och främst att arbeta på mänsklighetens

höjande, och i det fallet frågas ej efter individer eller utvecklingsnivåer, ty alla ha rätt till evolution. Ju högre nivå en människa har nått, desto större skuld har hon till livet, till mänskligheten, desto större ansvar för andra.

⁸Alltför många äro andliga parasiter, som leva på andras insatser i civilisation och kultur. Även inom alla slags "akademier" synes parasitväsendet florera. Man lever på vad andra sagt och gjort. Historikerna ha intet berättigande inom några områden, ifall de icke bidra till ökad livsförståelse. De flesta fakta, de bidra med i sina doktorsavhandlingar, äro i det hänseendet ingalunda av väsentlig betydelse.

⁹För dem som insett, att allt liv utvecklas och att varje individ befinner sig någonstans på den skenbart oändliga utvecklingsskalan från mineralstadiet till högsta gudomsstadiet, är det tydligt att demokratiens jämlikhetsideal är en livsokunnighetens och avundens illusion. Så snart en individ nått högre nivå än omgivningens, blir han offer för denna avund, som känner sin underlägsenhet. Beundrad blir han blott, om nivån är så hög, att avunden skulle avslöja talarens omdömeslöshet.

¹⁰Demokrati betyder i själva verket: ingen över mig. Alla se i alla blott underlägsna individer. Det går så när man predikar "jämlikhet".

¹¹Människorna ha en mani att vilja absolutifiera allting. De indela varandra i ett antingen–eller i stället för både–och. Antingen är man optimist eller pessimist, god eller ond, vetande eller okunnig, förnuftig eller dåraktig. Sådana människor finnas icke. Alla äro vi en blandning av alltsammans. Ibland eller i vissa avseenden eller under vissa förhållanden äro vi det ena eller det andra. Vi ha under tusentals inkarnationer allt ifrån barbarstadiet förvärvat alla mänsklighetens goda och dåliga egenskaper. Vi ha dem alla till några procent i vår undermedvetenhet. Till hur många procent veta vi icke själva och ingen annan människa heller. Vilka av dessa goda eller dåliga egenskaper, som komma till synes i en inkarnation, beror på fysiskt arv, uppfostran, miljö, tillfällen till utveckling etc.

ENHETSLAGEN

9.25 Allt liv är en enhet

¹Liv är enhet, ty alla höra ytterst till det hela. Alla monader utgöra en enhet (liksom oceanens vattendroppar), emedan de tillsammans utgöra kosmiska totalmedvetenheten, av vilken varje individ är delaktig. Förutsättning för att nå högre riken är att bli alltmer medveten om allt större del av denna totalmedvetenhet. Den som nått högsta gudomsriket, har själv införlivat denna totalmedvetenhet i sin individualmedvetenhet, blivit ett med hela kosmos. Det viktiga för lärjungen är att inse, att han förr eller senare måste lära sig att innesluta allt och icke utesluta någon. Han måste tillämpa principen att icke vara separativ i sin medvetenhet.

²Esoterikern är alltid inklusiv, aldrig exklusiv. Varenda monad är en del av kosmiska totalmedvetenheten, en oförlorbar del av det hela. Att utesluta någon från det universella broderskapet i något naturrike är tecken på livsokunnighet.

³Till enhetslagen hör insikten, att man får den hjälp av livet som livet kan ge, när man själv lever för enheten och icke för sig själv. Det är den insikten, som ger livstillit, något den icke kan erhålla, som ställer sig utanför. När någon träder ut ur denna gemenskap för att ”vara sig själv nog”, har han blivit gemenskapens och därmed livets fiende. Den gemenskap, som krävs av dem som utträtt ur livets gemenskap, är livets värsta fiende.

⁴Esoterikern märker genast på en individ, om hans devis är vilja till enhet eller vilja till makt, och detta är gränsen mellan ”vitt och svart”. Betecknande för självbedömningen är att mycket få inse detta. Och endast eliten söker enheten, de andra egen storhet (som gör dem så löjligt små).

⁵”Alla äro vi ett.” ”Livet är en enhet.” Dylika uttryck äro meningslösa utan närmare förklaring. Alla ha oförlorbar del i kosmiska totalmedvetenheten, gemensamhetsmedvetenheten, antingen de veta om det eller ej. Det är en sak för sig. Men vi ha icke större delaktighet i den än vi själva äro medvetna om, en delaktighet som ökas undan för undan, tills vi nått allvetenhet i kosmos. Det börjar med att vi förvärva telepatisk gemensamhetsmedvetenhet med en fåtalig grupp, med flera grupper, tills vi ha medvetenhet med dem i ett departement, i en värld, i hela planethierarkien etc. Vi ha icke gemensamhetsmedvetenhet med alla i essentialvärlden, därför att vi förvärvat 46-medvetenhet, utan först när vi äga 46-världsmedvetenhet. Det hela är en gradvis skeende process, i vilken jagmedvetenheten med sig införlivar allt fler jagmedvetenheter i allt högre molekyllager, tills vi förvärvat 46-atommedvetenhet och därmed 46-världsmedvetenhet.

⁶Även när jaget uppnått högsta gudomsriket och högsta världen i kosmos, känner jaget sin relativa obetydlighet i den oräkneliga massan av individer, som också nått sitt slutmål. Jagets storhet består just i att det är ett med allt. Det har enheten att tacka för allt.

⁷Den varaktiga lyckan är möjlig endast genom delaktigheten i universella harmonien, där varje individ spelar med som ett instrument i världsorkestern.

⁸Medvetenhetsutveckling är livets mening, och dess förutsättning är broderskap. Alla äro till för att hjälpa varandra, alla i lägre och högre riken. Att man icke kunnat inse detta, visar mänsklighetens utvecklingsstadium.

⁹Kollektivmedvetenheten är en sak, som hittills föga beaktats. Men det är med denna som individen måste lära sig arbeta i och för förvärv av telepati och medvetenhetskontinuitet. ”Viljan till enhet” är den starkaste kraften i människans liv och den som snabbast ”utvecklar”.

¹⁰Mänskligheten är ett kollektiv. Talet om alltings enhet är icke tomt tal. De som vilja bli frälsta, böra upptäcka kollektivet och arbeta på kollektivets frälsning. De som glömma sin egen frälsning för andras, visa att de duga till att arbeta för evolutionen och få tillfällen därtill. Det är den enkla hemligheten med lärjungaskap och uppgående i högre rike.

¹¹Vi tillhöra alltid en ”grupp”: nation, släkt, familj, kamrater, kolleger, auditorium etc. Dessa utgöra synliga grupper i fysiska världen. Vi tillhöra många slags grupper i emotionala, mentala,

kausala världarna. Ensamheten är en illusion och bör ej förväxlas med fysisk isolering. Esoterikern får lära sig att identifiera sig med alla olika slags grupper såsom förövning till förvärv av enhetsmedvetenheten.

¹²Vägen till universellt broderskap går genom gruppens betydelse. Det ökar efterhand vår insikt om gemenskapens betydelse och önskan att uppgå i allt större grupper. Därmed vidgas också förståelsen för begreppen rätt–orätt genom frågeställningen: Kommer denna min handling att gagna eller skada gruppen, stärka gemenskapen?

9.26 Viljan till enhet

¹Högre riken arbeta gemensamt på den kosmiska evolutionen, vars uppgift är alla monaders allvetenhet och allmakt. Människans rike är det okunnighetens rike som motverkar denna evolution. Men så ser det också ut som det gör i en mänsklighet, där alla endast begå misstag ifråga om samtliga livslagar.

²Allt fler komma till insikt om att individuell egoism icke lönar sig. Men de äro blinda för att lagen gäller även för grupp-, klass- och nationsegoism. De som förvärvat perspektivmedvetenhet, kunna konstatera detta. Skildrade världshistorien verkliga händelseförloppen, skulle mänskligheten insett detta för längesedan. Men människorna förstå icke ens vad som sker i nuet.

³Mänsklighet är mänsklighetens dharma. Och mänsklighet är humanism, är universellt broderskap, är gemenskap, är enhet. Hur länge skall det dröja, innan denna insikt blir mänsklighetens?

⁴Det är svårt att finna sig i tanken, att även esoteriker ska återfödås, de flesta i familjer idiotiserade av härskande ideologier, få genomgå de olika utvecklingsstadierna (barbar-, civilisations- och kultur-) för att kanske lyckas återuppnå den humanitetsnivå som är deras egentliga. Finns det något, som klargör det esoteriska axiomet om mänsklighetens broderskap och allas gemensamma ansvar för alla, så är det väl detta faktum. Först när alla ha esoteriska kunskapen, finns säkerhet mot idiotisering.

⁵I själva verket är det två riken (djur- och människorikena) som mötas, när människomonaden inkarnerar i organism. Mänskligheten har ännu icke nått ett sådant utvecklingsstadium, att den kan höja djurrikets medvetenhetsnivå så, att djuren kunna kollektivt kausalisera. När den gör det, ingår också mänskligheten kollektivt i högre rike.

⁶Men därför fordras, att människorna insett allt livs universella broderskap och att enligt enhetslagen alla äro kollektivt ansvariga för alla. Det är en läxa de monader behövt lära som utvecklas på vår planet. Organismer äro ingalunda nödvändiga för erfarenheterna i växt- och djurrikena och i de lägsta fysiska molekylärlagen. På andra planeter är även lägsta höljet (49:5-7) för växt, djur och människa ett aggregathölje. Atomerna i mineralriket ha medvetenhet, som fortsättningsvis kan aktiveras i aggregat. Monader med repellerande grundtendens, sådan den kommer till synes i parasitväsen och rovliv av alla slag, behöva tydligen särskilda erfarenheter. Monader överföras mellan planeter. Men endast planetregeringen vet efter vilka grunder detta sker. De påståenden, som gjorts i teosofisk litteratur härutinnan, ha visat sig vara förmodanden.

⁷Det kan tyckas egendomligt att devaerna, som motsvara materieaspekten, ha mycket lättare att inse allt livs enhet än människorna, som representera medvetenhetsaspekten. Det beror på att mänskligheten består av monader med repellerande grundinstinkt. Det är denna som omöjliggör förståelsen för enheten. Det är denna som kommer till synes i parasitväsendet (att leva på andra alltifrån växtriket) och når sin kulmen i människoriket. Vad är rikedom, ära och makt annat än just parasitväsen? Och vad är parasitväsen annat än alltmer obegränsad egotism och egoism? Evolution är möjlig endast om monaderna samarbeta i stället för att sko sig på andras bekostnad, vilket resulterar i ett allas krig mot alla. Hela kosmos är en universell totalmedvetenhet, som skulle sprängas, om delarna vore söndrade mot varandra. Enda sättet att nå in i innersta enheten, där man upplever hela kosmos såsom egen medvetenhet, är att alltmer uppgå i enheten, ingå i

enheten. Och det är möjligt endast om man glömmer sig själv, glömmer sin löjliga obetydlighet och alla övriga egna löjligheter och lever för att tjäna evolutionen. Christos försökte göra den saken fattbar genom den enkla formuleringen, att den är störst som är allas tjänare. (Dylika uttryck missförstås givetvis, när de absolutifieras, och just detta inses först, när man lärt sig att tjäna på rätta sättet! Det består icke i att viljelöst ge efter för egoisternas krav.)

⁸Vilja till enhet, enhetssträvan, är som Christos energiskt hävdade det väsentliga och det som för oss snabbast framåt. Den visar sig i såväl det fysiska som det emotionala och det mentala. På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är kärleksfull förståelse ojämförligt mycket viktigare än enighet i åskådningar. Vad vi ha för uppfattning, är något som ständigt förändras med ökad livserfarenhet och kan betraktas såsom oviktigt i jämförelse med vårt förhållande till människor. Vi hjälpa andra icke med vårt intellekt utan med förståelse. Det är deltagande alla människor ha behov av, även om de icke själva veta det. Det gör också vårt eget liv ojämförligt mycket rikare. "Den som ger han får." Och ingenstans visar sig detta tydligare än ifråga om deltagande.

⁹Människorna måste lära sig att finna varandra, att bortse från olika åskådningar och uppfattningar. Det enande bandet är mänsklighetens väl, allas väl. De som icke vilja delta i det arbetet, sakna den vilja till enhet som river ner de murar människorna rest mellan sig och andra. Fred kan det aldrig bli, förrän människorna lärt sig att icke inkräkta på allas lika rätt till okränkbarhet. Rätt till den frihet Lagen ger är förutsättning för fred, förutsättning för enhet.

¹⁰Det viktigaste för närvarande är att bekämpa hatet (repulsionen) i alla dess otaliga slag av yttringar, att lära människorna leva i fred med varandra, att motarbeta skvaller som alltid blir förtal och förstärker repulsionen, att lära människorna se på varandra som medvandrare på vägen, samma väg alla måste gå med alla dess misstag, som alla måste göra för att lära. Vi äro höljen för vårt jag, och dessa höljen äro snart utbytta mot nya. Att försvåra livet för andra är att försvåra det för en själv i liv efter liv. Den som kan se andras begränsning med alla de svåra problem alla ha att brottas med, vill göra vad den kan för att hjälpa deras jag i dess livskamp. Därmed hjälper man även andra och gör de värdefullaste erfarenheter man själv kan göra, vilket också för snabbast framåt.

¹¹Alla äro vi ett i gemensam strävan mot slutmålet. Det är denna strävan, som är det verkligt väsentliga. Envar har sina fysiska, emotionala och mentala behov allt efter förvärvat erfarenhet. Endast okunnigheten klandrar andra för deras behov av erfarenheter. Endast okunnigheten söker påtvinga andra egen livsuppfattning. Envar har att själv förvärva alla förutsättningar för insikt och förståelse för samt förmåga att tillämpa livets lagar. När människorna insett detta, ska de låta envar ha sin egen världs- och livsåskådning, svarande mot vars och ens utvecklingsnivå. Allt detta är så enkelt, att den enfaldigaste borde kunna fatta livets mening.

¹²Det är enheten som alltid är det väsentliga. Ordet "kärlek" har alltid missbrukats och missförstått. "Gudomlig kärlek" utlades såsom guds kärlek till människorna. Naturligtvis kan också ordet "enhet" förvanskas och blir säkert förvanskat, när satanisterna få hand om det. Det räcker icke med "viljan till enhet", utan enhetens förverkligande måste till. Och det måste vara enhet enligt Lagen och icke såsom resultat av kompromiss, för att icke tala om den enhet tyrannen framtvingar.

¹³Ifråga om Lagen finns det ingen kompromiss. Men det betyder ingen "lagens träl". Att vara oböjlig på denna enda punkt (ifråga om uppenbart rätt-orätt) betyder ingalunda fanatism, osmidighet, ensidighet, enkelspårighet, tjurskallighet.

¹⁴Det mänskligheten enar sig om att uppnå, det blir också uppnått. Emotionalviljan är på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium den starkaste kraften, och enigheten gör den oemotståndlig, åstadkommer "underverk". Tyvärr är det oftast yttre tvång och nödläge, som kan väcka denna känsla till liv. När detta yttre tryck bortfaller, uppstå lätt de gamla motsättningarna, som alltid vållat splittring.

¹⁵Bestående enighet fås endast, om essentiala viljan till enhet kan väckas till liv. Och härför

fordras insikt om livets mening, en insikt som tyvärr ännu saknas hos större delen av mänskligheten.

9.27 Attraktionen

¹Högre emotionalstadiets attraktion visar sig i den spontana, opersonliga tillgivenheten, i önskan att hjälpa andra i den mån man kan och på sätt som verkligen gagnar, i hjälp till självhjälp. Alla ha sina problem, och önskan att hjälpa upptäcker genom daglig övning och erfarenhet alltmer de svårigheter envar dras med. Äktheten i vår enhetssträvan, vår vilja till enhet, visar sig framför allt i det personliga ansvar vi känna för alla. Ju mer vi växa in i enheten, desto mer vidgas också området för detta personliga ansvar, icke blott för våra närmaste och vänner utan även för våra uppgifter, vår nation och för mänskligheten. Med kunskap om livslagarna bortfaller talet om individens obetydlighet. Det är icke vår sak att avgöra, om vår insats "tjänar något till". Den obetydligaste del i ett maskineri har en uppgift att fylla. Vi äro alla kuggar i evolutionsmaskineriet. Man skulle rentav kunna säga, att en människas storhet ligger i hennes känsla av ansvar för allt som är och sker. Ansvarslöshet är tecken på livsokunnighet.

²Liksom kosmiska totalmedvetenheten, allas gemensamma kollektivmedvetenhet, är den primära och förutsättningen för existens, så är individen av betydelse endast såsom en del av det hela, en del av enheten. När individen kan inse detta och förverkligar den insikten, är han färdig för femte naturriket. En isolerad individ, som brutit sig ut ur enheten, har ingen utvecklingsmöjlighet, när aldrig allas vårt mål, allvetenhet om alla. I allvetenheten ligger också allmakten.

³Mystikerstadiet innebär bland annat och huvudsakligen förvärv av attraktionens egenskaper. För djuren är förvärv av hängivenheten det högsta stadiet, den förmedlande övergången till människoriket. För människan förebådar den övergång från emotionalstadiet till mentalstadiet. Människan har behov av att älska något annat än sig själv. Hon skapar sig en gud (eller övertar andras föreställningar), dubbelt dyrbart därför att det befriar henne från fruktan (livsångesten). På mentalstadiet bortfaller detta behov och ersätts med lagtillit, senare även med självtillit och livstillit, när hon fått kunskap om livet. Hon inser då allt livs samhörighet ("broderskap") och att hennes känslor måste riktas mot människorna och allt levande i stället för mot gud. Utan denna attraktion i crescendo (därför att den omfattar allt fler) nås icke enhetsstadiet. Fiktionsbegreppet gud ersätts med realitetsbegrepp: planethierarkien och planetregeringen (alltså inga personlighetsbegrepp).

⁴Det ligger i själva enhetens natur, att allt vad dömande heter är absolut uteslutet. Att teologerna alltsedan Atlantis framställt "gudomen" såsom dömande, visar vad de äro för "andas barn". Kyrkofadern Eusebios' förvrängningar av Jeshu ord visa, hur alltigenom otillförlitliga nya testamentets skrifter äro. Den som har kunskap om Lagen, kan också själv utmönstra lögnerna. Därtill behövs ingen teologi, denna parodi på sunt förnuft.

9.28 Tjänande

¹Alla utgöra en enhet (delägare i kosmiska totalmedvetenheten), alla äro bröder. Men det betyder icke, att alla befinna sig på samma utvecklingsstadium. Utvecklingen består av en skenbart oändlig serie utvecklingsnivåer. Det demokratiska kravet på "jämlighet" strider mot livets lag.

²Även om vi befinna oss på olika utvecklingsstadier, så äro vi alla på vägen, om vi veta om det eller ej, alla i samma rike. Räkna man avståndet i molekylärlag och medvetenhetsslag mellan lägsta och högsta stadium, är det ingalunda större än att vi kunna hjälpa varandra på olika sätt och även förstå varandra i många avseenden. Och det är den insikten vi måste till-lämpa i vår syn på mänskligheten, om vi ska ha utsikter att nå högre rike, där ingen anställer jämförelse mellan stadier utan alla endast vilja hjälpa alla, var de än stå. Det är genom att hjälpa vi förvärva de

essentiala egenskaperna, som göra det möjligt för oss att ingå i enhetens värld.

³Enligt enhetslagen ha de på högre nivåer att hjälpa dem på lägre. Alla behöva vi få hjälp. Den som ej vill hjälpa, har ingen "rätt" att få hjälp.

⁴Ofta är det svårt att avgöra, hur man skall handla, rätt förstå, fatta riktiga beslut. Först av allt gäller det att utmönstra själviskhet och bli oberoende av egna tycken och hänsyn till egen lycka. Så snart "jaget" kommer med, blir allting snedvridet. Jaget betyder i detta sammanhang de olika höljesmedvetenheterna och jagets beroende av dessas beskaffenhet och jagets i dessa samlade erfarenheter. Såsom människa är jaget i stort sett en idiot i livshänseende. Först i enheten finns möjlighet till förnuftig orientering.

⁵Det är icke jag som skall hjälpa. Det är någon, som behöver hjälp genom mig. Och det är en väsentlig skillnad. Jag är redskapet. Så snart jaget kommer med, blir allt mer eller mindre förfuskat och blir jaget allt mer märkvärdigt och därmed allt mindre dugligt. Så fin är självbedrägligheten, att man kan tycka sig vara märkvärdig genom att få vara redskap. I enheten finns intet "jag". Jaget upphäver enheten, skiljer från enheten. Det är detta opersonliga jag människan har så svårt att förvärva.

⁶Skicklighet i handlande är alltid behövlig, skicklighet i emotional reaktion är nödvändig. Att älska människorna är förutsättning för att kunna hjälpa dem. Men den kärleken varken binder eller medför egen bundenhet. Först den som är fri kan verkligen älska. Naturligtvis har ordet "älska" idiotiserats som alla andra ord, så att folk snart icke vet vad orden betyda. "Kärlek" och "godhet" betydde ursprungligen detsamma. Men de ordens betydelse förstå numera endast kausaljag.

⁷I forskningshänseende är livet en aldrig avbruten serie verklighetsproblem genom allt högre världar och naturriken. Betecknande är att hithörande problem icke kunna lösas teoretiskt utan endast praktiskt. Visserligen måste man förvärva vetskap om tillvarons fakta. Men därutöver förutsätts förståelse, och den får man endast genom att leva livet. Det är i livet man finner lösningen, ser lösningen och icke genom grubbel och spekulation. Lösningen är spontan, lik en uppenbarelse, när man lever i enheten och för enheten. Därav det urgamla talesättet "kärleken löser alla problem". Det är därför essentialmedvetenheten (46) kallas "kärlek och visdom", båda oskiljaktiga. Det kan icke finnas vishet (endast klokhet) utan kärlek.

⁸Tjänande är en svår konst. Det är mycket svårt att tjäna på rätt sätt. Man kan med tjänande göra mer ont än gott. Man skall icke tjäna det onda, och det kan man göra med omdömeslöst tjänande. Det gäller att icke tillgodose egoismen, icke låta sig utnyttjas, icke "lägga hyende under lasten", icke ge vika för anspråk.

⁹Det finns i evangelierna många uttalanden, som tillagts Christos och som han aldrig gjort, i alla händelser icke med den formuleringen. Han kan icke ha sagt, "Giv åt den som beder dig". Då skulle man vara värnlös och snart utplundrad. Han har absolut icke sagt, att vi "icke ska stå det onda emot". Vi äro skyldiga att motstå det onda. Annars lämna vi livet i det ondas våld.

9.29 Kärlek

¹Språken äro fattiga på ord, varför allt fler ord få allt fler betydelser. Det vore en uppgift att utöka ordförrådet med nya ord för nya fakta.

²Ett missbrukat ord är kärlek, som kan betyda vad som helst från flyktigaste sympati till absolut livsenhet med allt. Folk älskar också maträtter. Man bör lära sig inse, att det folk menar med "kärlek" är en särdeles torftig sak. De äro alltför primitiva för att kunna älska, alltför primitiva för att ha erfarenhet av vad folk på högre stadier inlägga i ordet.

³Vi kunna icke älska alla lika mycket. Vi älska våra vänner mer än obekanta eller fiender. Det finns grader för allting. Den som säger sig älska alla lika mycket, saknar i det fallet självkännedom, såvida det ej betyder: alla lika litet.

⁴Vishetens maximer bli endast vackra talesätt, ifall de icke invävas i komplex tillräckligt starka

för att bestämma handlandet. De kristna kunna varje söndag i femtio år höra talet om kärleken utan att det påverkar dem det minsta. Det räcker icke med att höra och tro.

⁵Genom att uppleva enheten med någon eller några lära vi oss att överföra denna förmåga av attraktion på allt fler, tills den utsträcker över alla vi möta.

⁶Man kan icke meditera utan att äga kärlek, och man kan icke utveckla denna till fulländning utan meditation.

⁷Vi behöva något att beundra och älska. Sök stjärnan överallt och så småningom skall allt bli idel sol! Mångfalden går upp i enheten. Genom att dyrka en lära vi oss dyrka allt fler. Genom att vi dyrka bli vi ett med allt. Genom att dyrka allt bli vi herrar över allt.

⁸Vi måste ha känslor, starka känslor av attraherande kraft. Annars kunna vi icke utvecklas, icke förädla, höja de emotionala vibrationerna. Endast de som kunna älska, bli i sin tur älskade. Endast de som kunna taga emot kärlek, kunna älska.

⁹Vi veta att de Stora älska oss. Det blir icke svårt att älska Dem tillbaka.

¹⁰Kärlek är enhet, gemenskap, själarnas frändskap, samhörighet, beundran, tillgivenhet, deltagande.

¹¹”Ömhet, deltagande och självupppoffring äro kärlekens fulländning.”

¹²Kärlek till gud är hängivenhet till allt högre.

¹³Kärlek är själarnas gemenskap och består för alltid. Ingenting kan skilja dem som älska för att tjäna. Det finns i hela universum ingenting sådant som skilsmässa för dem som leva för enheten. För uratomen (monaden) är universum en ”punkt”.

¹⁴Utan kärleken är allting annat ingenting! Så stor är kärleken och så betydelselöst är allting annat i jämförelse.

¹⁵Kärlekens ögon äro icke blinda. Men de se på annat sätt. Den synen måste förvärfvas.

¹⁶Kärleken tänker intet ont. Kärleken är lagens fullbordan. Misstanke påverkar till brott. Misstankar verka som ”satans frestelser”. Brott är ofta resultatet av andras onda tankar. Misstankar äro mycket dålig sådd, som bär dålig skörd.

9.30 Förlåtelse och förståelse

¹Mme de Staëls bevingade ord ”att förstå allt är att förlåta allt” ha många kritiserat. Det beror nog på vad man menar med att förstå och förlåta.

²De som ställt sig under enhetslagen, ha ingenting att förlåta. Allt hat mot dem träffar enheten med särskilda följder.

³Att förlåta är att glömma. Det räcker icke med att icke vilja vedergälla, hysa agg eller hata.

⁴Sålänge det finns minsta önskan att ”hämnas”, att ”ge igen”, om det så endast vore med att sprida skvaller, har individen icke uppnått kulturstadiet, sedan må han vara expert på esoteriska teorier.

⁵Ett uttalande av ett 45-jag lyder: Det är icke genom intellektet ni lär andra att förstå utan genom kärlek och förståelse.

⁶Enligt esoteriken medför vitaliseringen av hjärtcentret (nödvändig för att bli ett kausaljag) både ”kärlek” och intuition.

9.31 Äktenskapet

¹Hur annorlunda skulle icke äktenskapen utfalla, om kontrahenterna ägde kännedom om mänsklighetens olika utvecklingsstadier och förstode att med mänsklig kärlek avses fysisk, emotional och mental attraktion? Den insikten låg hos de gamle i visdomsordet: lika barn leka bäst. Barn uppväxta under likartade sociala och kulturella förhållanden ha största utsikten att förstå varandra. Ju större möjligheten till förståelse av allt är mellan båda makarna, desto större är förutsättningen för ett lyckligt äktenskap. Ju större olikheterna äro i världs- och livsåskådning, i synen på alla mänskliga problem, desto större är risken för disharmonier i äktenskapet. Hur

många ha förstått den urgamla livserfarenheten? Moderna äktenskap vittna som nästan allting annat om vår tids demokrati med dess totala desorientering.

²Man bör icke gifta sig av egoistiska skäl utan för att tjäna, ömsesidigt hjälpa varandra att leva harmoniskt och friktionsfritt.

³Utsikt till lyckligt äktenskap finns, där makarna komplettera varandra i emotionalt och mentalt hänseende. Har man dessutom samma intressen, möjligheter att förstå varandra, arbeta för samma mål, finns utsikt till "idealiskt äktenskap".

⁴Skillnaden mellan förälskelse och kärlek visar sig i att förälskelsen alltid går över men kärleken alltid består.

⁵Den sexuella frågans lösning ligger hos kvinnan, i hennes krav på att mannen vid äktenskapets ingående är oskuld liksom hon själv. Dispens må kunna beviljas. Men principen måste proklamerats och upprätthållas.

UTVECKLINGSLAGEN

9.32 Inledning

¹Hela medvetenhetsutvecklingen uppvisar kontinuerlig motsättning mellan lägre och högre slag av medvetenhet. Det lägre ser i det högre något motsatt. Men den motsättningen finns ej för dem i det högre i förhållande till det lägre, utan detta ingår i det högre.

²Det finns inalles 49 allt högre kosmiska atomvärldar, och alla äro fyllda med väsen på olika utvecklingsstadier i de fem naturrikena och de sju gudomsrikena. Ingen når femte naturriket, som ej ingått i enheten och lever för att tjäna. Ty alla individer i alla högre riken leva för att fullgöra nödvändiga funktioner i den stora manifestationsprocessen. I alla riken få individerna all den hjälp de måste få för att kunna nå högre. Men ingenting, som de själva eller deras kollektivitet kunna förvärva, få de hjälp med, ty det skulle strida mot lagen för självförverkligande.

³Sanningen eller kunskapen om verkligheten är utvecklingens slutliga mål, som vi nå i högsta gudomsriket. Men vi få så mycken del därav som vi behöva för att nå högre, närmast högre nivå, närmast högre utvecklingsstadium, närmast högre naturrike. Det andra ligger över vår fattningsförmåga.

⁴Utvecklingens mål är ”absolut” egenart, fulländad harmoni, allas enhet och lycka.

⁵Den fundamentala lagen i materie- och rörelseaspekterna är lagen för orsak och verkan. Det fundamentala i medvetenhetsaspekten är attraktionens (”kärlekens”) lag, även kallad utvecklingslagen. Den gör sig gällande i materien såsom ”magnetism”. Attraktionens lag yttrar sig genomgående i alla världar sålunda, att högre värld verkar attraherande på lägre värld, att livet i lägre riken konstant, automatiskt, omärkligt, omedvetet påverkas av livet i högre. Symboliskt har den förliknats vid solens inverkan på växtlivet (lockar växten ur jorden och får den att sträcka sig mot solen). Dess omedvetna dragningskraft gör, att den icke kan komma i konflikt med vare sig frihetslagen eller lagen för självförverkligande. Den kan i människans liv bli en dominerande kraft i och med att individen ägnar den sin uppmärksamhet, följer dess dragningskraft och beslutar sig för att tillgodogöra sig den i sitt självförverkligande. Därefter går hans utveckling i ett ständigt stegrad tempo.

⁶”Utvecklingslagen anger, att krafter finnas, som verka på olika sätt mot livets slutmål” (*Kunskapen om verkligheten*, 1.41.10). Till dessa krafter hör högre atomslags magnetiska dragningskraft på lägre. Detsamma gäller molekylarslagen. Attraktionskraften hindras av otal andra energier från att göra sig omedelbart gällande. Annars skulle den bland annat upphäva lagen för självförverkligande. Men den är den underliggande energien, som under eonernas gång till slut måste triumfera. Ingenting kan i längden hejda evolutionen.

⁷Utvecklingsprocessen är en ändamålsenlig process. Men i denna ändamålsenlighet finns ingenting av vad man sedan gammalt inlagt i begreppen fatalism eller predestination. Den fortlöper efter kosmiska ideer (kollektivväsens energier). Det är en process, i vilken människan kan medverka, ifall hon så vill. Vill hon ej, går hon miste om en chans, ett erbjudande. Men ingen kan tvinga henne därtill. Ifall hon förvärvat just de egenskaper och förmågor, som hon behöver för att kunna göra en insats i ett visst läge och skeende, och ser sin chans, kan det se ut som ”predestinerat”. Men skenet bedrar.

⁸”Vad som måste ske, det sker.” Om man med ”måste” menar processens nödvändighet, är tesen riktig. Men det finns ingen nödvändighet i den individuella planen för processen. Den kan lyckas eller misslyckas. Endast det för det slutliga förverkligandet ofrånkomliga är absolut. Allt annat är villkorligt. Planethierarkien får ständigt ändra sina planer, enär dessa äro beroende av människans fria vilja och enligt frihetslagen tvång är uteslutet. ”Ödesinstansernas” arbete är ett ständigt nytt planläggande och omläggande, enär människorna förfela ”livets erbjudanden”. Livsprocessen är nödvändig men icke tidpunkten. Beroende på redskapens duglighet kan pro-

cessen taga hundra år eller hundra tusen år. Planen blir förverkligad. Men därmed är ingenting bestämt beträffande när och hur.

⁹Livet är oförstörbart, därför att uratomerna äro oförstörbara. Och individen är en uratom (monad). Man kan icke undfly livet, hur outhärdligt det än förefaller. Man kan förstöra sin organism, men icke sina övriga höljen. Man kan icke undgå reinkarnation. Sedan man såsom uratom blivit införd i kosmos, har man ingen annan möjlighet än att följa med i involveringen ner till tätaste materien och därifrån arbeta sig upp till högsta världen. Många göra vad de kunna för att fördröja sin egen medvetenhetsutveckling till högsta världen. Men det betyder bara att de välja lidandets väg. Ty lidandet uppstår genom vägran att tillämpa lagarna för medvetenhetsutveckling.

¹⁰Lagen för självförverkligande är egentligen en följdlag till utvecklingslagen. Visserligen måste individen göra allt som på honom ankommer och så som om ingen hjälp stod att finna. Men gör han detta, så blir målmedvetenheten belönad i det att utvecklingslagens både drivande och attraherande energier automatiskt förstärka hans egen insats. Utan detta tillmöteskommande skulle hans egna krafter icke räcka till. Men därvid är att märka, att utvecklingslagen är uttryck för en kollektiv energi och krafttillskottet för individens egen del beror på hans inställning till kollektivet. Den som vill utvecklas för egen del, kan icke påräkna denna medverkan. Men i samma mån som individen lever för andra, främjas hans egen utveckling, så att han blir i stånd att göra en allt effektivare insats.

¹¹Utvecklingslagen är ett faktum. Men detta faktum kan verifieras endast genom studium av människans inkarnationer. Det ligger alltså utanför vetenskapens möjligheter att konstatera. Och detsamma gäller samtliga livslagar. Först när forskarna förvärvat kausal objektiv medvetenhet (blivit kausaljag), äga de förutsättning att konstatera utvecklingslagens giltighet.

¹²Emellertid har utvecklingsidén definitivt ingått i idéhistorien och blivit en omistlig del i mänsklighetens förråd av verklighetsideer.

¹³Naturligtvis har denna idé (som alla andra) misshandlats av skarpsinniga och djupsinniga historiker och filosofer. Resultatet blev en framstegstro, som emellertid visat sig vila på alltför fiktiva grunder.

¹⁴Eftersom utvecklingen är en cyklisk process om utveckling och avveckling i en obegränsad serie zodiakepoker om c:a 2500 år och forskningen har synnerligen små möjligheter att följa denna process, inser man att de fakta, som förebragts såsom stöd för framstegstron, måste vara otillräckliga. Esoteriken förblir för mänskligheten föga mer än en arbetshypotes. Vi kunna endast konstatera, att dess utsagor avge inbördes motsägelselösa, definitivt giltiga förklaringar av förut oförklarliga förhållanden. Några starkare bevis kan vetenskapen aldrig framvisa med sina alltför kortlivade dagshypoteser.

¹⁵Filosofiska pessimismen vittnar om livsokunnighet. Den som vet, att alla jag äro odödliga, att liv betyder utveckling för jagen, att alla ska nå livets slutmål, att allt försiggår efter omutliga Lagen, kan omöjligt vara pessimist.

¹⁶Men det finns också en sangvinism som, okunnig om livets lagar för groning och växt, tror att man kan omgestalta efter allsköns teorier utan förståelse för att mänskliga teorier alltid visa sig ohållbara.

9.33 Utvecklingsstadierna

¹Ju lägre utvecklingsstadiet, desto fler erfarenheter av liknande slag erfordras för begripande och förståelse. Det är därför utvecklingen på barbarstadiet kräver en så orimligt lång tid.

²När individen förvärvat den allmänna fond av livserfarenheter, som erfordras för begripande, vidtar specialiseringen. I liv efter liv bearbetas ständigt nya livsområden, tills en viss allmän gryende livsförståelse börjar göra sig gällande. Och detta upprepas på varje utvecklingsstadium. När individen nått kultur- och humanitetsstadierna, utvecklas efterhand verklighetssinnet och intresset för det mänskliga, förståelse för livets mening och mål och medlen för målets

uppnående.

³Monad–individen–jaget, som alltid är innesluten i kausalhöljet, befinner sig under inkarnationen i den mindre del av kausalhöljet som inkarnerar och omsluter de nya inkarnationshöljerna. När jaget i fysiska världen vaknar till medvetenhet, är det från början totalt okunnigt och desorienterat. Det måste under uppväxtåren med hjälp av sina latent förmågor och anlag aktivera medvetenheten i sina nya höljen. Det är nästan som att börja om från början. Genom kontakt med andra individer och dessas vetande lär det sig uppfatta och förstå och söker orientera sig i sin nya värld. Vad det icke får tillfälle att kontakta blir latent. De förmågor det icke får tillfälle att uppöva förbli latent.

⁴Människan genomlöper under uppväxtåren mänsklighetens allmänna utveckling i medvetenhetshänseende nerifrån barbarstadiet. Hur lång tid hon förbrukar för att återuppnå den nivå hon förut nått, beror på en mångfald faktorer. Hjärnan hon ärver, miljö, uppfostran, tillfällen till kontakt med det som kan väcka det i undermedvetenheten slumrande till nytt liv. De finnas, som aldrig nå upp till sin gamla nivå, andra som nå den på gamla dar. Förlöper livet normalt, bör hon ha avverkat barbarstadiet vid 14 år, civilisationsstadiet vid 21, kulturstadiet vid 28 för att kunna börja där hon slutade vid 35 år, förutsatt att jaget förut nått upp till kausal kontakt. Ju högre nivå jaget lyckats uppnå, desto snabbare genomlöper individen dessa stadier. Angivna exemplet avser människan på högre kulturstadiet eller humanitetsstadiet. Ifall i föregående inkarnationer kontakt med kausalmedvetenheten uppnåtts, så brukar den återknytas mellan åren 35 och 42. Detta medför en kritisk granskning av inympade illusioner och fiktioner, ledande antingen till skepticism eller till strävan att förvärva verklig kunskap. Skepticism därför att jaget inser absurditeterna i nedärvda överfysiska betraktelsesätt och den nya hjärnan saknar vetskap om erforderliga fakta. I det fysiska är individen beroende av sin hjärna. I varje ny inkarnation måste han återförvärva sin gamla kunskap.

⁵Det är kulturens uppgift att tillhandahålla det vetande som mänskligheten förvärvat. Får individen tillfälle att genom studier tillgodogöra sig kulturens skatter, utvecklas hans reflexionsförmåga, och genom återerinring av det i undermedvetenheten liggande latent vetandet ökas hans förståelse för alltmera, tills han åter uppnått sin egentliga nivå. Därefter börja de egentliga svårigheterna: att förvärva större förståelse än det latent kan tillhandahålla. I regel är det först omkring 35-årsåldern, som det kritiska förnuftet börjar företaga en förnyad granskning av det dittills godtagna och undersöker grunderna för förvärvade tanke-systemet. Individen har i själva förståelsen av det inhämtade omedvetet godtagit detta såsom ett bevis för dess riktighet. Nya ideer, som icke ingått i systemet, kräva beaktande. Det medför ofta en kris, en revolution i betraktelsesättet, som leder till utformandet av ett nytt system.

⁶Har individen emellertid blivit så förankrad i ett känslotänkandets dogmsystem, att detta utesluter påverkan av nya ideer, faller det honom aldrig in att undersöka det gamla systemets hållfasthet och förblir han på den nivå han i mentalt avseende uppnått. Det hindrar inte en fortsatt förädling av det emotionala, särskilt om livsomständigheterna gynna en dylik.

⁷När en gång esoteriska skolor och universitet inrättas, i vilka individen från början får erforderliga fakta om verkligheten, kan utvecklingsprocessen givetvis påskyndas. Han behöver då ej offra en mängd år på att befria sig från inympade illusioner och fiktioner.

⁸Man skall vara bra livsokunnig för att icke kunna skilja på den normala, snart övergående (omkring 18–25 år) ungdomsidealismen hos dem på de högre civilisationsnivåerna och den bestående hos dem på kulturnivåerna. Ungdomsidealismen har sin grund dels i emotional revolt, dels i mental enkelspårighet (tron att allting är lätt att ändra).

⁹Intolerans är ofelbart tecken på att individen ifråga ännu icke nått kulturstadiet. Den bedömningsgrunden bör man utgå ifrån vid all bedömning av alla livsföreteelser, även sådana inom religion, filosofi och vetenskap. Ifråga om religionen borde man ha klart insett detta. Om religion är kärlekens livsåskådning, så är också intoleransen raka motsatsen till verklig religion. Historiskt sett har religionen varit en okunnighetens ideologi, en teologisk fikcionalism. Att

enstaka individers religion varit något annat, skall villigt erkännas. Men för dem har då också teologien varit närmast ett hinder.

¹⁰Under sin uppväxt- och utbildningstid bibringas individen de illusioner- och fiktionssystem som äro allmänt förhärskande i nationen och tiden. Sällan får han klart för sig, att samtliga dessa system endast äro tillfälliga och inga slutgiltiga. Alla dessa förändras, tills den platoniska idévärlden blir tillgänglig för honom och han har möjlighet att själv konstatera tillvarons tre aspekter i alla deras relationer i de mänskliga världarna och genom samvaro med femte naturrikets individer förvärva kunskap om kosmiska organisationen och de för samtliga kosmiska världar gällande fundamentala fakta. Den "kosmiska kunskapen" i planethierarkien har förmedlats så långt denna kunskap kan göras begriplig för sjätte och femte naturrikets individer. I varje fall är det för dem alla gemensamma klarlagt. Förståelsen underlättas genom att hela tillvaron är så långt möjligt uppbyggd efter analogiprincipen: "såsom nedan, så åvan".

¹¹På det hela taget är det omöjligt att befria människorna från deras en gång förvärvade åskådningar. Steg för steg kunna nya generationer, såvida de ej i barndomen inympats med de gamla illusionerna, tillgodogöra sig nya ideer, och en långsam förvandling av tänkesätten kan konstateras. Men det gamla har en förunderlig makt. Det lever kvar i gamla litteraturen och utövar sin suggestiva makt. Historien icke endast orienterar oss beträffande det förflutna. Den ger nytt liv åt de avlivade fiktionerna.

9.34 *Mänsklighetens utveckling*

¹Det historikerna och arkeologerna kalla världshistoria går väl ännu knappt längre tillbaka än fem à sex tusen år. Att den atlantiska rotrasen är c:a 12 miljoner år gammal och den ariska c:a hundratusen år, är något som de sakna kunskap om och är ännu för dem ofattligt. Det dröjer väl länge, innan de inse, att historiens musa är en sagoförtäljerska och intet sanningsvittne. Deras världshistoria är en samling amsagor, rövarhistorier och berättelser för den mognare ungdomen. Att härskare i förgångna tider anställde historiker att glorifiera deras och deras folks stupiditeter och brutaliteter, ökar icke sanningshalten. Dessa lögnar fortleva mestadels i anekdoternas skvaller. Och opponerade sig någon, försvarades saken med att om det icke var sant, så var det väl funnet eller, som av Voltaire, med att om det icke var sant, så var det i alla fall bättre än verkligheten.

²Historien om medvetenhetens aktivering under mänsklighetens barbarstadium, innan man ens kan tala om civilisation i Lemurien eller Atlantis, kan förbigås, eftersom historiker, arkeologer, antropologer med flera slags fornforskare sakna förutsättning att bedöma hithörande företeelser, vilket till en del förklarar deras negativa inställning. De rester som finnas kvar komma alltjämt att vilseleda etnologerna. Deras försök till förklaringar av "animismen" etc. förbli okunnighetens fantasikonstruktioner. De sakna givetvis även förutsättningar att förklara de kausaliserade människoapornas sjäsliv (själ = kausalhölje).

³Endast esoteriska historien kan lämna erforderliga fakta om rasernas uppkomst och utveckling under de 22 miljoner år enkönade människovarelser funnits på vår planet. Biologi och fysiologi kunna aldrig utan esoterisk kunskap förklara organiska livets utvecklings- och degenerationsprocesser.

⁴Idén om världshistorien som en serie världsåldrar har sedan länge varit införlivad med indisk filosofi, som västerlänningar anbefallas att grundligt undersöka såsom lämpligt förstudium för esoteriken.

⁵Världsåldrarna har man menat vara "de olika sociala och kulturella tillstånd, vilkas uppkomst, blomstring, förfall och avlösning av varandra utgöra den mänskliga evolutionens form och innehåll." Därmed ha de reducerat multipler av 432 000 år till historikernas små epoker.

⁶Det är utan esoterisk kunskap omöjligt att särskilja de olika rotraserna, underraserna, grenraserna från varandra, icke minst på grund av den alltid pågående rasblandningen.

⁷Att tala om kultur med en mänsklighet, som ännu icke nått kulturstadiet, är ävenledes förhastat, då verklig förklaring av detta begrepp ännu icke lämnats. Att klaner överförda från andra klot kunnat utveckla längesedan förintade civilisationer och kulturer på vår planet, är icke nuvarande mänsklighetens förtjänst. De ha alltid utgjort en kast för sig, byggt tempel och i dessa undervisat sina avkomlingar i den hemliga kunskapen om verkligheten. Fattas kulturbegreppet såsom ”odling”, går det väsentliga däri förlorat. Man måste kunna skilja på fysisk, emotional och mental ”odling”, civilisations- och kulturstadier.

⁸Hur mycket sociologerna förstå av de faktorer, som varit bestämmande för rasbildning och ”kulturer”, framgår av uttalandet, att ”den utvecklingshistoriska splittringen har skapat de olika raserna, nationaliteterna och kulturerna”.

⁹För att verklig kultur skall kunna uppstå fordras en genomförd social arbetsfördelning, så att de som äga förutsättningar att förbereda och uppehålla kulturer, odelat få ägna sig åt hithörande uppgifter. Att den fåtaliga eliten på humanitetsstadiet kunnat i historisk tid vara pionjärer för lika hastigt uppblossande som upplösta kulturansatser, beror på att de kunnat odla sina latent anlag såsom hobbies på fritid. Men för dem på något lägre nivåer är detta omöjligt.

¹⁰Den elit, som i Lemurien och Atlantis uppbyggde civilisationer för folket och kulturer för dem på högre utvecklingsstadier och var mänsklighetens lärare och politiska ledare, har sedan länge övergått till närmast högre naturrike och utgör nu medlemmar av den planethierarki som övervakar mänsklighetens medvetenhetsutveckling, vad de religiösa kalla ”guds ledning i människolivet”.

¹¹Att denna utveckling icke fått ostört pågå utan ständigt avbrutits av katastrofer, verkningar av orsaker mänskligheten själv varit upphov till, är en av anledningarna till de felande länkar arkeologerna förgäves söka återfinna.

¹²Det kollektivväsen, som övervakar den mänskliga utvecklingen, har inga lätta problem att lösa. Dess arbete slås sönder av okunnig, vilseledd mänsklighet, av de repellerande krafter som systematiskt söka hejda utvecklingen samt av skördelagens kollektivväsen, som måste återställa balansen. Ständigt nya planer måste hållas i reserv för alla eventualiteter.

¹³Alla medverka i utvecklingsprocessen genom aktivitet eller passivitet, positivt eller negativt. Ingen undgår därvid medansvarighet och ödesdelaktighet. Många trösta sig i sin fåkunnighet med att ”gud gör allt”. Han gör icke det. ”Han” gör vad ”han” skall. Och människorna få sannerligen göra sitt eller taga konsekvenserna. Det finns inga kryphål i natur- och livslagar.

¹⁴Den ödeskollektivitet, som övervakar de mänskliga individernas öden med hänsyn till deras utveckling, samarbetar intimt med det kollektivväsen som fastställer människornas skörd efter sådden och utportionerar denna för varje särskild inkarnation.

¹⁵Man kan ofta konstatera korta glansperioder med snabbt stigande kultur och ännu snabbare förfall. Det avgörande härvidlag är nationens sådd och skörd såsom kollektivitet betraktad. Individer spela givetvis betydande roller, men i stort sett äro de inkarnerande klanernas utvecklingsnivåer utslagsgivande.

¹⁶För att kunna lära något väsentligt av historien måste man uppenbarligen kunna följa grenrasernas sådd och skörd genom årtusenden. Icke ens en så relativt enkel läxa, som erfarenheterna av de historiskt kända demokratierna (politikerna, som aldrig se längre än de missförstådda dagsproblemen, får man ej begära något av) kunna lära historikerna, synes möjligt att inhämta.

¹⁷På grund av den omätliga mänskliga egoismen är det icke heller så underligt, att nationerna genomgående förfelat sina historiska uppgifter att lämna de avsedda bidragen till medvetenhetsutvecklingen.

¹⁸Utvecklingen innebär ifråga om materiaspekten uppnående av allt högre molekylarslag, ifråga om medvetenhetsaspekten hithörande allt högre slag av medvetenhet med möjlighet att förstå alltmera, ifråga om rörelsespekten allt mer ändamålsenligt verkande energi. Sedan beror det på arvsanlagen från föräldrarna och eterhöljets beskaffenhet, vilken av dessa olika möjligheter

(medvetenhet eller energi eller båda), som gör sig gällande hos individen. Givetvis är det omöjligt för psykologerna på mänskighetens nuvarande utvecklingsstadium att konstatera nivåskillnader eller förstå dessa företeelser. Därav följer också vanligtvis, att de förkasta en sådan "barock teori". Det som de ej kunna förstå, måste vara fel.

¹⁹I esoteriken avses med "psykisk" det emotionala och mentala, med "andlig" det kausala och essentiala. Parallellt med massans psykiska utveckling går de mer utvecklades andliga, i den mån den allmänna söndringstendensen hos de senare ersätts med kärleksfull förståelse. Dessa ha ännu icke insett sitt sociala ansvar enligt lagen för utveckling genom inbördes hjälp. "Ansvar" anger förutsättningarna för fortsatt utveckling och kollektiv god sådd och skörd. För övrigt må påpekas, att skördelagens verkningar icke äro begränsade enbart till individen utan sträcka sig in i kollektiviteten på de mest oförutsebara sätt. Individens tankar kunna påverka tusenden i alla delar av världen.

²⁰Civilisationsindividen med sitt torftiga känsloliv, utan förmåga av beundran, tillgivenhet och deltagande, jagar efter maktens, ärans, rikedomens illusioner, som om dessa vore livets mening. I liv efter liv rullar han Sisyfos' sten till åtrådda höjder för att ständigt finna sina förhoppningar på bestående lycka grusade. Så småningom samlas i det undermedvetna genom tusentals inkarnationer den fond av erfarenheter som underlättar för honom att inse dessa illusioners meningslöshet, eftersom de icke ge honom vad han innerst inne söker, något som aldrig kan tagas ifrån oss, något som gör oss till rikare personligheter, något som fyller oss med oförlorbar glädje och lycka.

²¹De som förvärvat förmåga att studera egna och andras förflutna liv och kunna följa individernas utveckling under serier av inkarnationer, vittna om hur jagets bearbetning av det fysiska livets erfarenheter under tillstånden mellan inkarnationerna så småningom i nya liv blir en ändring av instinkten, en inriktning av denna på högre mål, hurusom ödeslag och skördelag leda individen mot allt större förståelse för livets väsentligheter, ökad insikt i att nytta och välfärd äro oskiljaktiga från rättvisa och rättrådighet, att frälsning består i glömska av det egna jagets egoistiska strävanden, att det onda är misstag ifråga om Lagen, att det vi ansett ont visade sig vara till vårt bästa, att allt som möter oss är nödvändig erfarenhet, lärdom, läxa, prov, härdning, frigörelse och avbetalning av gammal skuld.

²²I medvetenhets hänseende äro emotional- och mentalvärldarna "övergångsvärldar", intressanta företeelser med sin emotionala illusivitet och mentala fiktivitet, båda omöjliggörande objektivitet. Fantasien har där fritt spelrum, formar materien hur den vill och låter okunnigheten spela diktator eller gud. Dessa två världar äro alltså bedräglighetens världar. Det är en sanning, som tänkande människor icke borde ha svårt att inse vid studiet av den fysiska effekten i världshistorien.

²³I dessa två världar få dårarna tumla om i eoner, tills de insett deras värdelöshet och meningslöshet i realitets- och utvecklingshänseende, lärt sig att godtycke skapar kaos, att lag-enlighet är förutsättning för kosmos, att lag är alltings grund, som möjliggör metod och system, förvärvat insikten att sunda förnuftets upptäckande av och tillämpning av livets lagar är förutsättning för medvetenhetens utveckling.

²⁴Människan skapar och tillber det hon skapat, blir sina produkters slav, offer för de illusioner och fiktioner som hon bestämt sig för att betrakta som sin själ och sin gud.

²⁵Sakna de två världarna eget värde i materiellt hänseende, så ha de sin betydelse genom att lära individen, om än efter eoners smärtsamma erfarenheter, inse nödvändigheten av lag och enhet.

9.35 Utvecklingen och självförverkligandet

¹Det är så mycket lättare att vara inaktiv än aktiv, negativ än positiv, så det är icke underligt att pessimismens apostlar så lätt vinna gehör. Med sin repellerande grundinställning (sitt latent, lätt

aktiverade hat) känner folk släktskap med det diaboliska. Det klargör mänsklighetens allmänna utvecklingsstadium. Ska vi aldrig bli kvitt barbariet? Det är betecknande, att ett sådant osant, livsfientligt, livsförvänt betraktelsesätt som Nietzsches i *Tragediens födelse* entusiastiskt hyllades såsom en uppenbarelse, särskilt av diktarna!

²Mänskliga egoismen motarbetar och fördröjer därmed utvecklingen. Reinkarnationsläran borde klargöra för människorna, hur kortsynt deras livsblinda egoism i själva verket är. De som eftersträva makt, ära, rikedom och lyckas uppnå detta, ha i regel sått dålig sådd för framtida inkarnationer. För framgång under en inkarnation ha de motarbetat sig själva för en hel serie framtida inkarnationer. Det kan man kalla livsblindhet. Den som lever för att tjäna evolutionen och mänskligheten, icke endast utvecklas snabbast utan får allt fler och större möjligheter därtill i framtida liv.

³Människolivet på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är så fyllt av möjligheter till lidande för alla, att en individ, som förvärvat sunt förnuft, inser det visa i att leva för att undanröja lidandets orsaker för framtiden. Därtill kommer, att den är lyckligast, som kan glömma sig själv och därmed alla konflikterna i undermedvetenheten.

⁴De som funnit "sanningen", vilja gärna hjälpa andra att också få den. Men utan vetskap om de olika utvecklingsstadierna bli försöken att "frälsa" andra lätt misslyckade. Förkunnelsen måste anpassas efter förutsättningarna att begripa och förstå samt förverkliga. I de enstaka fallen kan det visa sig, att möjlighet till riktig uppfattning finns där man minst väntat det. Men i stort sett gäller regeln, att endast de äro mogna, som längta efter "sanningen" och äro villiga att mottaga den. Utan denna längtan blir det en sådd i olämplig jord. Att pracka sanningen på de ovilliga blir icke sällan dålig skörd för både den mottagande och den givande, vilken bär ansvaret för det förvända resultatet.

⁵Enligt lagen måste envar själv söka, finna och förverkliga. Bästa hjälpen består i att hjälpa envar, där den står, att få den klarhet individen söker, sin lösning av de egna problemen. Att ge vetande, som höraren icke kan betjäna sig av, är icke att hjälpa utan snarare att förvirra. Vi nalkas målet steg för steg, och det finnes ingen patentlösning för alla.

⁶Det är viktigt fastslå, att individen icke behöver kännas vid sitt förflutna. I och med att han förnekar det förflutna, uppnått en högre nivå, är han icke densamme. Det var den stora förtjänsten med den s.k. syndaförlåtelsen, att den befriade människan från det förflutnas belastning. Det är den fatala livsfientligheten hos moralisterna och i hela det moraliska betraktelsesättet, att individen ständigt dömes på nytt för det som borde vara förgäta. Det är satanisternas metod att motarbeta utvecklingen, uppstigandet: att ständigt på nytt belasta människorna med det förflutnas misstag. Det måste klart hävdas, att moralism är satanism. Förr än människorna inse detta, komma satanisterna att ständigt på nytt triumfera.

⁷Så inrotad är hela denna moraliska livsförvändhet, att de individer, som i förtid (innan de blivit kausaljag) kommit i kontakt med sina förflutna inkarnationer och konstaterat, vilka ogärningar de (liksom alla andra) begått, kunna bli förtvivlade nervvrak och därmed livsodugliga för den inkarnationen. Satanismens triumf.

⁸Visst finns det snälla människor på barbar- och civilisationsstadierna. Men först på kulturstadiet börjar människan medvetet sträva efter att bli god.

⁹De nödvändiga emotionala och mentala egenskaper individen måste förvärva äro energialstrande förmågor, visande dessa materierenergiers natur.

¹⁰Den som anförtror sig åt sin instinkt och gör vad den kan för att förverkliga enheten, utvecklar automatiskt erforderliga förmågor.

¹¹Under utvecklingens gång gör sig individen en egen religion för sina emotionala behov och en egen filosofi för sina mentala.

¹²Kausala intuitionen ger oss verklighetsideer och inga fiktioner.

¹³Individens utveckling är en oavbruten identifikation med allt högre slags materievibrationers medvetenhet.

¹⁴Egenskaper och förmågor äro till för att möjliggöra fortsatt identifikation med allt högre världars medvetenhet.

¹⁵Människorna leva i sina illusioner och fiktioner, tills de fattat tillvarons mening och mål.

¹⁶Barnet växer ifrån barnstadiet med dess leksaker. Men de vuxna förbli på den nivå de uppnått och vilja behålla dennas leksaker.

¹⁷Om önskningar och begär göra människan olycklig, beror det på att de tillhöra en lägre nivå än hennes egen. Det är begären, som göra henne olycklig.

¹⁸Då individen känner tacksamhet att få avstå från begäret, är han mogen för detta "offer" av sina leksaker.

¹⁹Evolutionen består i en serie medvetenhetsnivåer: att lämna det lägre för det högre, när man lärt sina läxor på sin nivå.

9.36 Utvecklingen och attraktionen

¹"Lika dras till lika." Den självvalda umgängeskretsen är ett av de många tecknen på utvecklingsnivån. Visserligen sakna vi möjlighet att med säkerhet fastställa individens utvecklingsstadium och nivå (såväl ödeslag som skördelag omöjliggöra detta), men många samstämmiga tecken ge åtminstone någon procent av sannolikhet.

²Vi dra till oss sådana individer, som svara mot vår mest dominerande kvalitet under olika skeden av vårt liv. En humanist, som får växa upp i olämplig omgivning men efter avverkandet av barbar-, civilisations- och kulturstadierna omsider nått sin egentliga nivå, har kunnat konstatera, hur olika de människor varit som utgjort hans umgänge under dessa olika perioder. Insikten härom gör också, att han icke envist håller fast vid en gång gjorda bekantskaper, när han konstaterat deras nivåer. De skulle endast väcka gamla nerdragande vibrationer till nytt liv.

³Att draga upp en människa till egen utvecklingsnivå är möjligt, endast om personen ifråga i föregående liv uppnått den nivån. Att väcka förståelse för egen högre nivå är möjligt, endast om vederbörande är närmast intill och allvarligt bemödar sig om att förstå. Däremot är det relativt lätt att själv bli nerdragen till en annans lägre nivå, särskilt om personlig attraktion medverkat. Det finns fall, där den på högre nivå förlorat allt intresse för det som förr tillhörde den ursprungliga nivån. Förståelsen blev för den inkarnationen begravd.

9.37 De övermänskliga rikena

¹Den hittillsvarande framställningen av de mänskliga utvecklingsstadierna kommer relativt snart att utfyllas med nya fakta, som ge annat perspektiv.

²Det är nämligen så, att samtliga naturriken utvecklas och nå högre nivåer, alltså icke endast övermänskliga rikena utan även de fyra lägsta. Allt liv är icke endast förändring utan även utveckling, även om för att inse detta senare fordras förmåga att överskåda årmiljonerna. Allting är nämligen såväl kollektivt som individuellt. Hela tillvaron består av monader med både kollektiv- och individualmedvetenhet. Denna kollektivmedvetenhet, som fås genom sammanslagning av uratommedvetenheterna, är av otalet slag från kosmiska totalmedvetenheten ner till fysiska mineralmedvetenheten, otalig också i sina ändlösa kombinationer av grupper inom alla materielag, inom alla naturriken. "Där två eller tre äro församlade", det må gälla atomer, molekyler eller människor etc., fås tillfällig eller mer eller mindre permanent kollektivmedvetenhet. Vår planet utgör en kollektivmedvetenhet, och den som sitter i dess centrum är dess "gud", tills den överlåter funktionen till en annan individ. Av primitiv uppfattning blir dylik företeelse naturligtvis idiotiserad, och så har man fått alla dessa vidskepligheter och gudomligheter av alla slag, denna dyrkan av sten, träd, djur, människor och allsköns fantasiformer.

³När en avatar inkarnerar, medför detta en enorm ökning av de attraherande vibrationer som omedvetet påverka alla. De kunna icke förklara, varför de så "omotiverat" känna sig glada, "upplyftade", vänligt stämda mot alla. Hela mänskligheten liksom lyftes upp på ett högre

stadium. Egenarterna med attraherande tendens få stärkta krafter till snabbkarriär och lyckas icke sällan definitivt uppnå kulturstadiet. Folk, som dittills varit oemottagliga för alla slags påverkan, börja längta och söka. När avataren efter en period av c:a femtio år återvänder till sin värld, ebba så småningom de resterande vibrationerna ut. Men de som kunnat tillgodogöra sig dessa och använt tiden till strävan och förkovran, ha tagit ett jättekälv uppåt.

⁴Enligt D.K. har Christos–Maitreya satt ett oöverträffat världsrekord. På cirka 20 miljoner år har han i sin medvetenhetsutveckling från barbarstadiet uppnått högsta slag av allvetenhet och allmakt, möjligt inom solsystemet (på gränsen till kosmisk medvetenhet). Första förutsättningen har varit att han icke ”misslyckats” med en enda inkarnation utan alla ha betytt förverkligandet av deras mening. Hur något sådant är möjligt, veta vi ej. Gissa kan man förstås, om man vet att man gissar och inte antar och tror (som man gör inom filosofi och vetenskap). Denna monad måste haft enastående tillfällen till medvetenhetsutveckling i lägre naturriken. Att grundtendensen varit attraktion, är givet.

SJÄLVLAGEN

9.38 *Självförverkligande*

¹Till självlagen hör allt som berör praktisk verksamhet, levnadskonst, förverkligande.

²Kunskap om övriga livslagar är visserligen nödvändig för verklig livsförståelse, men tillämpningen faller inom området för självförverkligandet.

³Lagen för självförverkligande är en orubblig, oundviklig lag, gällande för alla väsen i alla världar och alla riken från och med det fjärde. I de tre lägsta sker medvetenhetsutvecklingen i gruppsjälar, automatiskt genom förvärv av erfarenhet under eoner. Men så snart "självet" trätt i funktion (jaget förvärvat självmedvetenhet), måste det självt förvärva alla för fortsatt medvetenhetsutveckling nödvändiga egenskaper och förmågor, självt förvärva självmedvetenhet i allt högre slag av passiv medvetenhet i allt högre materieslag.

⁴Lagen för självförverkligande klargör, att människans medvetenhetsutveckling beror på henne själv, hur många inkarnationer som än måste åtgå därtill. Vad som utgör största hindret är hennes emotionala illusioner och mentala fiktioner, hennes totala missuppfattning av verkligheten och livet, vilket allt gör att hon felbedömer sig själv och sina möjligheter, icke kan inse meningen med sin inkarnation, kommer henne att i stort sett endast begå misstag.

⁵"Vad som sker med människan" är resultatet av orsaker i förflutna liv och nya orsaker i det närvarande. Hennes egna emotionala önsningar och känslor ändra icke "ödets gång". Vilja är vilja till enhet, och när den visar sig i handling, kan den förstärka mycket. Att be gud göra vad vi kunna eller bort kunna, har föga effekt. Nya orsaker bli nya faktorer, men de orsakerna äro individens egna insatser.

⁶De livsproblem jaget brottas med måste jaget en gång lösa, hur många inkarnationer det än tar, bortsett givetvis från de problem som kunna räknas till illusioner och fiktioner, vilka upplösas, när man får riktiga fakta om tillvaron.

⁷Däremot är det felaktigt att tala om "själens" (kausallmedvetenhetens) problem. Däröf kan jaget icke veta något i fjärde naturriket. Den livsokunnige använder ord utan erfarenhet av den verklighet de ursprungligen avsågo. Dit höra alla överfysiska realiteter.

⁸Den individ, som påbörjar sitt medvetna självförverkligande, har att övervinna svårigheter eller motstånd i denna sin strävan. Några av dessa må uppräknas här: illusioner och fiktioner han matats med under uppväxtåren, omgivningens idiosynkrasier, allmän opinion, motstånd från alla oförstående, egen ovisshet och osäkerhet, ovilja eller oförmåga att ändra sina vanor, personliga hänsynstaganden, undermedvetna tendenser och komplex.

⁹Man når inga högre nivåer genom att enbart vara snäll. Det kallar folk att vara god!

¹⁰För självförverkligande fordras kunskap, självtillit, självbestämmdhet och vilja. Individen är vad han blivit genom tankar, känslor, ord och gärningar i förflutna liv. Han blir i framtiden vad han tänker, känner etc. i det närvarande. När subjektiva förnuftets bearbetning av objektiva förståndsinnehållet överensstämmer med materiella verkligheten, har jaget befriat sig från fiktionerna.

¹¹Självförverkligandet sker på kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna (de två sista motsvarande "nearing the path" och "on the path"). Det finns olika stadier i självförverkligandet motsvarande de tre högsta mänskliga.

¹²Självförverkligandet är ett arbete på lång sikt, även sedan man medvetet börjat sträva därefter och söka förnuftigt tillämpa livslagarna.

¹³Lagen för självförverkligande är en järnhård lag, uttryck för en lagbunden process i esoterisk mening. Därtill hör även sådant som livsokunnigheten betraktar som ointressant, påkostande släp-göra, fullföljande av dagens triviala plikter. Nästa steg är förståelsen för och fullgörandet av individens livsuppgift, inkarnationens mening.

¹⁴Självlagen innebär att individen själv måste göra allt som i hans förmåga står. Det ges ingen undanflykt, ty därpå följer en livets kännbara bakläxa. Men all omsorgsfull tillämpning av livslagarna har sin kompensation. Dygden får sin belöning. Ty sådana äro just de som planethierarkien behöver och söker. Det blir allt större uppdrag med tillfällena att förvärva egenskaper och förmågor på högre nivåer än eljest vore möjligt. Att bli uppmärksam och omhändertagen är något av en sagolik chans.

¹⁵Enligt lagen för självförverkligande måste alla i alla riken själva förvärva alla erforderliga egenskaper och förmågor. Individerna få den kunskap till skänks som de i visst rike icke kunna själva förvärva: för människornas del överfysisk kunskap, ty människorna kunna visserligen förvärva klärvoajans (emotional objektiv medvetenhet) men icke utforska emotionalmaterien. Man kan icke heller bli lärjunge, förrän man förvärvat medvetenhet i 48:2 och 47:5 samt beslutat sig för att leva för att tjäna evolutionen. Man får icke kunskap för att bruka den för egen del, allra minst för att känna sig överlägsen och märkvärdig och förakta andra. Hemligheten med lärjungaskapet är att man själv förvärvar kunskap just genom att lösa alla de problem man ställs inför vid hjälpan. Genom att hjälpa förvärvar man allt större förståelse för gemensamhetsmedvetenheten och närmar sig omärkligt det essentiala. Tyvärr vänta besvikelser dem som för tidigt tro sig vara intuitiva. Poul Bjerres definition, "Att leva intuitivt är att leva med full förståelse för skeendets betydelse", är esoteriskt riktig. Men för att kunna göra detta måste man ha förvärvat essential medvetenhet (46) och dessförinnan blivit ett kausaljag. Och det kanske mest utmärkande för ett kausaljag är sunt förnuft. Till det hör att inse egen begränsning. Det är icke alltid så lätt, när perspektivmedvetenheten ständigt öppnar nya oanade vidder, liksom emotionala attraktionen "famnar hela världen".

¹⁶Människans utveckling beror på dels den förståelse hon har för energiens betydelse, dels förmågan att använda energierna på rätt sätt. När hon väl bemästrat hylozoiska mentalsystemet, förvärvat den fundamentala kunskapen om verkligheten och därmed fått klarhet om tillvaron, dess mening och mål, blir det hennes sak att enligt lagen för självförverkligande själv pröva sig fram genom ändamålsenligt bruk av energierna. Individen kan jämföras med laboratorn i ett laboratorium som genom experiment förvärvar nödvändiga insikten. Han lär genom sina misstag. Sådana äro oundvikliga och lärorika. Den som icke förstår att uppskatta misstagens stora betydelse, har icke heller förstått lagen för självförverkligande. Det viktiga därvid är att individen "gjort så gott han insett och förmått". Även om misslyckandet kan ha sina beklagliga följder, så uppvägs det av den goda viljans och det goda motivets insats med ökad insikt och förståelse. Vad som för utomstående kan te sig som ett misslyckande, rentav ett "förfelat liv", kan visa sig vara den inkarnation som betytt mest för individens utveckling. Att märka därvid är, att individen samtidigt kanske fått pröva på skördelagens verkningar (gammal dålig sådd), som kommit livsuthålligheten nära bristningsgränsen. Ifall mänskligheten icke vore så totalt livsokunnig som den alltjämt är med sina religioner, filosofier och vetenskaper, så skulle den längesedan insett det idiotiska (just det!) i att moraliskt bedöma människan. Att moralisk dom dessutom är misstag ifråga om frihetslag och enhetslag, får man icke begära att de ska förstå. Men man har rätt att fordra (icke sunt förnuft, långt därifrån, men) en smula snusförnuft.

¹⁷Man kanske kan tycka, att det är ett oerhört slöseri med begåvningar, som kunde göra en ojämförligt mycket större insats i mänskliga evolutionen, ifall de från början fått den esoteriska kunskapen, i stället för att under utbildningsåren behöva bli idiotiserade av den inom alla områden härskande fiktionalismen, så att de ska behöva förlora c:a fyrtio år, innan de blivit så mentaliserade, att de själva kunna genomskåda fiktiviteten och befria sig från de inympade vanföreställningarna. Men det hör till lagen för självförverkligandet, att individen själv måste söka och finna sanningen. All kunskap måste självförvärvas. All kunskap man får till skänks är ett lån tills vidare, och när den kunskapen väl införlivats i undermedvetenheten, går den förlorad. Endast det som vi genom eget arbete så införlivat i vår undermedvetenhet, att det spontant gör sig gällande, är definitivt vårt eget. Då kunna vi icke heller bli idiotiserade utan själva säga oss, att

”så som man säger kan det icke vara”. Man kan ju ingenting säga, sålänge man icke har erforderliga fakta. Det återstår att med undermedveten ”instinkt” experimentera, tills man själv gjort upptäckten enligt lagen för självförverkligande. Den första läxa aspiranten har att lära sig är att det nu som först finns förutsättningar för att lära sig alfabetet.

¹⁸Det är ett stort misstag av aspiranten att tro, att den rakknivsmala väg han går är ”ljusets väg”. Då skulle han icke lära sig sina läxor. Med ”ljus” är allting lätt, alltför lätt. Snarare kan man säga, att han sällan ser något utöver nästa steg, om ens det.

¹⁹Mänskligheten utvecklas icke i en rakt uppåtstigande linje utan i en långsamt stigande spiral med många djupdykningar. Det beror på lagen för självförverkligande. Alla måste själva förvärva allt. Det vetande man får till skänks är ett lån för en eller flera inkarnationer, för en kulturrepok, en zodiakal epok. Utvecklingens lag är en livets grundlag. Men mänskligheten kan icke bedöma den saken, eftersom den icke kan förvärva det historiska perspektivet över miljoner år. Det kunna endast kausaljag.

²⁰Enligt planethierarkien dröjer det tio miljoner år, innan 60 procent av mänskligheten förvärvat full kausalmedvetenhet.

²¹Det finns intet ”glapp” i kontinuiteten mellan de olika världarna med deras till synes helt olika materia, energi och medvetenhet. Men det kräver oavlåtligt, tålmodigt arbete att förvärva högre slag av medvetenhet, därför att övergången är så omärklig, att man icke kan se hur det går till, en automatisk procedur, när man väl fullgör betingelserna. Eftersom man ännu icke förvärvat förmågorna att följa processerna i det övermedvetna, får man experimentera. Den som förvärvat sunt förnuft, iakttar de regler som utarbetats av dem som gått före hellre än tror sig kunna göra det bättre på måfå. Det är denna livsförståelse teologerna i sin okunnighet kallat ”tro”, som naturligtvis urartat i blind tro på allsköns vidskepelse. Auktoritetsmissbruk för till auktoritetsförakt med menliga följder för verklig livsinsikt, tills de med verklig kunskap bevisa sin livsförståelse och återställa tilliten till ”högre insikt”.

²²Sökaren tillgodogör sig under sin utbildningstid mänsklighetens samlade erfarenhet sådan den kommer till uttryck hos samtidens mest orienterade kulturpersonligheter. Men han stannar icke därvid. Han inser, att ingen tid nått gränsen för utforskning av verkligheten. Han prövar alla vägar för att till slut finna sin egen väg. Det är på denna han förvärvat självtillit och självbestämmdhet, mod att stå ensam, mod att säga och göra det som bör sägas och göras. Det är en knivskarp väg. Många ha förfelat den genom ett outtalat ord, en ogjord handling, genom att söka undfly svårigheter eller disharmoniska förhållanden, lämna problem olösta som måste lösas.

²³”För att förstå mycket måste man ha förirrat sig djupt in i törnesnåren... De varnande exemplen hjälper ej; man måste själv vara nära att bli ett sådant, innan man ser klart.” Därmed uttrycks den väsentliga skillnaden i livshänseende mellan teori och praktik. Den som icke vet genom egen upplevelse och erfarenhet, har föga nytta för egen livsföring av enbart teori. Den insikten ingår i fundamentala betraktelsesätt ifråga om självförverkligande.

²⁴Risken med dylika uttalanden är att de livsokunniga kunna missuppfatta dem såsom uppmaning att vårdslöst experimentera med egna och andras liv för att göra nödvändiga livserfarenheter. I stort sett missförstås allt esoteriskt av de omogna. Det är absolut icke för andra än dem på kultur- och humanitetsstadierna, de sällsynta undantagen i vår tid.

²⁵Vi äro gudomliga till vårt väsen och ska en gång bli allvetande gudar. Vi sträva mot detta mål, och de krafter i vår övermedvetenhet, som vi ännu icke tagit i bruk, ska möjliggöra förverkligandet. Vi utvecklas på snabbaste sättet, om vi ständigt betrakta vad vi ska bli, det mål som alla ska nå. Varje strävan lönar sig. Varje ny idé tillför oss ny kraft, ty ideerna äro kraftladdade utvecklingsfaktorer. De som vänta på att de ska få kraft, bli allt mindre förmögna att begagna kraften, när de få den. Men den som gör allvar av sin önskan att nå högre, finner att allting går ofantligt mycket lättare än trögheten kan fatta.

²⁶De som vänta på att kunna veta den rätta vägen som de måste gå, få vänta. Livet är ett äventyr, och envar som vill framåt måste besjålas av något liknande pionjärens utforskarmod.

²⁷De som vänta på att kunna veta den rätta vägen, alltid kunna skilja på sant och falskt, få vänta. Så länge vi äro sökare, söka vi vad som är rätt och sant. På varje ny högre nivå fortsätter detta sökande, som är en nödvändig förutsättning för förverkligande.

²⁸Den som vill fram och upp, måste göra allvar av sin föresats. Den som alltid skall vänta till i morgon med att besluta sig, blir aldrig färdig. Det får icke finnas hinder, och det finns inga heller för den som måste.

²⁹Vi handla ofta automatiskt utan att tänka. Men även då är handlingen resultatet av föregående tanke, ett redan förefintligt tankekomplex. Det händer att detta tänkande kan ligga så långt tillbaka som i föregående inkarnationer. Det blir då en av skördeelementalen påtvingad tanke.

³⁰Tillse att goda tankar så snart som möjligt resultera i handling. Att fatta goda föresatser, att drömma om framtida stordåd, som sannolikt aldrig förverkligas, blir allt svårare hinder.

³¹Misstanke är alltid misstag. Är den berättigad, driver den individen till handling. Är den felaktig, förgiftar den omgivningen och frestar den att misstänka.

³²Den som vill självförverkligande och påskyndar sin utveckling, råkar förr eller senare ut för de svartas angrepp.

³³I Manus lagar heter det med rätta: ”En enda god handling är bättre än tusen goda tankar, och de som fylla sina plikter äro förmer än de lärde som förkunna dem.”

³⁴”Envar är sin egen lyckas smed.” Detta bevingade ord är en översättning till bildspråk av ett esoteriskt axiom. Ifall människan icke är det, så får hon försöka i liv efter liv, tills hon blir det. Ty hon skall bli det. Lagen heter självförverkligande. Människan skall lära sig stå på egna ben, veta vad hon bör göra och icke bör göra och taga följderna av egna tankar, ord och gärningar. Livet är vad vi göra det till: ett lyckligt eller olyckligt. Att mänskligheten i sin skenbart obotliga livsokunnighet icke vill inse det, ändrar icke en omutlig lag.

³⁵Men dumheten tror sig kunna stifta lagar för livet. Nåja, envar är herre över sin vishet. Och snusvisheten tror sig alltid ha rätt. Den är en sjukdom, som det oftast tar en lång serie smärtsamma operationer (inkarnationer) att bota.

9.39 Jaget och dess höljen

¹Självförverkligandet består materiellt sett i höjandet av vibrationerna i individens samtliga höljen (organism, eterhölje, emotional-, mental- och kausalhölje) och i medvetenhetshänseende i upplevelse av verkligheten och livet och bearbetning av denna upplevelse (medförande insikt och förståelse). Därmed icke endast aktiverar man ett högre molekylarslag utan även erövrar man dess högre medvetenhet. Detta ter sig såsom väsensförändring. De största radikala förändringarna inträffa, när jaget överflyttar från personligheten (triadhöljet) till kausalväsendet (centra i större kausalhöljet) och därifrån till andratriaden. Allt uppåtstigande till allt högre nivåer medför en förändring av själsinriktningen, en frigörelse från det lägre, ett övervinnande av något som hindrat insikten och förståelsen för något högre gott.

²När jaget förvärvat förmågan att behärska organismen genom eterhöljet, kommer en period, den svåraste och viktigaste i jagets utveckling, den att lära sig behärska emotionalmedvetenheten, så att de attraherande energierna dominera. Därefter skall jaget lära sig behärska även de attraherande emotionalenergierna med hjälp av förnuftet. Emotionalmedvetenheten får icke försummas. Den har nödvändiga funktioner. Dels är den drivkraften, dels behövs dess konstruktiva fantasi både vid fysisk planering och för kontakt med essentialvärlden. Den blir överflödigt först när jaget blivit kausaljag. Sedan jaget bemästrat emotionalen, skall det bli suveränt i mentalen, så att mentalen behärskar emotionalen och jaget förvärvar de högre mentala förmågorna (47:4,5), perspektiv- och systemtänkandet (ett slags lägre intuition).

³Sedan individen lärt sig behärska medvetenheten i sina inkarnationshöljen (sitt s.k. lägre jag), kommer en inkarnation, i vilken han vill behärska sin omgivning och sina omständigheter. Fortlöper hans utveckling normalt, riktas därefter hans uppmärksamhet mot ”nya områden att

erövra” och strävar han efter att bli ett kausaljag, att förvärva full kausalmedvetenhet och övertaga skötseln av kausalhöljet.

⁴Ännu har man icke gjort klart vad inkarnationen innebär för individen. Han begåvas med höljen, vilka innehålla i föregående liv förvärvade tendenser. Dessa höljen ha sin egen medvetenhet, som påverkas av utifrån kommande vibrationer. I stor utsträckning (beroende på utvecklingsnivån) godtar jaget självt de illusioner och fiktioner det matats med under uppväxtåren (hos de flesta outrotliga för den inkarnationen). När individen nått därhän, att höljena sammanvävts, så att de i medvetenhetshänseende bilda liksom ett enda hölje (det fysiska behärskas av det emotionala och det emotionala av det mentala), har man fått en ”personlighet”, som (vad den än tror) är ”herre över sin vishet”. Denna personlighet befinner sig, om än omedvetet, i motsättning till Augoeides. Och detta gäller även om individen förvärvat esoterisk kunskap. Det är snarare just då motsättningen blir allt tydligare. Det är individen–jaget, som har kunskapen och själv måste använda den. Hur mycket han än vet, hur klok han än är, hur vis i egna ögon, så är han ännu ej ett kausaljag utan löper ständig risk att begå misstag och gör det också i en utsträckning, som skulle förbluffa honom själv, om han kunde se det med Augoeides’ ögon. Den väsentliga skillnaden mot förr är motivet, avsikten, den förändrade inställningen. Men det räcker inte. Augoeides vet. Jaget vet icke. Det måste förvärva Augoeides’ syn. Förr upphör icke motsättningen mellan jaget och Augoeides. Det är den motsättningen som upphäves i lärjungaskapet. Det är ingen hemlighet för förnuftet men väl för jaget. Den bottnar i motsättningen mellan jag och du. Hur den skall lösas genom förvärv av de tolv essentiala egenskaperna, förblir för alltid individens egen hemlighet. ”Du är detta.” Jag och du äro ett, äro varandra med bevarad självidentitet.

⁵Folk bedömer en individ efter vad han säger och gör utan aning om, varpå det kan bero. I viss mån är jaget i sitt triadhölje (inkarnerande delen av kausalhöljet) även på humanitetsstadiet och ännu mer på lägre stadier offer för sina höljens egenaktivitet, bestämda av vibrationer utifrån. Först på idealitetsstadiet har jaget förvärvat full kontroll över sina höljen. Vibrationerna ”utifrån” (både i emotionalvärlden och i mentalvärlden) komma dels från planethierarkien, dels från svarta logen, dels från alla människor (på de olika utvecklingsstadierna). Äro dessa vibrationer starkare än jagets egna, så påverkas individen därav att säga och göra sådant han kanske annars aldrig skulle (något väl de flesta människor ha erfarenhet av). Särskilt i ”passiva” tillstånd kan individen lätt överrumplas av sina höljens tilltag. Det är bland annat därför lärjungen måste lära sig medvetenhetskontroll och ständig vaksamhet över sina höljens medvetenhetsinnehåll, så att de inträngande vibrationernas effekt genast kan neutraliseras. Fullständigt lyckas därmed kan jaget först, när dess egna energier äro starkare än energierna utifrån. Och attacker från svarta logen kunna avvärjas, endast om jaget är i ständig kontakt med sin Augoeides, vilkens energier då stå till dess förfogande.

⁶I samband härmed torde problemet om ”guds ledning i människans liv” i vissa avseenden kunna förstås. Planethierarkien övervakar mänskligheten i stort, icke individerna. Den utsänder sina vibrationer, vilka de kunna upptaga som äro inställda på rätt våglängd. I övrigt är det meningen att individen själv skall lära sig leva livet, hur många inkarnationer som än åtgå härtill. I liv efter liv lär han sig genom sina misslyckanden, hur han skall undvika dylika. Individens utveckling beror på hur han instinktivt uppfattat självförverkligandets lag. Gångse teologiska, moraliska, psykologiska teorier om hithörande problem måste bli missvisande, eftersom de räkna endast med ett liv och icke med obegränsade antalet inkarnationer. Då som först kan man förstå självförverkligandets lag. Att be om hjälp vittnar om livsokunnighet. Det är meningen att människan skall bli suverän. Och det blir hon endast genom att bemästra sina egna problem.

⁷Esoteriska talesättet ”Innan en människa kan gå vägen, måste hon själv ha blivit vägen” innebär att människan genom förvärvet av egenskaper och förmågor (alla dylika bestående av molekyler eller atomer med sitt slag av medvetenhet och energi) även i materiellt avseende bygger sin trappa till högre regioner och världar. I höljena ersättas undan för undan lägre molekyl-

larslag med högre, tills höljena slutligen måste bestå av enbart atomer. Därefter kunna höljena undvaras och vid behov automatiskt formas på nytt. Därtill behövs suveränitet i atomslaget.

⁸Den brygga, som lärjungen måste slå mellan förstatriadens mentalmolekyl (47:4) och andratriadens mentalatom (47:1), går genom kausalhöljets centra. Dessa äro till antalet tre och kallas i tur och ordning intelligensens, enhetens och lagtillämpningens centra. Dessa beteckningar äro valda i avsikt att antyda, vilka slags energier det är fråga om, energier som ge kunskap, upphäva motsatsen mellan jag och du ("du är detta") och möjliggöra förverkligandet av Lagen (med känsla av befrielse varje gång man får befria sig från det som dittills ansetts oundgängligt).

⁹Det är väl att märka, att man icke blir fri genom att i förtid kasta ifrån sig någonting av det som ännu är mer eller mindre nödvändigt på lägre stadier, nödvändigt för att leva, lära etc. Man uppnår ingenting genom att göra sig själv urarva. Det är icke fråga om försakelse eller "offer". Vad som sagts kan förstås endast av den som förvärvat kausalintuition. Det omnämns för fullständighetens skull och för att underlätta förvärv av förståelse för begynnande intuition.

9.40 Förståelse och förverkligande

¹Utvecklingsnivå och teoretisk kunskap om verkligheten behöva icke överensstämja. Nivån visar sig i förståelsen och möjligheten till förverkligande. Begripandet anger graden av utbildning under inkarnationen. "Obildade" på högre nivå förstå alltså mer än de mest "bildade" på lägre nivå.

²Förmåga av kunskap och förmåga av förverkligande, omsätta kunskapen i levande liv, äro två olika förmågor. Livsokunniga moralister (moralister äro livsokunniga) tro, att det räcker med att predika och fördöma. De uppnå motsatsen eller i bästa fall endast yttre, bedrägliga skenet.

³Enligt lagen för självförverkligande är förståelse förutsättning för "uppenbarelse" och icke en följdverkan. Med insikten härom (grundad på erfarenheten) inses också felsynen i teologiska talet om uppenbarelse.

⁴Att förstå livets mening (utveckling mot allvetenhet etc.) är en sak. Men att förstå betydelsen av de olika världarna i det stora livssammanhanget är något helt annat. Den förståelsen är förutsättning för att rätt använda förefintliga möjligheter.

⁵Esoteriskt betyder "vilja" förmåga att förverkliga, vilket förutsätter insikt och förståelse samt tillräcklig erfarenhet. Lagen för självförverkligande blir för individualjaget egna insikers förverkligande och för individen såsom kollektivjaget det gemensamma förverkligandet, varvid jaget så identifierat sig med planen, att "jagförnimmelsen" försvunnit. Jagidentiteten är däremot oförlorbar.

⁶Esoterikern får göra erfarenheter, som snabbt reducera hans självtilltagsenhet. Han får lära sig skillnaden mellan att begripa och förstå och får tillfälle att studera de olika utvecklingsstadierna. Såsom essentialjaget lär han sig iakttaga även utvecklingsnivåerna och hur de subtila gränserna äro tillräckliga för att utgöra ett hinder för den på en viss nivå att fullt förstå den på närmast högre. De olika graderna inom esoteriska kunskapsordnarna angåvo just möjligheten till förståelse (latent livserfarenheten) och därmed till förverkligande.

⁷"Snabbutveckling" är endast återvinning av förut uppnådd nivå. Allt i kunskaps- och vishetshänseende verkligt nytt kräver mödosam bearbetning och strävan. Även på civilisationsstadiet kan varje utvecklingsnivå kräva ett hundratal inkarnationers erfarenhet och arbete. När den nya nivån erövrats, måste det som kan skördas av återstående sådden på föregående nivå, avverkas.

⁸För att bli esoteriker räcker det icke med att studera esoterik. De flesta förbli trots allt exoteriker. De ha så vuxit in i gamla betraktelsesätt och tankebanor, att dessa förbli outrotliga i fråga om det tanke-, känslö- och handlingsliv som spontant uppstår ur det undermedvetna. Teoretiskt kan allting vara genomtänkt. Men praktiskt förblir allt vid det gamla. Det är evigt samma gamla historia, samma filosofiska (psykologiska) problem alltsedan Sokrates, samma

teologiska problem alltsedan Eusebios fick fatt på Paulus' brev och stuvade om dem. Ytterligt få bli radikalt förändrade. Det mentalas makt är svag. Och det emotionalas extas går snart över. Omvärldens vibrationstryck är för starkt. Och individen förblir sig lik.

⁹Förändras göra de som ha det "nya" latent, kunna återuppnå sin gamla nivå, återförvärva gamla egenskaper och förmågor.

¹⁰Den som icke kan ändra uppfattning eller ståndpunkt, har avslutat sin utveckling och sitter fången i sina fiktioner och illusioner.

¹¹Vi förändras ständigt, emedan vi utvecklas. Men ett får aldrig förändras. I alla prövningar genom ökenvandringen måste visionen fasthållas, när entusiasmen dalat och allt tenderar att bli som förut. Den som gör framsteg i självförverkligandet, gör det icke endast för egen del utan för alla i enheten.

¹²Ingen förfelar målet, som aldrig ger upp, som aldrig upphör att sträva. Nås det ej i detta liv, så i nästa liv, som är nästa dag i ett långt liv.

9.41 Förverkligandet av enheten

¹Det ligger hos monaden själv (liksom i hela naturen) en dunkel strävan, som med naturlags stabilitet inriktar utvecklingsdriften mot något liknande ett okänt mål, den första yttringen av kosmiska totalmedvetenheten. Långsamt genom de olika naturrikena söker detta naturkrav göra sig gällande såsom begär efter självhävdelse ("vilja till makt", önskan att "förstå") för att slutligen finna, att jagets expansion består i famnande av kosmos, icke i koncentration på sin lilla smådel av en atom. När jaget upphör att vara ett fysiskt eller emotionalt eller mentalt etc. jag, blir det ett allt högre jag med allt större vishet och makt. Jaget blir ett allt större jag genom alla kosmiska världar. Och det enda sättet består i att "glömma sig själv", glömma vad man är, glömma sin löjliga obetydlighet för att genom tjänande av det hela förvärva rätt att bli det hela. När man nått den insikten, försvinner möjligheten till självhärlighet och självmärkvärdighet. Och man blir ödmjukt tacksam inför utsikten att förunnas deltaga i högre rikens evolutionsarbete.

²Det är stor skillnad på första- och andrajagets förhållande till både det egna jaget och yttervärlden. Förstajaget är sig självt nog. Det vill makt för egen del med allt vad det innebär av herravälde över natur och människor. Allting uppfattar det i relation till det egna jaget. Det som icke tjänar dess syften är något fientligt, som helst bör förintas. Det har sina konsekvenser, som den av illusivitet och fiktivitet förblindade antingen icke ser eller icke kan göra något åt. Jaget instänger sig självt i sitt eget fängelse, är slav under allt som det dock måste vara beroende av för sin existens eller sitt välbefinnande. Det lever i en värld av fruktan, eftersom det vet, att alla andra jag ha samma inställning. Det lever i en värld, där alla äro allas fiender. I sin livsokunnighet handlar det ständigt i strid mot livslagarna och får vanmäktigt uppleva verkan av de orsaker det varit upphov till. Det inser till slut, att det finns endast en väg ut ur denna cirkel och det är att befria sig från allt, upphöra att leva för sig självt, befria sig från de fjättrar som det bundit åt sig självt. Det finns blott en väg till friheten, och den är att leva för att tjäna livet. Jaget har alltid velat vara gud och finner, att det enda sättet att bli gud är att bli ett med alla andra gudar. Det kan det bli endast genom att deltaga i den stora kosmiska evolutionen, vars mål är allas förverkligade enhet med full suveränitet i kosmos och friktionsfri tillämpning av alla livets lagar, som alla måste foga sig efter. Förstajaget, okunnigt om Lagen, tror sig om att kunna trotsa lagen för att finna, att det blir offer för detta trots, offer för de verkningar det självt orsakat. Det är den insikten det såsom andrajag förvärvat, sedan det genom kontakt med andra jag lärt sig inse, att det varit offer för egen livsokunnighet.

³Hela kosmos är en medvetenhetsenhet, och det är denna som är den "kosmiska kärleken" eller "alla själars gemenskap". För att människan skall kunna uppnå femte naturriket måste hon ha förvärvat gemensamhetsmedvetenhet och ingå såsom aktiv del i en enhet. Gruppen är det primära, icke individen. Det får icke finnas någon möjlighet till motsättning. Individen skall med

sin i människoriket förvärvade och evigt oförlorbara individualitet bli ett större jag med alla andra jag. Detta går steg för steg genom uppgående i allt större grupper.

⁴Det väsentliga vi måste lära av detta faktum är, att vad vi göra för att skilja människor åt, väcka avund, splittring, söndring, är största livsmissstaget. Det är därför skvaller, spridande av rykten etc., som är det roligaste folk vet, blir en mycket dålig sådd för deras del som påbörja illasinnade pratet och för deras del som sprida det. De avskära också förbindelsen med enhetens världar.

⁵Det första provet vid självförverkligandet är att vara till gagn för andra. Vi bli så lätt i stället hinder för andra.

⁶Det andra provet är frågan, om man tjänar enheten med vad man gör.

⁷Att eftersträva individuell frälsning är själviskhet och för på avvägar. Endast den som ingått i enheten, i kollektivmedvetenheten, har uppnått femte naturriket. Och förutsättningarna härför äro att ha, på humanitetsstadiet (om icke förr), insett sin gemenskap med mänskligheten, med mänskliga kollektivet, och uppgått i arbetet för mänskliga evolutionen. Sluta upp att bekymra er för egen frälsning och lev för andras, så ta andra hand om er! Sådan är Lagen. Så har den misstolkats, förvrängts, idiotiserats, sataniserats.

⁸För den livsokunnige förefaller medvetenhetsutvecklingen innebära en serie ”försakelser”. För att nå det högre måste man eliminera det lägre, innan man kan nå upp i det högre. Innan jaget kan bli kausaljag, måste det befria sig från sina lägre höljens medvetenhetsinnehåll med allt vad det betyder av verklighet och liv. Det är ”själens mörka natt”. Det är ett offer endast sålänge vi icke förnimma detta högre utan liksom kasta bort vårt liv till ingen nytta. Individerna känner sig då övergiven av allt och alla, av allt han förvärvat av ljus och lycka. Det kan tyckas överkomligt, när man läser om det, ty då har man ännu allt. Men det är en helt annan sak att uppleva det. Teoretiskt vetande är icke verklighet, men okunnigheten förväxlar dessa två totalt olika saker. Ännu har mänskligheten icke förstått vad självförverkligande vill säga, därför att den lever i sina illusioner och fiktioner. Vad återstår, när individen berövas dessa utan att ha tillgång till något annat? Det fordras mod, kunskap och livstillit för att kunna ”offra” allt som synes vara livet, allt som man håller dyrt och kärt. När offret väl är gjort utan bitanke, finna vi, att vi återfinna allt vi älskat men uppflyttat i en högre, osjälviskhetens värld. Det är prov vi måste genomgå för att uppleva verkligheten. Den som icke upplevat isoleringen, fattar icke gemenskapen.

9.42 Tjänande

¹Det är många underliga föreställningar folk gjort sig om guds vilja. De kristna bedja till gud, att han skall göra allting. Visst är hela kosmos ett verk av monader, som uppnått de sju högsta kosmiska världarna (1–7), och visst strömma de energier och medvetenheter livet behöver ner genom alla världarna. Men okunnigheten inser ej, att kosmos är till för att bereda uratomerna tillfällen att förvärva medvetenhet och som slutmål allvetenhet. Monaderna få allt vad de behöva från högre riken. Men det blir deras sak att genom eget arbete tillgodogöra sig det som livet ger. Organismen smälter maten, men vi måste tillföra organismen mat. Vi få ideer till skänks. Men vi måste genom eget arbete tillägna oss ideerna. Vi få allt vad vi behöva för vår utveckling. Men denna utveckling är resultat av självinitierad medvetenhetsaktivitet enligt lagarna för självförverkligande och självaktivering.

²Eftersom tillvarons mening är alla monaders medvetenhetsutveckling, blir det centrala motivet för alla individer i högre rikens världar att tjäna detta ändamål. För den som insett detta bortfalla alla de föreställningar, som folk under årmiljoner gjort sig om ”guds vilja” och den religiösa emotionalfantasien konstruerat i längtans behov av religiös aktivitet. Det vore lätt att fylla hela bibliotek med all den litteratur som under årtusenden producerats i dessa ämnen.

³På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är det emotionala den dynamiska kraft som förverkligar det som förnuftet inser vara ändamålsenligt. ”Känslan” är drivkraften. Många inse,

vad som borde göras, men bli därvid, emedan de icke ”koppla på” känslans drivkraft. Intelligentian nöjer sig i stor utsträckning med att passivt mottaga kunskapen utan att omsätta den i livet. Felet beror på att vår nuvarande uppfostran försummar odlandet av emotionala aktiviteten. Mystikerna förbli drömmare. De nöja sig med att uppgå i hängivenheten och uttömma sin energi i fantasiens utsvävningar utan förståelse för att attraktionen måste taga sig uttryck i det fysiska livet. Självförverkligandet visar sig i handling. Gud har icke behov av några böner. Han behöver arbetare, som utföra hans avsikter i fysiska världen. Kunskap som icke används är missbrukad kunskap. Kunskap innebär tillfällen att få tjäna, och den som icke använder sina möjligheter, har inga utsikter att i framtiden få några erbjudanden. Det är en ”nåd” att få tjäna.

⁴Icke bara förkunna fredens budskap utan leva den fred de förkunna.

⁵Arbetaren i vingården låter andra få njuta av skörden och äran av dess halt. För honom är det nog, att skörden blir den bästa.

⁶Man strävar efter att bli stark, kunnig, vis, glad, lycklig, utvecklas etc. för att världen skall bli sådan. Man bäres eller bär, tynger ner eller lyfter.

⁷Man kan tjäna livet på många sätt, främst genom att fylla sin uppgift.

⁸Det är misstag att försumma exoteriska plikter, uppgifter för det esoteriska, lägre plikter för självåtagna högre. Däremot gör individen klokt i att icke påtaga sig nya plikter, vilka inkräkta på arbetet för självförverkligande.

⁹Liksom man icke kan vara expert inom alla områden, icke utföra alla slags arbeten, kan man icke vara ”perfekt” i alla avseenden. Huvudsaken är att den arbetsinsats man gör, det må vara i yrkesarbetet eller ”fritidsarbetet” för ”allas väl”, blir gjord efter bästa förmåga. Pedanteri av alla slag är slöseri med tid.

¹⁰Anpassning till människor eller omständigheter ökar vår livsduglighet och vår förmåga att tjäna. Den behöver ingalunda innebära någon kompromiss för egen del, endast uppgivande av självhävdelsen.

¹¹Ifråga om tjänande, som är esoterikerns väg till högre världs insikter och förmågor, gäller såsom regel, att man tjänar med sina bästa förmågor och icke med sådant, som andra kunna göra lika bra om icke bättre. Alltför stor vikt har lagts vid materiell hjälp, som i regel icke hjälper alls. Enda verkliga hjälpen är hjälp till självhjälp. Annan hjälp är nog mest att lägga hyende under lasten, snarare befordrar understödstagarandan, lättjan, olusten, bristande självtilliten och oföretagsamheten. Man hjälper icke andra med att stjäla sig själv.

¹²Vi hjälpa andra med deras problem genom att analysera saken, tills problemen lösa sig själva hos den ovisse.

¹³Man kan få höra att, eftersom tjänande är förutsättning för medvetenhetsutveckling, det ligger i individens egoistiska intressen att få tjäna. De som förmoda dylikt ha ingen uppfattning av vad tjänandet vill säga. Det är ofta nog av sådant slag att, finns det något kvar hos individen av egoism, ”han icke står ut” utan ger upp.

¹⁴Visst finns det ”idealister” även på civilisations- och kulturstadierna. Men de sakna det verklighetskunskapens underlag, som garanterar dithörande ideers beständighet och ovederlägglighet, varom snart nog förflyktigande livsokunniga ”ungdomsidealismen” är tillräckligt upplysande. Bergfast idealitet hör till idealitetsstadiet i platonska idévärlden. För övrigt gäller om alla ideal, att på lägre stadier saknas latent fons av livserfarenhet, nödvändig för att kunna förverkliga ideal hörande till högre utvecklingsstadium.

9.43 Lidandet och lyckan

¹Okunnighet, felaktig uppfattning (fiktion) eller felaktig inställning (illusion) ligga till grund för allt lidande.

²Lidandet beror till största delen på felaktig inställning. Lidandet kommer att fortsätta, tills de inre orsakerna utmönstrats. Sedan bortfalla de yttre, emedan de gjort sin tjänst och äro

verkningslösa.

³De livstrotsigt olärliga välja att lära endast genom lidande.

⁴Lycka och lidande äro delvis skörd men till 90 procent vårt eget verk av vår egen vilja redan i detta liv.

⁵Nog finns det lidande tillräckligt i världen: det fysiska lidande som följer med allt organiskt liv, det emotionala lidande som hatvibrationerna vålla, det mentala lidande som följer av att mänskligheten idiotiseras med fiktioner, utgivna för sanningar.

⁶Emotionalt lidande kan bemästras. Men det fordras vilja därtill. Vägra att beakta plågsamma tankar! Vägra att känna avund, sårad fåfänga, fruktan! Vägra mental oro!

⁷Buddha angav fyra grunder och orsaker till lidandet: okunnighet om Lagen och oförmåga av lagtillämpning; begär efter något eller fruktan för något; oförmåga att leva i det mentala; oförmåga att iakttaga följande åtta vishetsregler: rätt kunskap; rätt tanke; rätt tal; rätt handling; rätt livsuppehälle, varmed man icke tillfogar någon lidande eller förlust; rätt strävan; rätt hågkomst; rätt kontroll av uppmärksamheten.

⁸Liv är lycka i högre emotionalvärlden, är glädje i mentalvärlden och sällhet i essentialvärlden. Vi kunna därav sluta oss till, varifrån de vibrationer komma som vi hänge oss åt. Vibrationer från lägre emotionalvärlden göra oss mer eller mindre olyckliga, medföra depression, ångest, oro eller andra negativa tillstånd.

⁹Förutsättningen för oförstörbar lycka är insikten om allt livs oupplösliga enhet, den stora kosmiska gemensamhetsmedvetenheten. Förrän mänskligheten förvärvat den insikten, komma individerna att kunna hata och därmed förstöra grunden till lyckan. Allt som omöjliggör eller försvårar denna insikt, är vad planethierarkien kallar ”den stora illusionen”.

¹⁰Lycka gör livet lätt att leva för oss själva och vår omgivning. Allt som går i harmoni med Lagen gör oss lyckliga.

¹¹Det är lyckan som utvecklar, naturligtvis icke den vanliga tanklöshet folk kallar lycka utan den djupa varaktiga som fås, när människan glömmer sitt jämmerliga jag.

¹²De som uppleva en lyckoinkarnation, använda ofta sina tillfällen att bli alltmer egoistiska, omätliga och självblinda.

¹³Krav på lycka för egen del må väl kallas egoism, sålänge livet för de flesta är lidande. Naturligtvis har individen rätt till den lycka livet kan ge. Lycka är individuellt begrepp, och uppfattningen av vad som ger lycka förändras på varje nytt utvecklingsstadium. På idealitetsstadiet består lyckan i att leva för andra och helt glömma sina egna ömkliga sorger och bekymmer.

9.44 *Självkännedom (och självblindhet)*

¹”Självkännedom” är ett mycket missbrukat ord. Det borde ersättas med ordet ”sjelvblindhet”. Människan känner icke sig själv och har ingen möjlighet att göra detta, ty hon lär aldrig känna sitt verkliga jag. Fullständig självkännedom är absolut utesluten i människoriket. Det människan kan uppfatta, den självkännedom hon förvärvar i umgänget med andra, är av ytligaste slag och gör icke skäl för beteckningen. Detsamma gäller psykologernas och psykiatrikernas försök till förståelse av människans natur. De resultat psykoanalytikerna komma till äro vilseledande, för att icke säga oftast beklagliga. Detsamma kan sägas om teologernas lära om människans absoluta syndfullhet. Människan har anlag för alla goda och dåliga egenskaper. Det är vad esoterikerna kunna säga. Att i umgänget (på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium) de dåliga ha lättare att aktualiseras, torde inses.

²Esoteriskt sett finns det icke någon självkännedom. Människan känner aldrig sig själv, ty hon är något tusenfalt mer än hon har en aning om. Både hennes undermedvetna och övermedvetna äro oåtkomliga, fränsett närmaste ytlagen. Man har icke utforskat oceanen, därför att man är fiskare, eller utforskat universum, därför att man är astronom. Människorna behöva komma till insikt om att de trots all sin lärdom äro totalt livsokunniga. De borde lära av Sokrates.

³Den som vittnar om sig själv, vittnar alltid falskt, eftersom ingen känner sig själv, sina latenta egenskaper och förmågor. Vid självanalys nå vi icke utöver våra dagliga erfarenheter, och de tillhöra dagsmedvetenheten och därmed ytskiktet. Människan är i stort sett, till 99 procent, omedveten om sig själv, om sina olika höljens över- och undermedvetenhet.

⁴Det latent är den verkliga människan, icke det som människorna se av människan. Allt det som förvärvas under de olika inkarnationerna, sjunker ner i det undermedvetna och blir latent, ingår i den fond av erfarenheter, egenskaper och förmågor, som är den egentliga människan. Om henne veta vi så gott som ingenting. Har man fått detta klart, ser man på individen på ett helt annat sätt än förut. Vi bedöma individen efter skenet, och vi bedöma oss själva efter vad vi lyckats eller misslyckats med under ett kort jordeliv. Men härvid medverka en mängd faktorer, som vi också äro okunniga om. Några av dessa har esoteriken visat oss men ännu på ett mycket ofullkomligt sätt, långt ifrån såsom de livslagar de äro, de energier de äro och som vi icke kunna tillämpa på rätta sättet. För att ens kunna fatta det mest fundamentala fordras kännedom om människans olika höljen, de olika molekylarlagerna i höljen och dessas slag av medvetenhet. Vidare fordras vetskap om vilka departementsmedvetenheter och -energier, som göra sig gällande i varje särskild individs fem höljen (kausalhöljet, triadhöljet, mentala, emotionala och eteriska höljen) samt organismens arvsanlag från djur- och människorikena. (Organismen är ett lån från en annan monadevolution än den genom triader, en av de förberedande evolutioner som föregå den definitiva triadevolutionen.)

⁵Det är ganska naturligt, att individen gärna skulle vilja veta sitt utvecklingsstadium. Men det är en fråga, som har sina stora vanskligheter på mänsklighetens nuvarande allmänna hatstadium. Sålänge det råder en sådan total brist på förståelse för esoteriken, instinkt saknas för den överfysiska verklighetens existens (som dock utgör 99 procent av den totala verkligheten), sådana företeelser som marxism och bolsjevism varit möjliga, människorna kunna tro att oraklets ”känn dig själv” förutsatte en dylik möjlighet, kan man lugnt hävda, att den frågan är för tidigt väckt.

⁶”Den kommer längst som icke vet var den står och vart den går”, är ett urgammalt visdomsord, som hör hemma i detta sammanhang. Gåve man några anvisningar för bedömning, så skulle dessa missbrukas som allt annat vetande. Varenda narr skulle placera sig själv högst och sätta de flesta andra lägst.

⁷I regel är det så, att de på humanitetsstadiet betraktas av andra och tro också sig själva höra hemma på någon av civilisationsstadiets lägre nivåer. Ha de icke fått tillfälle att göra en insats, känna de sig såsom ”nollor”.

⁸Några allmänna fakta för att om möjligt förebygga alltför groteska misstag torde därför behövas.

⁹Man kan vara vad folk kallar ett ”mentalt geni” även på civilisationsstadiet. ”Klärvoajans” förekommer allmännast på barbarstadiet. Skadeglädje är ett ofelbart tecken på lägsta emotionalstadiet, på undermänsklighet.

¹⁰Den som kan hata (frukta, hämnas, förakta, delta i allmänna skvallret), har icke nått kulturstadiet. De mycket få som uppnått humanitetsstadiet ha full förståelse för allt idealt, kunna rätt bedöma alla kulturföreteelser, sträva efter att förverkliga det universella broderskapet med allt vad detta innebär och utan spår av sentimentalitet, fanatism eller psykologiska överdrifter samt ha den religion som är gemensam för alla vise i alla tider: visdomens och kärlekens konfessionslösa religion. Ett utmärkande drag är ”harmlöshet”. De som tycka, att detta är alltför litet, böra göra försöket att praktisera det en enda dag i tankar, känslor, ord och handling. Det skulle icke skada och kanske lära något om den egna nivån.

¹¹Vår nivå få vi veta, när vi bli antagna såsom lärjungar till planethierarkien samtidigt som vi få uppgifter om alla våra höljens departementstillhörighet.

¹²Vi uppmanas att, så snart vi bestämt oss för att på kortast möjliga tid ingå i femte naturriket, betrakta oss själva ”som om” vi nått gränsen till detta rike och söka leva ”som om” vi vore där. Det är en psykologisk faktor, som har stor betydelse och förstärker energierna. Misströstan för-

lamar och passivitet kan ej begagna nödvändiga och förefintliga energier.

¹³Snusförnuftet, som skall visa sitt skarpsinne med att ”rida på ord”, undrar varför det talas om ”självförverkligande”, när det samtidigt sägs att människan icke äger självkänedom. Det ena är väl förutsättning för det andra? Jo därför, att självförverkligandet är en livslag. Och det märkliga med dessa lagar är att de verka automatiskt. Den som målmedvetet arbetar på att förvärva större kunskap, insikt, förståelse och på att förverkliga universella broderskapet (eller åtminstone allmän välvilja mot alla), den förverkligar tillvarons mening och därmed också självkänedom, som består i vetskapen om att alla äro ett. Första förutsättningen för verklig självkänedom är upplevelsen av gud immanent.

¹⁴Delfiska oraklets ”känn dig själv” betydde: ”bli medveten om din potentiella gudomlighet”. För att bli det måste människan ”glömma sig själv”. Det är en av esoterikens många paradoxer.

¹⁵Självblindhet är att icke kunna se många av sina fel och brister, särskilt icke sina stora fel.

¹⁶Självbedrägeri består i att kunna inbilla sig bland annat att äga egenskaper, som man knappt har mer än begynnande förståelse för.

¹⁷Vi bedöma oss själva efter våra goda föresatser, som sällan förverkligas, och andra efter resultatet av deras goda föresatser. Med någon självkänedom skulle vi inse vår livsförljugenhet.

¹⁸Man kan aldrig få en människa att inse sina livsmisstag, sålänge självbedrägligheten lägger hinder i vägen. Och det är fullständigt uteslutet, att någon utomstående kan tvinga den självblinde att se. Varje dylikt försök endast ökar självbedrägeriet. Envar måste själv göra upptäckten.

¹⁹Skall man kunna hjälpa människorna, får man icke vara blind för deras fel och brister. Ty det är ju dessa de behöva hjälp med. Det är ju dessa som framtvinga vårt deltagande, eftersom de utgöra hinder för självförverkligandet. Den är icke en god vän, som blundar för andras fel och därigenom motverkar den alltid nödvändiga självkritiken. Den som icke tål att höra talas om egna fel, kan man icke heller hjälpa. Den som vill utvecklas är alltid tacksam för varje påpekande, såvida det icke är utslag av hatet, ty då är det alltid i något avseende snedvridet. Men visserligen kan det även då vara nyttigt och ge anledning till självrannsakan.

²⁰Ett 45-jag säger, att ”esoteriker ofta icke våga bedöma sina medmänniskor av fruktan för att därmed kritisera dem i ovänlig anda. Men vi måste alla lära oss att se individens brister och förtjänster, laster och dygder, litenhet och storhet och detta ju mer vi älska dem”. Stevenson säger, att ”vi beundra våra vänner för deras storhet, men vi älska dem för deras fel”. Det tyckte många lät underligt, men han såg rätt. Det kunna nog endast de som närma sig idealitetsstadiet och som inse de olika utvecklingsstadiernas ofrånkomlighet. Det blir givetvis påfrestande i en omgivning på mycket lägre nivåer. Dock: läxan måste läras, om vi ska förvärva verklighetssinne och ej i fortsättningen bli offer för allsköns emotionala illusioner och mentala fiktioner.

²¹Esoterikern skiljer mellan yttre och inre ensamhet. Han kan ha många vänner omkring sig och vara totalt ensam i sitt inre, därför att ingen av dem alla nått hans utvecklingsstadium och de därför omöjligt kunna förstå honom. Det kunna endast de som nått samma nivå. Man måste också lära sig, att all förståelse är relativ. Vi känna icke oss själva såsom kausalväsen, icke vår under- och övermedvetenhet.

9.45 Egenskaper

¹Vi ha i förflutna liv på lägre stadierna förvärvat alla de dåliga egenskaperna. De finnas i det undermedvetna och kunna lätt återuppväckas. De goda egenskaperna äro i jämförelse därmed både färre och svagare.

²De flesta egenskaper, vi utveckla på lägre stadier, äro negativa egenskaper tillhörande repellerande tendensen. De ersättas sedan undan för undan med positiva, samtidigt med att individen utvecklar verklighetssinne och livsförståelse. Det är dessa negativa egenskaper, som utgöra större delen av vår natur. Den som vill självförverkligande får arbeta på att ändra sin natur, icke att hävda den.

³Mången undrar över uttrycket ”haft alla dåliga egenskaper”. (KOV 1.41.21) Tyvärr är just vår planet solsystemets ”slaskhink”. Hit ha överförts monader med repellerande grundtendens från andra planeter och även solsystem, sådana hattyper, som vållat oreda i planeter med individer av attraherande tendens. ”Alla dåliga egenskaper” äro just hatets egenskaper, och alltför många ha förvärvat dylika till över 50 procent. Det blir många inkarnationer, innan de egenskaperna ersatts med goda.

⁴Man är icke i egen besittning av egenskap eller förmåga, förrän man utvecklat den till över 50 procent av högsta kapacitet. Människorna tro sig ofta vara färdiga, när de stirra på de fem procent som de förvärvat. Med 50 procent har man uppnått balans, men icke mer, mellan ädla och oädla egenskaper.

⁵Det pågår en ständig kamp inom de s.k. motsatsparen, beroende på att den positiva energien i allt har en attraktiv effekt på den negativa. Motsatsparen återfinnas i allt. De äro egentligen den existerande motsättningen mellan allt högre och lägre. Den för lärjungen viktigaste motsättningen är den mellan de tre högre och de fyra lägre materielagen i höljena. De tre högre äro i förbindelse med Augoeides, de fyra lägre med triadhöljet. Detta är en av orsakerna till dragkampen mellan Augoeides och jaget på kultur- och humanitetsstadierna: jagets självhävdelse och Augoeides’ krav på laglydnad.

⁶Självförverkligandets väg genom hela kosmos är en kontinuerlig identifikation med något högre och eliminering av något lägre. Därvid är att märka, att det är elimineringen, som automatiskt medför intuitiv förståelse för det nya och möjliggör förverkligandet. De fyra ”dygder”, som lärjungen måste förvärva, äro urskillningsförmåga, frihet från begär, fruktan och oro (lugn, ”gudomlig likgiltighet”), självdisciplin, tjänande inställning. Genom praktiserandet av dessa ”dygder” utmönstras automatiskt det lägre (hindret för medvetenhetsutvecklingen).

⁷Buddhas ”mittens väg” genom ”motsatsparen” utvecklar dessa fyra dygder. Det gäller ett ständigt val mellan gott–ont, sanning–lögn, kärlek–hat etc. Ju omsorgsfullare valet görs, desto finare motsatspar upptäckas, tills vägen blir den s.k. rakknivskarpa. Så blir t.ex. valet mellan rätt och orätt tal, rätt och orätt tigande etc. Man upptäcker undan för undan allt fler ”motsatspar”, till slut motsatspar i nästan allt: rätt och orätt förståelse, rätt och orätt likgiltighet etc. Så nog blir det tillfällen att utveckla omdömesförmågan i den dagliga gärningen.

⁸I livshänseende är det ofta en gapande klyfta mellan att veta och att kunna. Det finns många slags färdigheter. De för esoterikern viktigaste färdigheterna äro de som möjliggöra förvärvet av goda egenskaper.

⁹Karaktär är vad som aktualiseras av jagets latent levnadskonst. Den har föga samband med personlighetens öde, även om det ibland så kan se ut.

¹⁰Esoteriska begreppen dygd och last äro verklighetsbegrepp och icke fiktioner. Lasten härskar när jaget är sina höljens slav. Dygd fås när jagets energier äro starkare än höljenas och jaget härskar. Så enkelt lösa sig de eljest olösliga problemen med esoterisk kunskap.

¹¹Ädla egenskaper äro attraktionens och enhetens egenskaper.

¹²För att uppskatta goda egenskaper måste man själv ha dem.

¹³”Ordet gentleman avser inre egenskaper: det gäller en befrielse från råhet och brutalitet, ett lugnt, mildt sinnestillstånd utan att förlora sin manlighet. Om ej den yttre polityren motsvaras av denna inre renlighet, så är typen ej färdig.”

¹⁴Idealet ligger alltid högre än den egna nivån. Annars vore det icke ett ideal. Många nöja sig med ideal de ha utsikt att uppnå. Andra sätter det så högt, att det ligger utom möjligheten att förverkliga. De måste då också räkna med att moralisterna ska angripa dem för att de icke leva som de lära. Särskilt utsatta äro lärare i ideal, för människan de tolv essentiala egenskaperna, som endast essentialjag förvärvat. Skadeglatt triumferande anklaga moralisterna, dessa hyckleriets exponenter, individen för att icke kunna leva som han lär.

¹⁵Många ha försökt att uppräknat de tolv essentiala egenskaper som kausaljaget måste förvärva för att kunna bli ett essentialjag. Men som vanligt ha de kunnat ange endast allmänmänskliga

egenskaper. Säkert är emellertid att i dessa tolv ingå alla människans högsta. Till dessa kan man räkna rättrådighet, uppriktighet, orubblighet, välvilja, lojalitet etc. Det förtjänar påpekas, att just lojaliteten berör alla individens relationer till allt och alla.

¹⁶Essentiala egenskaper förvärvar man genom att icke taga något tragiskt, vara lycklig trots allt, glömma sig själv, behärska det emotionala med det mentala, förvärva osårbarhet, lära sig ”vilja, våga, veta, tiga”, förvärva allt högre perspektiv på allt, förståelse för relationer, sinne för proportioner.

¹⁷Förmågan att tiga har ingenting att göra med omdömeslös tystlåtenhet. Blir tiga ett komplex, blir reaktionen lösmynthet.

¹⁸Den som förvärvat ”gudomlig likgiltighet” (i yttre och inre avseende) för vad som sker med människan, är därmed icke blott ”stoiker” utan har även förvärvat den sinnesfrid som den kristne får genom illusionen om ”syndernas förlåtelse”. Han är likgiltig även gentemot sitt eget förflutna (enligt lagen att skörda i framtiden, hur denna än gestaltar sig). Han är befriad från fruktan och oro.

¹⁹Med våra egna fantasier öppna vi dörren för fruktans furier.

²⁰Fruktan och oro förgifta emotionalhöljet och devitalisera eterhöljet. De äro även smittsamma, emedan vibrationerna påverka omgivningen. De rubba balansen och fördunkla omdömet.

²¹Luther kallade på sitt kärva språk ”misstro, hopplöshet och förtvivlan” för ”svåra frestelser och laster”. De äro i alla händelser svärbemästrade illusioner.

²²Prövande omständigheter utveckla oberördhet, tålmod, uthållighet, segervilja med flera egenskaper.

²³Livets alla vedervärdigheter mottogos av den vise, ädle stoikern som ofrånkomliga nödvändigheter. Esoterikern vet, att allt avsetts till det bästa möjliga. Konsten att nå snabbaste utveckling är att taga dessa motgångar på rätta sättet.

²⁴Kämpande naturer, för vilka det framstår som en nödvändighet att med alla tillåtna medel angripa lögnen och hatet i världen, tycka att stoicismen är för passiv. Den liksom nöjer sig med att uthärda människors okunnighet och hat. Men den uppodlar en egenskap, som människan måste förvärva till varje pris, och den är osårbarheten, det att vara oåtkomlig för alla angrepp i alla avseenden. Även Georg Brandes, för vilken passiviteten var en styggelse, hade gjort ”perseverando” (att uthärda trots allt) till sitt valspråk. Det är just den egenskapen stoicismen lär individen att förvärva. På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är den en första, väsentlig betingelse. Endast den osårbara kan våga framträda som banbrytare.

²⁵Den som kan såra oss, har makt över oss.

²⁶Ödmjukhet är grundlig insikt i människans oerhört begränsade möjlighet till kunskap och förmåga ifråga om annat än fysiska verkligheten, den lägsta av de 49 kosmiska. Aspiranten får genom otaliga bittra erfarenheter i en serie inkarnationer lära sig, hur litet han förstår och förmår, tills varje spår av fåfänga och högmod eliminerats. Skillnaden mellan den nykausaliserade och den på gränsen till essentialisering är icke större än att båda äro människor.

²⁷Ödmjukhet är insikten om även elitens okunnighet och oförmåga, att vi människor omöjligt av oss själva kunna förvärva kunskap om verkligheten eller ändamålsenligt tillämpa den kunskap vi få mottaga av planethierarkien. Ödmjukhet ser på vad som återstår att utforska och utföra. Det infantila högmodet ser bara sin egen självmärkvärdighet.

²⁸Ödmjukhet är väl förenlig med insikt om egen duglighet men omöjliggör självmärkvärdighet, inbilskhet, högmod.

²⁹De gamle talade mycket om hybris och nemesis, ”högmod går före fall”. Det finns en snabbskörd, där orsak och verkan kunna konstateras. Och den lyckas högmodet uppseendeväckande ofta utmana.

³⁰Den rättrådige är opersonlig, opartisk, rättvis, omutlig. Utan rättrådighet härska skvaller, förtal och förljugenhet.

³¹Det fordras mod att trotsa allmänna opinionen.

³²Till oförarglighet höra rätt tal och rätt handlande.

³³Den gode är stark, icke svag, släpphänt, feg.

³⁴Kärlek utan visdom vållar mera ont än gott.

³⁵Innerlighet för oss närmare enheten.

³⁶Grunden för tolerans är insikten, att envar har sin egen väg att gå, endast själv kan finna den och gå den, samt förståelsen för det godas lag. Andras tro är för dem vägen till målet. Till tolerans hör att respektera andras övertygelser, de må förefalla oss aldrig så felaktiga. (Däremot ha vi givetvis rätt att diskussionsvis framlägga vår egen syn på saken, om detta låter sig göra utan aggression.)

³⁷Avund är en av mänsklighetens värsta laster. Det borde skrivas en bok om avundens verkningar i historien, hur avunden förkrympt nationernas liv, hindrat dugligheten att göra sig gällande och förgiftat samhällslivet.

³⁸Sårad fåfänga, inbillade oförrätter, obotliga missuppfattningar, kränkta dumheten, måste hämnas av människor på de två lägsta utvecklingsstadierna. Det blir dålig sådd, som skall mogna till skörd en gång. Och det kalla människorna liv.

³⁹Kritiksjukan är inflammerad egocentricitet.

⁴⁰Att ”bli såsom barn” är att förvärva den omedelbara enkelheten och leva spontant utan tanke på effekt eller falsk värdighet.

⁴¹Glädjen av rätta slaget verkar starkt vitaliserande. Detta må vara en truism. Men beklagligtvis har dess oerhörda betydelse icke ännu klart insetts.

⁴²Leende vänlighet avvärpar alla och är som solstrålen en mulen dag. Glädjen är ett livselixir, vitaliserar, ger lättare och riktigare liv.

⁴³Kultur fås på högre emotionalstadiet, där människans ideal är helgonmänniskan med förvärv av attraktionens egenskaper och utmönstring av repulsionens.

⁴⁴Eftersom man ännu icke kunnat finna en riktig definition på kultur, är det förståeligt att man med kultur menar bildning: allsidig orientering i de s.k. kulturföreteelserna, litteratur, konst och musik. Bildning hör hemma på civilisationsstadiet.

⁴⁵Vid en allmän diskussionsafton i Uppsala i början av 1900-talet angående bildning omtalade professor Rudin, att den mest ”bildade” människa han träffat var en gammal gumma på landet, som aldrig haft möjlighet att skaffa sig någon bildning. Han menade givetvis en ”vis” människa. Också ett bidrag till begreppsförvirringen.

⁴⁶Vishet förvärvar man genom strävan att förstå, deltagande med allt levande, innerlighet, ödmjukhet och önskan att tjäna. Därmed förvärvas de förnämsta mänskliga egenskaperna. Dem förvärvar man ej genom att lära sig utantill vad som står i böcker, vilket prisas såsom bildning och tecken på kultur. Den omdömesförmåga man därmed uppövar är mycket enkel slutledningsförmåga: stämmer eller stämmer inte med vad jag har lärt (tror mig veta).

⁴⁷Visdom är genom erfarenhet förvärvad kunskap. Boklig lärdom har värde, ifall den ökar möjligheten att göra erfarenheter. Den kan öka förståelsen, men endast om den tjänar till att väcka latent erfarenheten till liv. Man kan lära av andras erfarenheter, om man själv har dessa erfarenheter latent. Man kan icke lära av andras erfarenheter, om dessa ligga över den egna nivån och utanför egen erfarenhet i det förflutna. Platon insåg, att den vise kan bli den skickligaste i allt han intresserar sig för och har tillfälle att återförvärva, just därför att han har dessa förmågor latent, emedan de förvärvats i föregående inkarnationer.

⁴⁸Det ”intellektuella” är en syntes av förnuft och instinkt. När psykologerna inse detta, komma en mängd kulturföreteelser att kunna förklaras.

⁴⁹”Ansvar” är ett mycket missbrukat ord, vilket klargör att folk har en mycket oklar föreställning om vad ordet har för betydelse i livshänseende (i samband med livslagarna). Ännu är man tydligen aningslös om att ansvaret är en av de viktigaste egenskaperna ifråga om skördelag, ödeslag och utvecklingslag, för att icke tala om enhetslag. Ansvaret utgör grundstommen i en av de tolv essentiala egenskaperna, den orubblighet som gör individen till lag, till

förvaltare av Lagen.

⁵⁰Ansvarslöshet hör samman med förräderi, opålitlighet, trolöshet, illojalitet och gör individen livsoduglig för både ”gud” och människor. Att vara trogen i det lilla betyder mycket god sådd för nästa inkarnation och förklarar många häpnadsväckande företeelser i samhällslivet.

⁵¹Genom uppriktighet förvärva vi pålitlighet, sveklöshet, fasthet och motverka vi självbedräglighet.

⁵²Man bör aldrig anförtro sig åt någon, som icke visar respekt för andras förtroenden. Skvaller tillhör civilisationsstadiet.

⁵³Genom att ljuga beröva vi oss möjligheten att i många avseenden skilja mellan sant och falskt, äkta och oäkta, förstöra vi ett resonansorgan för uppfattande av vibrationernas konsonans eller dissonans, emotionalharmonien. Vidare bedra vi alltid i något avseende oss själva och förstärka vi självbedrägeri, självblindhet och alltings illusivitet. Detta naturligtvis alldeles frånsatt ytterligare dålig sådd genom den eventuella skada vi tillfoga andra genom att bedraga dem.

⁵⁴Konsten att tiga är en förmåga esoterikern måste förvärva. Ett av de många skälen för tigandet är att man genom att tala förstärker tanken, så att den sedan spökar i undermedvetenheten. Är denna tanke ett hugskott och saknar motsvarighet i verkligheten, har man därmed förstärkt den illusivitet eller fikтивitet vi måste befria oss ifrån. Vi öka detta onödiga arbete med vårt tanklösa prat. Det blir dessutom dålig sådd till dålig skörd, om det vi säga rör sig om våra medmänniskor. Det är sällan sant, ännu mera sällan gott eller hjälpsamt.

⁵⁵Den som ej förvärvat konsten att tiga, att tänka på vad som sägs och vem som talas med, har ingen chans att få bli ”invigd”. Hur det ofta går, när man icke kan tiga har Goethe mästertligt klargjort i *Faust*:

Die wenigen, die was davon erkannt,
Die töricht genug ihr volles Herz nicht wahrten,
Dem Pöbel ihr Gefühl, ihr Schauen offenbarten,
Hat man von je gekreuzigt und verbrannt.

⁵⁶Det är likadant i dag, bildligt talat. Och pöbel finns i alla samhällsklasser, även i de allra högsta.

9.46 Livstillit, självtillit, lagtillit

¹De två grundvalarna i lagen för självförverkligande äro livstillit och självtillit, tillit till Lagen och tillit till människans möjlighet att förvärva förmåga rätt tillämpa Lagen. Esoteriska kunskapen om verkligheten och livet befriar från dels teologiska vidskepelsen om gudomligt godtycke, dels kunskapsteoretiska subjektivismen, som berövar människan tilltron till sunnda förnuftets (allmängiltiga objektiva förståndets) enda riktiga verklighetsuppfattning.

²Esoteriskt sett är tillit människans viktigaste egenskap, tillit i dess tre former: livstillit, självtillit, lagtillit.

³Planethierarkien hävdar, att människan för att kunna effektivt utvecklas måste förvärva livstillit, självtillit och lagtillit. Beroende på olika faktorer har individen svårare för det ena eller andra slaget av tillit.

⁴Livstillit är tillit till den stora kosmiska organisationen, som garanterar alla individers medvetenhetsutveckling i alla naturformer i alla riken. Hela kosmos är egentligen en kontinuerlig utvecklingsprocess för varje atom i kosmos.

⁵Hoppet är ingen blådårig sangvinism utan vetskap om lagen och vissheten om att det goda skall segra en gång. Den som släpper taget begår ett misstag. Det finns intet hopplöst fall, endast hopplösa människor. Hoppet är uthållighet, som aldrig ger upp.

⁶Självtillit är tillit till jagets potentiella gudomlighet, dess oförlorbara delaktighet i den kosmiska totalmedvetenheten, som det är dess uppgift att förvärva allt större medveten delaktighet i. Det är genom upplevelser, bearbetning av erfarenheterna och experiment, som

människan utvecklas. Det finns ingen anledning att ängslas för att tiden ej skall räcka till: det antal inkarnationer, individen behöver för sin utveckling, är obegränsat.

⁷Självtillit och självbestämmdhet äro essentiala egenskaper, som på lägre stadier förväxlas med självhävdelse och självtilltagsenhet. I stället äro de senare egenskaperna hinder för sann självtillit.

⁸Självtillit är baserad på erfarenhet, sakkunskap och omdömesförmåga. Självtilltagsenheten tror sig om att kunna utan att veta. Visserligen kommer man långt med bara energi, men det behövs en god portion ”tur i livet” (god skörd) för att det icke förr eller senare skall bli bakslag.

⁹Självtillit är en egenskap, som alla förr eller senare måste förvärva. Första förutsättningen för berättigad tillit till eget omdöme är att ha bemästrat hylozoiken, pytagoreiska kunskapssystemet, det enda exakta av alla ”ockulta” system. Betecknande för det härskande demokratiska snusförnuftet är att flertalet icke ens behöva mer än några få esoteriska fakta, förrän de mästra sina lärare och veta allting bättre. Så snart läraren märker dylik tendens, återstår för honom endast att draga sig tillbaka, ty ”fallet” är tydligen hopplöst.

¹⁰Även våra dagars psykologer tyckas förflamade av livsokunnighetens, självhävdelsens och självmärkvärdighetens slagord à la Nietzsche och Max Stirner och andra virriga hjärnor. Man inser tydligen ej det verklighetstomma i sådana fraser som ”att vara sig själv nog”. Minsta eftertanke visar skrävarens infantilitet på gränsen till imbecillitet.

¹¹Lagtillit är tillit till de orubbliga naturlagarna (materie- och rörelseaspekternas mekaniska) och livslagarna (medvetenhetsaspektens finala). De innebära garanti för absolut rättvisa i utvecklingshänseende och mot varje slag av gudomligt godtycke (om något sådant ens skulle kunna tänkas, vilket livsokunniga teologerna tydligen kunna).

¹²Den som arbetar på medvetenhetsutveckling (andras och därmed egen), måste enligt utvecklingslagen också utvecklas, även om inga konstaterbara resultat föreligga. Det är så mycket som försiggår och förbereds i det omedvetnas skydd. Folk äro ivriga att få se resultat. Esoterikern litar på Lagen och begär icke att få se resultat. Det är denna absoluta tillit till Lagen, som är en nödvändig egenskap, utan vilken utvecklingen försvåras. Livstillit är lagtillit (”gudstillit”). Ovisshet gör att energierna förflamas, förlora sin verkningskraft, sin dynamism (”troskraft”).

¹³Planethierarkien hävdar, att ”icke en sparv faller till marken utan guds vilja”, utan Lagens medverkan. Och Lagen, i detta avseende livslagarna, ser till alla monaders väl. Människorna tro, att det gäller monadens höljen, vilket just är ”den stora illusionen”.

¹⁴Esoterikern måste lära sig att icke vänta sig något, vare sig av livet, av människorna eller av omständigheterna och att han icke är till för sin egen skull. Det är självförverkligandets väg, som ger lagtillit och livstillit. Vi få i något liv genomgå prov, som klargör att vi lärt den läxan. Han är till för enheten, för gemensamheten, för alla. Det är vägen till enhetens värld.

¹⁵Esoterikern är ett mentalt system och måste mentalt begripas. När känslan tar hand om hithörande begrepp, bli dessa emotionaliserade; kunskapen om livslagarna blir ett drivande känslöelement, som lätteligen snedvrider livsinställningen. Så är t.ex. lagen för självförverkligande förklaring på reinkarnationen: vi få genom liv efter liv tillfällen att göra erfarenheter för att lära av dem, förvärva egenskaper och förmågor. Lagen anger att allting är vårt eget verk och att vi själva måste vandra vägen; ingen annan kan gå den åt oss. Men för känslan blir lagen ett krav, som resulterar i att man själv börjar medvetet fuska i vad som bör ske i det omedvetna, när vi leva vårt liv på ändamålsenligt sätt. Lagen förutsätter tillit till Livet: att våra livsomständigheter äro avsedda att lära oss något och att vi genom att göra så gott vi kunna omedvetet förvärva vad Livet avsett med inkarnationen. Vi äro alldeles för livsokunniga för att avgöra för oss själva eller andra, vad som är bäst för oss eller dem. Och framför allt kan känslan icke visa vägen annat än i mycket vardagliga avseenden.

¹⁶Enhetslagen, frihetslagen och aktiveringslagen äro de tre lagar människorna måste förstå och tillämpa. De övriga klargöra vad som sker med oss och förklara varför, öka vår livsförståelse. Och återigen: esoterikern är för sökare, och de ha nått mystikerstadiet. Den är för dem som, ifall esoteriska kunskapsordnarna fortfarande varit i funktion, skulle ha blivit invigda. Den är icke för

vem som helst. Den har dragits ner och idiotiserats av de ovärdiga.

9.47 *Självbestämmdhet*

¹Livsokunnigheten fattar frihet såsom godtycke. Men eftersom kosmos är ett helt av natur- och livslagar, så kan friheten såsom permanent företeelse endast innebära felfri tillämpning av kunskapen om Lagen. En frihet, som upphäver sig själv, är en illusion.

²Friheten är ett utvecklingsresultat: ökad kunskap om Lagen och ökad förmåga att tillämpa den rätt.

³Eftersom medvetenheten är en enda, ”den enda kosmiska totalmedvetenheten, i vilken varje individ har omistlig del”, innebär detta, att alla måste utgöra en enhet och att endast i enheten, endräkten, harmonien etc. kan Lagen rätt tillämpas. Man kanske förstår, vad de gamle menade med symboliska uttrycket ”kärleken är livets lag”.

⁴När Christos för massan formulerade lagen såsom ”du skall älska etc. ...” och såsom ett ”bud”, var det därför att massan omöjligt kunde fatta Lagen på annat sätt.

⁵För de invigda är Lagen enklast uttryckt lagen för orsak och verkan. Med den insikten följer också ökad förmåga att tillämpa Lagen på rätt sätt. ”Kärlek” är enhet och har ingenting med sentimentalitet att göra. Kärlek är vilja till det goda, sanna, rätta.

⁶Att mänskligheten i allt större utsträckning vägrar lyda teologiska tvångsdiktatet ”du skall” och kräver motivering, är tecken på begynnande instinktiv förståelse för ”självlagen”.

⁷Somliga äro alltid tvärsäkra, hur livsokunniga de än äro. Somliga äro alltid osäkra, hur rätt de än ha.

⁸Självbestämmdhet såsom krav blir lätt självbedrägeri.

⁹En lärjunge har rätt (eller skyldighet) att aldrig besvara personliga frågor. Många förarga sig över ett sådant svar som, ”det kan (vill, får) jag icke svara på” eller intet svar alls. Däremot behöver det icke alls innebära något skryt eller indirekt upplysning om lärjungaskap. Aspiranten blir icke antagen, om han icke själv praktiserat ”som om” han vore lärjunge. En aspirant med sunt förnuft tillämpar av egen fri vilja, utan känsla av tvång, utan inbilsk tro på utsikt till framgång, utan behov av beröm eller erkännande, utan fanatism och förväntan, utan tanke på god skörd, utan önskan att njuta frukten av eget arbete, allt vad han kan och vill. Till självbestämmdhet hör totalt oberoende av andras åsikter och andras uppskattning. I regel är det nog snarare så, att han som den grekiske talaren frågar sig: ”De applådera, vad har jag nu sagt för gålet?”

9.48 *Osårbarhet*

¹Sårbarhet är hos de flesta ett komplex från barndomsåren, grundlagt och uppammat genom äldres såväl som yngres vana att retas, håna, förlöjliga med mera. Den som är särskilt känslig, blir utsedd till allmän hackkyckling. Intet gläder primitiva såsom makt att tillfoga lidande. Man berövar dem denna makt genom osårbarhet.

²Sårbarhet är en brist, en stor nackdel vid umgänget med människorna. Osårbarhet är sunda förnuftets första plikt mot en själv, är en av den verkliga människans nödvändiga egenskaper. Man måste klart inse det oförnuftiga i att kunna såras, att ge representanter för hatets uppfinningsrikedom makt att förstöra ens jämvikt och sinnesro. Sårbarheten är hos de flesta ett komplex, en följd av de illusioner och vanföreställningar som knutits till begreppen heder och ära. Man känner sig kränkt av bevis på andras missaktning och vanvördnad. Man inser ej, att artighets-, heders- och vördnadsbetygelser äro för de flesta falskmynt, som den vise icke tillmäter något värde för egen del utan endast för andras. Man behöver endast höra allt som sägs om andra i deras frånvaro för att inse, att alla i grund och botten förakta alla andra. Människorna äro särdeles uppfinningsrika, när det gäller att finna motiv för förakt, som av härskande, idiotiska moralen ytterligare förstärkas. Man skulle nästan vara frestad att säga, att moralens omistlighet ligger i dess tillhandahållande av motiv för förakt.

³Ära är ett fiktionskomplex, som förmodligen har sina djupa rötter i fåfänga och sårbarhet. Ära är i många fall endast en mask för anstöttagande, ömtålighet, snarstuckenhet i förening med högmod.

⁴”Den som kan lida kan våga.” Eller den som är osårbar. Att vara okonventionell, bryta med fördomar och dogmer av alla slag, är för den sårbare att välja lidandets väg. Människorna känna sig ”kränkta i djupet av sin själ” över att någon för egen del icke godtar deras fiktioner. Man möter detta komiska känslotänkande ofta hos alla slags i samhället tongivande personer.

⁵Endast undermänniskor tillfoga levande varelser lidande.

⁶Osårbarhet förutsätter såväl fysiskt som emotionalt och mentalt mod. Att icke våga tvivla på vad det nu vara månne är mental feighet och hindrar självbestämmdhet. Att mot bättre insikt finna sig i och följa moralfiktionalisternas konventioner visar emotional feighet. En del överskatta sina krafter och svikta under trycket från massans massiva hat och arrogans med alla dess yttringar. Men den som lugnt kan le åt massvanvettet och icke blir bitter, kan gå sin egen väg. Man bör dock aldrig göra sig några som helst förhoppningar. Ty människorna förbli oförbättrliga. Martyrernas offer må vara av oerhörd betydelse för dem själva. På den stora massan var offer alltid bortkastat.

⁷Stoikerna lärde att alltid vara förberedd på alla slags obehag, icke oroas av dem, icke bekymra sig om dem, icke bekämpa dem och alltid bevara fatningen genom likgiltighet. ”Att taga det som en prövning” var deras livstrick. Att ”icke stå emot” (sätta upp ett motstånd i medvetandet, reagera, kritisera, förargas, indigneras med mera) innebär en oanad kraftbesparing, skänker överlägsen nivå och är i regel den visaste taktiken. Att bekämpa dumhet och hat är som att hugga huvuden av hydran – vilken symbol betydde det aktiva hatet i allmänna opinionen. En gammal krigsbuss, som fått pröva på åtskilligt, hade till drastiskt livsmotto: ge fan i hur det känns.

⁸Den som är osårbar blir aldrig nedstämd genom andras illvilja och elaka avsikter, som äro deras sak och skördelagens. Att bli kränkt är en brist. Att upptaga andras taktlösheter och oförskämdheter är att såra sig själv. Den som vill såra tillhör skadegörarnas och skadeglädjarnas majoritet och står på en så låg utvecklingsnivå, att allt vad han tänker, känner, säger eller gör faller under strecket för det mänskliga. Det är lika betydelselöst som hundens skällande på månen. Och att massan deltar i skallet endast bekräftar betydelselösheten. Vad andra företa sig i nedsättande avsikt måste vara en själv fullständigt likgiltigt. Deras omdömen och värdesättningar visa tillräckligt deras oförmåga att bedöma och värdera.

⁹Den som frågar efter hopens, massans, världens fördomar och omdömeslöshet, falska värdesättningar och omänskliga inställning, når aldrig själv tillit och självbestämmdhet. Den som vill utveckling kommer alltid att befinna sig i medveten eller omedveten motsättning till världen och måste vara oberörd av världens dom. Den som vill bli osårbar, måste lita till sitt eget omdöme, bli oberoende och likgiltigt för andras åsikter om en själv. Det betyder icke det minsta, vad världen har för uppfattning och värdering. Båda ha alltid varit felaktiga och komma alltid att förbli felaktiga.

¹⁰Sårande avsikt är vanmäktig, om den ej uppmärksammas. Sårbarhet beror på egen inställning och anger en brist i emotionalt såväl som mentalt hänseende. Osårbarhet är ens rätt, i viss mån ens plikt och alltid en stor förtjänst. Osårbarhet är första steget på vägen till övermänniskan. Förolämpningar och alla övriga slags tarvlighet måste bli så fullständigt likgiltiga, att man icke ens lägger märke till dem, aldrig ägnar dem ett ögonblicks uppmärksamhet. Att betrakta dylikt är att ge dessa intryck kraft. Detsamma gäller allt vad minne heter. Rätt hågkomst, förmåga att glömma allt som bör glömmas, är nödvändig för osårbarhet. Lidandet är emotionalt. Det kan genom en viljeakt sopas bort ur medvetandet på ett ögonblick. Vår fantasi däremot kan förstärka lidandet till det outhärdliga. Allt plågsamt medvetenhetsinnehåll försvinner, när uppmärksamhet och minne vägra befatta sig därmed. Att vara sårbar direkt eller indirekt genom sina egna komplex är kanske det svåraste av allt, men är liksom allt slags sårbarhet en svaghet, som måste övervinnas. Ännu mer oberörd blir den som förvärvat objektiv medvetenhet. Han kan betrakta i medvetandet försiggående

processer, som om de icke gällde honom själv. Känslan av svaghet betyder då icke svaghet, eftersom medvetandet ej bestämmas av svaghet. Att identifiera sig med svagheten medför ytterligare vanmakt. Hos de okunniga motarbetar dagsmedvetenheten det omedvetna och berövar människan lugn, klarhet, makt. Upplev känslan av kraft, vilja, likgiltighet i stället! Alla utbrott bryta ner och försvåra kraftsamlandet. Olycklig är endast den som tar det tragiskt, självmedlidsamt och tillåter sig känna sig olycklig.

¹¹Man blir icke osårbar genom att bli hård utan genom självtillit, självbestämmdhet, lugn, oberördhet, ädel likgiltighet och humor. Sårbarhet är djupare sett fruktan, fruktan för vad andra ska tänka och säga. Osårbarhet är mod och ger mod.

¹²Fullt osårbar blir människan knappast, förrän hon lärt sig att sopa bort emotionalvibrationerna med mentalvibrationer. Många ha omedvetet lärt sig att med hjälp av det mentala övervinna lidandet, depression, ångest, ånger, gudsfuktan och andra slags fruktan med mera.

¹³Mycket svåra livsomständigheter ha direkt till uppgift att lära människan uppskatta, bruka och odla sina mentala krafter och genom tankens makt övervinna känslornas makt.

¹⁴Förmågan att glömma sig själv och sina lidanden är svårförvärvad. Men den som lärt sig den konsten, har lärt sig leva för andra och löst sin korta tillvaros problem.

¹⁵En esoterikens mästare skrev en gång: Första villkoret för att kunna bli om så bara en enkel fakir är att ha så tränat sig själv, att man förblir likgiltig för såväl fysisk smärta som emotionalt lidande.

¹⁶Såsom spartanerna visat, erfordras härför ingen högre utveckling. Människorna äro hjälplösa offer för innehållet i sitt dagsmedvetande. Den som lärt sig konsten att bestämma och förfoga över det innehållet, tänker och känner vad han vill samt tänker och känner icke det han icke vill.

9.49 Misstag

¹Vi utvecklas genom att göra erfarenheter och lära av dem. Vi begå i stort sett endast misstag, eftersom vi sakna kunskap om verkligheten, livet och livslagarna, sakna förmåga att förverkliga våra ideal. Att vi icke begå samma misstag som andra på lägre nivåer, beror på att vi gjort de misstag som hörde till de nivåerna och att vi lärt av dessa misstag. Vi lära genom erfarenheten och endast genom den, hur mycket vi än tro och påstå motsatsen. Det som icke ingår i vår latent erfarenhet, kunna vi aldrig rätt förstå, aldrig rätt använda. Lära vi av andras erfarenheter, visar det blott, att vi en gång själva gjort likadana. Alla kunna vi i nya liv begå nästan vilket misstag som helst. Men ha vi erfarenheten definitivt undangjord, så begå vi icke samma misstag två gånger. Det var den insikten, som låg till grund för gamla talesättet "en gång är ingen gång" (något de icke kunna fatta som sakna den insikten).

²Vi lära genom misstag, genom att undan för undan utmönstra alla illusioner och fiktioner. Misstag äro oundvikliga, och vi varken behöva eller böra sörja över dem, ty det är genom dem vi utvecklas. En inkarnation är som en dag i ett mycket långt liv. Det finns inga "förfelade liv", ty de läxorna äro de grundligaste och lära oss i regel mest. Den lärare, som övervakar vårt liv, beklagar att vi i regel ta våra misstag på fel sätt i stället för att inse deras rätta betydelse. Han önskar, att vi icke ta det tragiskt, ifall vi måste leva tragiskt. Liv är alltid utveckling, och vi lära ofta mera genom att skörda dålig sådd.

³Hur långsamt de flesta lära av erfarenheten, framgår bäst av att individerna i stort sett kvarstå på uppnådd nivå under ett hundratal inkarnationer. Den som verkligen lär, avverkar en nivå i varje inkarnation.

⁴Det finns intet förfelat liv, även om det kan se så ut. Ibland kan det betyda ett definitivt genombrott, slutskördad gammal dålig sådd, förfelade tillfällen som vi lärt oss taga vara på nästa gång etc.

⁵De misstag vi begå i livet bero icke endast på okunnighet. Många bero på att vi saknat de egenskaper som skulle förhindrat misstagen. Våra misstag bero på antingen okunnighet eller

oförmåga och visa oss framför allt, vilka egenskaper vi sakna eller icke förvärvat till så många procent, att de blivit tillräckligt effektiva för lösandet av våra livsproblem. Svårighetsgraden av dessa problem är icke större än att vi borde kunna lösa dem, om vi vinnlade oss därom. Det är viljan som fattats, och det blir bestämmande för framtida liv.

⁶På det hela taget äro de misstag vi begå icke så skadliga för oss som våra framgångar, förutsatt givetvis, att vi erkänna våra misstag och lära av dem. Den tillfredsställelse, vi känna när vi lyckas, är tecken på förefintlig egocentricitet, denna så förrädiska illusivitet, som gör oss blinda för vår löjliga obetydlighet såsom förstajag.

⁷Ett fel (en negativ egenskap), som inses vara livsfientligt, är redan till hälften övervunnet, en dygd (positiv egenskap) som uppskattas har möjlighet att bli en allt starkare faktor.

⁸Det vanliga är att man skyller ifrån sig på andra. Men de misstag vi göra genom felbedömning av andras egenskaper och förmågor, genom att överskatta andras omdöme, genom att lyda andras råd, genom att låta oss påverkas av andra etc., äro våra misstag.

⁹Det är icke alls fråga om, hurudana andra äro mot oss. Frågan gäller, hurudana vi äro tillbaka. De som mena, att de ha rätt att vedergälla lika med lika, ont med ont, glömma dels att de därmed begå misstaget att själva vara onda, dels att de så dålig sådd för egen del och icke sällan sämre sådan än den förfördelade. Det är lika vanligt som dumt att söka försvara egna misstag med vad andra gjort mot oss.

9.50 Försummade tillfällen

¹Dagligen försumma vi tillfällen att tjäna livet. I vår självupptagenhet äro vi blinda för de möjligheter att så god sådd som livet dagligen erbjuder oss. Det är genom att tillvarataga dessa små, omärkliga, skenbart så betydelselösa tillfällen, som vi få möjlighet att upptäcka eller att taga emot de stora erbjudanden som de flesta låta aningslöst gå förbi. Genom små, obetydliga vänligheter, tjänster, kunde vi bli som solstrålar i en irriterande tillvaro, göra livet oändligt mycket lättare, trivsammare, gladare för alla. Genom att tala väl om alla och söka finna förtjänsterna hos alla motverka vi andras tillfällen till hatyttringar. Vilket rikt liv har icke den levat och vilket storverk i det tysta har icke den individen utfört, om vilken det kan sägas, att världen var bättre, sålänge han levde i den.

²Försummade tillfällen komma aldrig igen. De äro lika många förslösade chanser att berika våra kommande liv på jorden. Varje tillfälle är ett erbjudande och kan vara ett prov. Det är det lilla, skenbart obetydliga, som är det viktiga i livet. De som klaga över att de ”aldrig haft någon chans”, ha försummat de otaliga, små tillfällena.

³”Den som ger, han får.” Det är en livets lag. Och ju mer vi slösa med att ge av vänlighet och omtanke, desto rikare blir vårt liv. På vad sätt vi få igen det vi ge, är en underordnad fråga. Det enda Livet lovar är att Livet betalar alla sina skulder till oss, för att använda en krass liknelse.

⁴Ibland erbjuder oss Livet tillfällen att förvärva kunskap. Många försumma dylika erbjudanden, emedan de av någon anledning (vanligtvis auktoritets fördomar) anse kunskapen värdelös. Man gör alltid klokt i att själv undersöka saken. Att veta är viktigare än att antaga eller tro. Blir resultatet negativt, vet man och tror ej. Och det ger en helt annan kapacitet.

⁵Naturligtvis försittas många tillfällen på grund av okunnighet eller oförmåga. De som komma i kontakt med den esoteriska kunskapen men icke en gång vilja göra sig besvär med att undersöka dess riktighet, begå emellertid misstag, som det dröjer många liv, innan de få tillfälle att begå på nytt.

⁶Till kapitlet om försummade tillfällen höra många misstag, som begås på grund av lojhet, egoism eller självtilräcklighet. Esoteriken är heller ingenting, som man tar till som förströelse, när det passar. Kunskap är en förmån, ett Livets erbjudande, som man kan vägra taga emot. Men man skall icke klaga över brist på chanser. De flesta befinna sig också i det läget, att de förverkat ”rättighet till kunskap” just därför att de försuttit fatalierna. Liknelsen om dem som voro bjudna

men ursäktade sig under förebärande av varjehanda förhinder, avser just dem som försumma Livets erbjudanden. De få erfara det riktiga i konungens utlåtande: ”Ingen av dem som voro bjudna skall smaka min måltid.” De som sätta ”det materiella” före, få som de vilja. Det är raka motsatsen till dem som förstå att ”gripa tillfället i flykten”. Men det är den inställningen man behöver för att kunna utnyttja chansen.

⁷Fatalt är misstaget att, sedan man väl insett esoterikens riktighet, vända den ryggen. Det får man icke tillfälle att göra två gånger i samma eon.

⁸Den som får ett livets erbjudande att lära av dem som äga kunskap, bör noga taga vara därpå. Försummade tillfällen att lära äro visserligen vanliga misstag men icke därför utan följder. Tusenden längta förgäves, sedan de försummat sin chans. Jeshu liknelse om dem som voro bjudna men ursäktade sig med viktigare göromål, äger här sin fulla tillämpning.

9.51 *Levnadskonst*

¹Till levnadskonst hör att kunna tillämpa livslagarna på bästa sätt. Det lära vi oss genom otaliga erfarenheter i liv efter liv. Vi kunna tillgodogöra oss andras livserfarenheter i den mån de överensstämmer med den livsförståelse vi själva förvärvat. På lägre nivåer lära vi huvudsakligen genom smärtsamma erfarenheter. Vi kunna alla begå vilken dumhet som helst, men endast den livsokunnige gör samma misstag om igen i samma liv.

²Till levnadskonst hör att kunna rätt använda livets tillfällen och erbjudanden. Genom att taga vara på de små ha vi lättare att inse de stora.

³Till levnadskonst hör att lita på Lagen, inse att jaget är osårbart, att allt är gudomligt, att alltså det naturliga är gudomligt, att det är vår plikt att vara lyckliga, att begäret är omätligt och omöjligt att tillfredsställa, att begäret gör oss olyckliga, att emotionalitetens fruktan, oro, misstro, tvivel förlama och förmörka.

⁴Till levnadskonst hör oberördhet, och den är förutsättning för ”lycka” (lugn, harmoni med sig själv, balans, sans och måtta). Resignation eller fatalism är ett negativt tillstånd. Men tillit till livslagarna ger positiv visshet om lägets tillfälliga ofrånkomlighet och om att, hur det än går, slutet blir bästa möjliga för denna inkarnation.

⁵Konsten att leva består i att friktionsfritt tillämpa livslagarna. Av dessa är enhetslagen den viktigaste. Tillämpas den, följer allt det andra av sig självt. Visst äro vi här för att utvecklas genom strävan. Tanken på den egna utvecklingen är för många det väsentliga. Men detta blir för dem som icke nått ett högre utvecklingsstadium, utslag av en finare form av själviskhet. Den som insett att tjänandet är det snabbaste sättet att utvecklas, har som först fattat livsenhetens betydelse. Personligheten är egoistisk. Först när jaget centreras i det essentiala, är själviskheten upphävd. ”Livets trick” består i att glömma sig själv och leva för ett ideal. Då blir tanken på den egna utvecklingen av underordnad betydelse. Människan går sin egen väg. Men om därvid tanken på egna jaget och dess utveckling är ”idealet”, blir vägen en villoväg. Endast den som glömmet sig själv, kan aldrig irra. Även misstagen visa sig då föra till det centrala, till livets medelpunkt, som är enheten.

⁶Vi behöva icke förstiga oss till något ”överjag” för att nå ”höjder”. Vi ha i vår emotionalmedvetenhet alla möjligheter till uppnående av enheten. Den som verkligen förvärvat enhetstendensens attraktion och förverkligar enheten med hjälp av dessa krafter, når höjder i livet som av normalindividen utrustats med allsköns gudomliga attribut. Men för de flesta är detta för enkelt och för besvärligt! Det är lättare att fantisera om allt som ligger bortom all verklighet i emotional- eller mentalvärldarnas illusionstillvaro.

⁷Sålänge individen söker något för sig själv, för egen del – detta något må vara än så gudomligt – har han icke förstått det väsentliga. Det är icke fråga om att själv få och själv bli, utan att ge och endast ge. Den som ger han får. Det man själv eftersträvar blir hinder på vägen. Det ligger en förnuftets paradox i självförverkligandet. Individen strävar, söker etc. för att själv utvecklas. Men

när detta blir huvudsyftet, förfelas det väsentliga. När individen gör allt detta för något annat än sig själv – för att bättre kunna tjäna Livet på sitt individuella sätt – har han börjat få grepp om levnadskonstens rätta ”trick”.

⁸Livskonstnären kan vara lycklig utan allt sådant, som de flesta anse nödvändigt för lyckan: hälsa, makt, anseende, rikedom, familj, ämbete etc. Han vet att det är våra egna föreställningar, som göra oss olyckliga, icke förhållandena.

⁹Lyckan är till stor del en viljesak. Varje försök att bli som solstrålar för andra medför sin egen belöning.

¹⁰Det tillhör civilisationsstadiets illusioner, att människan ökar sin lycka genom att öka sina behov. Motsatsen är fallet. Buddhas ord ”allt jordens guld förslår ej för en enda människas behov” är uttryck för insikten, att det ingen gräns finns för egoismen och dess krav på alltmera, ifall de fysiska behoven bli de väsentliga.

¹¹Fysikalisten ser i fysiska behovens tillfredsställande livets mening, emotionalisten i känslöbehovens och mentalisten i tankebehovens. Först när man fattat livets mening som medvetenhetsutveckling utöver de vanliga slagen av medvetenhet, är man färdig för lärjungaskapet.

¹²Nöjet har sin uppgift som nödvändig vila, avkoppling, omväxling. Därutöver är nöjet slöseri med tid, det dyrbaraste av allt för den som insett livets mening.

¹³Så länge människorna inbilla sig, att fysiska livet är enda form av liv, så länge de äro fysiskt hagalna och sätta största värdet på fysiska föremål, anse fysiska nöjen vara enda eller förnämsta, så länge regerar egoismen suveränt och måste finnas brist i världen. Att ett föremåls värde skall vara beroende av tävlan mellan dem som ”slås om” att få äga det, är typiskt exempel på värdets illusivitet och människors imbecillitet. För esoterikern äro alla fysiska ägodelar en extra belastning. Han söker på alla sätt förenkla sitt fysiska liv, skaffar sig endast vad som är nödvändigt och inskränker sina behov till ett minimum. Om alla tänkte så, vore det världsekonomiska problemet löst, som hagalenskapen omöjliggör.

¹⁴Liksom det finns en fysisk hagalenskap, som samlar på sådant som icke gagnar medvetenhetsutvecklingen, så finns det en mental hagalenskap, som samlar på vetande som bara blir en onödig belastning och icke hjälper människan att leva ett ändamålsenligt liv, icke tjänar självförverkligandet.

¹⁵Man kan i vår tid tydligt urskilja tre emotionala ”typer”. Första typens individer äro gripna av habegär, måste ha och skaffa sig allt och inbilla sig att allt detta är nödvändigt. De eftersträva ”bekvämlighet”, komfort. I umgänget med människor är känslan utslagsgivande för uppfattningen och bedömningen. De äro förhållade av vad de tro veta vara rätt och sant, av sina ”ideal”, aningslösa om att de endast säga efter dagens auktoriteter, utan att själva kunna inse illusiviteten. Deras religion är en ”begärreligion” och bör i övrigt kunna befria från fruktan och oro.

¹⁶Hos den andra typen, som är mera mentalt betonad, tillkommer dessutom mentala fiktiviteten med allt som den medför av ovisshet och kluvenhet.

¹⁷Den tredje typen avstår från allt ”onödigt”, söker förenkla livet och intresserar sig endast för det som är livets mening. Den befriar sig snabbt från beroendet av allt emotionalt och närmar sig humanitetsstadiet.

¹⁸De som förvärva hagalenskap ska bli fattiga. De som förvärva behovslöshet ska aldrig lida brist. Detta är en skördelagens följdlag. Som alltid tror livsokunnigheten, att alla dylika utsagor gälla samma inkarnation, den vanliga omdömeslösheten.

¹⁹Den som förvärvat mentala intressen, har löst sitt fritidsproblem, får tvärtom aldrig ”tiden att räcka till”. Därmed följer också automatiskt fysisk behovslöshet. Man vill då icke offra tid på ”onödigheter”. De mentala intressena utöva en sådan makt över uppmärksamheten, att allt annat blir oväsentligt.

²⁰Ifall ingen begärde mer för egen del än som behövdes för ändamålsenligt fysiskt liv, för alla rimliga behov, så skulle det finnas överflöd för alla. I själva verket skulle med den principen alla

fysiska problem lösa sig av sig själva. Och detta enligt Lagen, som människorna aldrig insett och förstått, ehuru de borde gjort det. Uppmaningen ”sörjen icke för morgondagen” var ingen religiös fanatikens lättsinniga, ansvarslösa tal utan formulering av en kollektivitetens lag, en ömsesidighetens lag, gällande icke blott inom samma naturrike utan även mellan naturrikerna. Tjänar mänskligheten medvetenhetsutvecklingen, så tillser planetregeringen att människorna få vad de behöva, få sina problem lösta.

²¹”Om människorna förverkligade broderskapets idé (med allt vad det innebär) i sitt dagliga liv vid sina inbördes relationer (mellan arbetare och arbetsgivare, mellan folket och politikerna, mellan nationerna och mellan raserna), så skulle det bli den fred på jorden som ingenting skulle kunna rubba. En så enkel regel och så ytterligt oförstådd av majoriteten.” (D.K.)

²²Den som glömmer sig själv, glömmer sina egna sorger och bekymmer.

²³Det är bättre att misslyckas än att aldrig försöka.

²⁴Det är meningslöst att sörja över begångna misstag. De hörde med till ännu nödvändiga livserfarenheter.

²⁵Den teoretiska kunskap vi få genom andra (skola, litteratur etc.) är mycket värdefull. Men den lär oss icke att leva. Det är genom egna erfarenheter vi tillägna oss levnadsvishet. Och dessa erfarenheter äro i stort sett ”misstag”. Det är genom misstag vi lära. Den insikten har ännu ej slagit igenom. I stället döma moralisterna andra för deras förfelade experiment och förgifta sammanlevnaden med sitt hat.

²⁶Människorna förbittra livet för sig själva genom sin idiotiska inställning. Montaigne säger riktigt, att människorna plågas av de föreställningar de hysa om saker och ting, icke av sakerna själva. Marcus Aurelius ger det goda rådet, att om något plågar dig, så är det icke saken själv utan din uppfattning därav, och den kan du genast avfärda. Enligt Schopenhauer kommer det icke så mycket an på vad som händer en människa som på hur hon känner därvid.

²⁷Slaven och krymplingen Epiktetos kunde under de vidrigaste livsförhållanden vara lycklig, emedan han kunde själv bestämma, vilka tankar och känslor han ville hysa.

²⁸Allting beror av våra tankar. Som vi tänka äro vi och bli vi. Det är med våra tankar vi bygga våra framtida liv. Det är våra tankar, som göra oss lyckliga eller olyckliga, göra livet ljusst eller mörkt, lätt eller tungt, göra oss till segrare eller besegrade.

²⁹Det är vårt felaktiga sätt att taga livets små förtretligheter, som gör det hela odrägligt.

³⁰Svårigheter äro till för att övervinnas, icke undflys. De äro livets tillfällen att lära, att förvärva egenskaper och förmågor, att genomgå nödvändiga prov och hårdningar.

³¹Genom att göra det villigt och glatt, som måste göras, lära vi mer än på något annat sätt.

³²Allt som händer oss är antingen gottgörelse, skörd, lärdom, hjälp, hårdning eller medel till frigörelse och ofta alltsammans på en gång.

³³Vi använda inkarnationen på rätt sätt, när vi lära oss allt den kan lära oss och lära det så effektivt som en specialist. Det är på grundligheten det kommer an. Det är visserligen sant, att vissa inkarnationer endast ge oss möjlighet till allmän orientering, allmän överblick. Men de beteckna inledningen till en serie inkarnationer, i vilka vi bearbeta dessa olika erfarenhetsområden vi överblickat.

³⁴För esoterikern äro sanning och verklighet normgivande faktorer. Han skiljer visserligen på möjlighet, sannolikhet och verklighet. Men han varken tror eller antar utan vet eller icke vet. Han vet att olyckor hända, men han fantiserar icke om sådana möjligheter, därför att de föda fruktan för det okända och motverka livstilliten. En möjlighet är varken sanning eller verklighet. Insåge människorna detta, skulle de bespara sig de onödiga farhågor, varmed så många förgifta nuet.

³⁵Genom att leva positivt i nuet, icke i det förflutna eller tillkommande, lära vi mest, utvecklas vi snabbare, glömma lättare oss själva.

³⁶Genom att slita livets band, icke kunna vänta, tills de lösa sig av sig själva, vägra vi lära av livet och så i regel dålig sådd.

³⁷Never antagonize och non-resistance äro två förnuftiga principer, som verka som stålbad.

³⁸Lärjungen, urskuldande: Jag var tvungen att skälla på dem för deras lättja och vårdslöshet.

³⁹Läraren: Och ni har funnit att det hjälper?

⁴⁰Många självförverkligare äro antikonventionella. De betrakta konventionerna som hyckleriets mask och mantel. Men de glömma därvid, att de okunniga rätta sig efter skenet och att värdigheten hjälper dessa att tro på något och verkar som förebildligt exempel.

⁴¹Följande väl beprövade talesätt överlämnas härmed åt dem som inse, att ”den goda råd lyder är vis”: Lita på Lagen! Monaden är osårbar. Misstag äro nödvändiga lärdomar. Alla ska en gång nå målet. Det naturliga är gudomligt. Det är vår plikt att vara lyckliga. Se allt från den ljusa sidan! Frukta och oro äro lyckans fiender. Allt blir bra till slut. Det finns inga hopplösa fall, endast hopplösa människor. Enkelheten och omedelbarheten är livsgenialiteten.

⁴²Allt förflutet hörde till nödvändiga erfarenheter. Allt är det bästa under givna förutsättningar och betingelser. Allt blir så bra det kan bli. Kosmos består av idel monader. Det är icke livets fel, att monaderna i människoriket göra livet till ett helvete för varandra. ”Bäst som är, var, blir” vittnar om verklig livsinsikt.

⁴³Ge aldrig upp! Släpp aldrig taget! Friskt mod så ofta du än misslyckas!

⁴⁴Ta det lugnt, så går allting bra! Hastverk äro fuskverk. Alla storverk måste ha sin tid att mogna.

⁴⁵”Minns de lyckliga stunderna blott!” Det förutsätter konsten att glömma, en konst som alla en gång måste förvärva. Rätt hågkomst är en av förutsättningarna för lyckan.

⁴⁶”Frukta icke ensamheten! Den som ej kan vara ensam, har ingenting att ge.”

⁴⁷”Se ej tillbaka! Esoterikern måste kunna befria sig från det förflutnas belastning.” (Den kristne, som man lyckats inbilla att man kan ”synda mot gud”, tar sin tillflykt till den teologiska illusionen, att han fått ”syndernas förlåtelse”. Men enligt lagen för självförverkligande måste envar ”frälsa sig själv”.)

9.52 Vägen

¹Vår väg heter självförverkligande. Den består i att förädla våra höljen, förfina våra vibrationer, uppge vår egocentricitet och självhävdelse, eftersträva attraktion och enhet, leva för att tjäna livet. Vi få då all erforderlig kunskap till skänks. Den förvaltas av väsen i högre världar och kan icke undanhållas den som lever för enheten.

²Detta är en svår sak: att övervinna under eoner förvärvade tendenser, under inkarnationer inrotade vanor och sätt att se, livsförvändheter och vidskepelser av otal slag. Ju förr vi börja, ju mer tillspetsad målmedvetenheten, desto förr nå vi målet.

³Den som vill målet vill medlen och söker själv utan yttre påverkan tillämpa kunskapen om livslagarna. Någon annan ”lydnad” finns inte i esoteriken, vilket bör betonas med hänsyn till det missbruk av auktoritet som förekommer i ockulta, s.k. esoteriska, samfund.

⁴Det är icke andras sak att framtvinga självförverkligande eller strävan till utveckling. Det går lika litet som att tvinga någon att älska.

⁵Den som icke vill självförverkligande, får som den vill: följa med i årmiljonernas sakta lunk genom eoner. Men den må icke beklaga sig, om ett tröstlöst framsläpande i denna livets öken med sin innehållslösa jakt efter alla chimärer, illusioner och hägringar till slut blir leda och tomhet. Det är icke livets fel. Det är vårt eget. Så många förbittras över livets orättvisor och beklaga, att de aldrig haft en chans. Livets erbjudanden vilja de icke se och kunna de aldrig taga.

⁶Envar måste själv finna sin egen väg. Ingen annan kan ange den. Vi måste själva gå den genom att själva förvärva insikt om livslagarna och söka rätt tillämpa denna kunskap.

⁷Varje individ är för honom själv absolut vägen, sanningen och livet. Förutsättningen är att han aldrig identifierar sig med något av sina höljen, icke ens det högsta han kan ana.

⁸Vägen är det andliga livet.

⁹Människans väg är vägen från mörker till ljus, från okunnighet till kunskap, från dårskap till

vishet, från det lägre till det högre. Det eviga livet är alltid här och nu, slutmålet kommer alltid att nås en gång och allt blir, som i sagan, gott till slut.

ÖDESLAGEN

9.53 Ödeslagen

¹Ödeslagen anger vilka krafter, som påverka individen med hänsyn till nödvändiga erfarenheter. Det betyder ingalunda, att människan lär av dessa. ”Ödet” kan icke göra intrång på individens fria val. Planethierarkien gör med all energi gällande, att ”mänskligheten själv bestämmer över sitt eget öde”. Skördelagen tillser att människan får taga konsekvenserna av sitt val.

²Ödet är ett resultat av dels de mot utvecklingens mål ändamålsenligt verkande krafterna, dels fria viljans insats, dels skördelagens återverkningar.

³Ödeslagen tar särskild hänsyn till individens utvecklingsstadium. Skördelagen är mekaniskt verkande. Sådd skall skördas. Men när och hur bestäms till stor del av ödeslagen, som blir alltmer bestämmande, ju högre utvecklingsstadiet.

⁴Lagen ställer människan där hon skall stå, där hon bäst kan tjäna. De svårigheter, som möta människan i livet, äro hennes eget verk och resultatet av hennes egen livsinställning, egna medvetenhetsyttringar. Hon saknar grund för självmedlidande och självrättfärdigande.

⁵Liv är erbjudande med tillfällen till utveckling. Den som insett, att vi äro här för att göra erfarenheter och lära av dem, att det finns en livsuppgift för alla (”dharma”), slipper få den livets bakläxa som i nya liv medför ännu mera tvingande livsomständigheter.

⁶De egenskaper, individen förvärvat på lägsta utvecklingsnivåerna, äro övervägande negativa. I och med att fonden av livserfarenheter blivit så stor, att verklighetssinne och livskunskap börja göra sig gällande, börjar arbetet med att undan för undan ersätta de negativa med positiva. Vill man icke göra det frivilligt, försätts man enligt ödeslagen i omständigheter som framtvinga dem. Omständigheterna (enligt ödeslagen) verka genom tvång, genom att locka eller avskräcka. Att den vägen mest blir lidande, är oundvikligt. Det känns smärtsamt att ”offra” det lägre.

⁷”Ingen undgår sitt öde.” Men det ödet är till vårt bästa. Med den inställningen göra vi det bästa möjliga av livet. Med den motsatta inställningen motarbeta vi utvecklingen och skada vi oss själva. Vi kunna på helt annat sätt bära ”ödets slag”, när vi veta, att det icke blott är oundvikligt utan både det lindrigaste lidandet och det som mest främjar vår utveckling. Det som är måste vara eller bör vara eller är det bästa.

⁸Ödeslagen lär oss, att vi äro verktyg för Livets krafter och att det beror på oss själva, om vi vilja vara villiga verktyg och att vi vinna frihet genom att vilja vad ödet vill. När vi ställa vår vilja i de ändamålsenliga krafternas tjänst, börja vi förstå vad enhet är och bli vi medarbetare för Livets högsta syften.

⁹De stora människorna ha blivit stora genom att bli ödets redskap, genom att tjäna Livets olika ändamål.

¹⁰Alla krafter härröra ursprungligen från urmateriens dynamiska energi. De verka enbart mekaniskt. De ändamålsenliga krafterna verka genom evolutionsväsens aktiva medvetenhet. Dessa ändamålsenliga krafter verka i utvecklingens och enhetens tjänst och äro alltså enbart goda. De som avsiktligt söka motverka dessa ändamålsenliga krafter, måste förr eller senare förintas. De som göra det oavsiktligt, ådra sig i varje fall lidande.

¹¹Ödets makter äro godhetens och enhetens. Men lag är lag, och däråt kunna de ingenting göra. På sin höjd kunna de utportionera skördelagens återverkningar på lindrigast möjliga sätt. Och det kunna de också göra, om människan visar barmhärtighet.

¹²De yttre omständigheterna, människors beteende etc. få icke kunna påverka vår inställning till dem. Allt dylikt är ödesbestämd skörd och således oundvikligt. Det är också bäst för oss. För oss gäller det att möta allt glatt, villigt, tacksamt.

¹³Från ödes- och skördesynpunkt är allting bäst som sker. Från personlighetssynpunkt är det

bäst, ifall vi gjort vårt bästa. Men även våra misstag äro skörd, och alltid lära vi av dem.

¹⁴Av mänsklighetens 60 miljarder individer befinna sig 24 miljarder på och i närheten av barbarstadiet. Skulle klaner av enbart barbarer inkarnera, återföll mänskligheten i rena barbariet. Civilisationer och kulturer ska ständigt på nytt gå under. Det beror på hur klanerna på högre stadier förvalta sitt arv. Missbrukas kunskapen i allt större utsträckning, kan det hända att barbariet släpps loss igen. Solsystemregeringens lagväktare, högsta laginstansen inom solsystemet, tillser att lagen för orsak och verkan, sådd och skörd, fungerar så, att rubbade balansen återställs. Vill mänskligheten icke använda sitt förnuft och tillämpa de livslagar som förkunnats under miljoner år, får den genom smärtsamma erfarenheter gång på gång lära sig den läxan. Det finns intet annat sätt.

¹⁵Skulle mänskligheten vara uteslutande hänvisad till sig själv, sina egna erfarenheter och möjligheter att förvärva kunskap om verkligheten och livet, så vore den tvungen att vandra de utmönstrade misstagens väg. Individen skulle då behöva fler än sju eoner för att passera genom människoriket, emedan han i sin enfalds självhävdelse skulle så sådan sådd, att eoner skulle åtgå bara till skörd utan utveckling.

¹⁶De som uppriktigt sträva efter självförverkligande, efter kunskap, efter ideal, tillföras enligt ödeslagen det material de behöva för bearbetning, omständigheter för nödvändiga erfarenheter, omgivning tillgodoseende deras emotionala och mentala behov etc. Ödeslagens verkningar motverkas visserligen ofta av skördelagens. Men de bli endast uppskjutna, icke upphävda. Förr eller senare, när utmätta skörden likviderats, göra de sig gällande. Livslagarnas funktioner utövas av kollektivväsen med otaliga lägre ”tjänsteandar”. Någon möjlighet att påverka dem att ”begå olagligheter” finns ej, vare sig genom böner eller ”offer”. Vi kunna helt sakligt betrakta dem som ofelbart fungerande ”lagar”.

¹⁷Vi äro alla både lärjungar och lärare. Vi äro lärjungar till livet, till alla som ha något att lära oss, och lärare för dem som vilja eller kunna lära av oss. Livet är, rätt förstått, ett ständigt givande och tagande.

¹⁸Alla ha vi livsuppgifter, som bestå i lösningen av de livets problem som vi dagligen möta i allt. Somliga tilldelas av livet större uppgifter. Det är ingenting som man själv tar. I så fall ha vi stora utsikter att bli besvikna. Ifall vi skenbart misslyckas med de uppgifter som tilldelats oss, betyder det endast att vi överskattat betydelsen av vår insats. Ibland ha de varit avsedda att bibringa oss nödvändiga erfarenheter och insikter med tanke på framtida uppgifter. Våra uppgifter, våra insatser, falla under ödeslagen, ty vi äro alla ödets agenter utan att annat än undantagsvis veta något därom. Allt detta har sagts oss otaliga gånger i olika sammanhang. Men sådan är den allmänna opinionens omedvetna inverkan på oss, att vi ständigt glömma vad vi själva veta.

¹⁹Förståelse förvärva vi genom att tillämpa det vetande vi redan förstått. Det vetande, som icke omsätts i levande liv, är död kunskap och blir hinder för fortsatt utveckling. Det är däri vårt ansvar ligger, detta som menas med ansvar; ”påföljd” enligt Lagen.

²⁰Den som vill utveckling måste förverkliga den livsförståelse han förvärvat, och detta genom att målmedvetet fasthålla, trots alla hinder, vid den väg förståelsen anvisar. Omedvetet sätts därmed krafter i gång, som påverka livsomständigheterna och göra att individen även i mörker går den ”beredda vägen”. Det är på förståelsen för livslagarna, på ärligheten i vårt uppsåt och vår strävan, som vår livsförståelse ökas och därmed också våra möjligheter att automatiskt förvärva ändamålsenliga egenskaper och förmågor. Ödesmakterna fordra inga orimligheter: vilja till enhet, vilja till förståelse, vilja till förverkligande av det vi kunna och förstå är allt de begära för att effektivt kunna hjälpa.

²¹Alla få vi hjälp till utveckling. Ju mer vi kunna mottaga och bruka rätt i livets tjänst, desto mer hjälp, inspiration, kraft få vi. Livshjälpare bli vi först, när vi icke begära något för egen del utan se vår uppgift i tjänande. Sålänge vi begära något, utgöra vi i något avseende en belastning i stället för en hjälp. Sålänge vi begära kunskap för att själva bli visare, få vi möjligheten att själva förvärva den. Men när vi söka vishet för att hjälpa andra, att hjälpa hierarkien i dess arbete på

utvecklingen, kunna de hjälpa oss, få vi visdom och kraft i överflöd. Ty enhet är icke bara sällhet och skönhet utan även vishet, förmåga och kraft. Vi måste bli dugliga medarbetare. Vi måste vara beredda till offer av allt som tillhör det lägre för att förvärva egenskaper och förmågor, som tillhöra det högre. Så länge vi äro missnöjda med det som möter oss i livet, missnöjda med våra medmänniskor, äro vi långt ifrån enheten.

9.54 *Ledning*

¹Det finns en ledning i individernas liv, och den ledningen är planethierarkiens verk.

²Det finns en fortgående uppenbarelse i historien, och den kommer till synes i den alltmer vidgade kunskapen om tillvaron.

³Denna uppenbarelse håller jämna steg med de mänskliga höljenas utveckling. Undan för undan inarbetas i dessa höljen allt högre molekylarslag. Medvetenhetens utveckling håller jämna steg med förvandlingen av höljenas materia. Om kunskapen om rörelseaspekten för tidigt delgäves mänskligheten, så skulle höljena i sin nuvarande beskaffenhet sprängas av de alltför starka vibrationerna.

⁴Vid frågan om ledning komma frihets-, utvecklings-, själv-, ödes- och skördelagarna särskilt i beaktande.

⁵Enligt frihets- och självlagarna har människan livets rätt att gå sin egen väg och måste få göra det.

⁶De krafter, som påverka människan enligt utvecklingslagen, underlätta för henne att under manifestationsprocessens gång höja sina vibrationer i allt högre molekylarslag i samma mån som allt fler spiraler i atomerna vitaliseras genom kosmiska vibrationer.

⁷Ödeslagen försätter människan i omständigheter, som gynna hennes utveckling. Det beror på henne själv att utnyttja dessa tillfällen.

⁸God eller dålig skörd befrämjar eller förhindrar möjligheterna till självförverkligande.

⁹Människan ledes av sin livsinstinkt på lägre stadier och sin övermedvetenhet på högre stadier. Livsinstinkten är personlighetens samlade livserfarenhet jämte den del av jagets latent erfarenhet som befinner sig på gränsen till förnyad återerining.

¹⁰Den kausala övermedvetenheten förblir enbart mottagande, tills den aktiverats av jaget. Den upptar vid inkarnationens slut de ideer mentalmedvetenheten bearbetat, ifall dessa ideer äga verklighetshalt, så att de kunna sublimeras till kausalideer. Fiktionerna utgallras, när kausalmedvetenheten kan aktivera ideerna. Den lägre verkligheten finns "återspeglad" i kausalideerna, som undan för undan utarbetas till allt större exakthet med allt större verklighetsinnehåll. Verklighetsideerna förstärkas med varje inkarnation. Fiktionerna växla med varje inkarnation. De harmoniera icke med de kausala "verklighetsvibrationerna". I kausalvärlden bearbetar vaknande kausalmedvetenheten sina ideer i ständigt utbyte med övriga kausalväsen, varvid varje återstod av fiktivitet och illusivitet utmönstras.

¹¹Ledning från den kausala övermedvetenheten är möjlig först när denna aktiverats, hunnit i avsevärd grad bearbeta sina kausalideer, så att den kan använda dessa vid bedömning samt kan följa skeendet och personlighetens förehavanden. Dessutom fordras att inga hinder finnas för personlighetens mottagande av "kausalinspirationen".

¹²Beträffande fiktionen om "guds ledning" äro några ord på sin plats.

¹³"Guds ledning" är ofta den skörd vi förberett i föregående inkarnationer.

¹⁴Den till människans "ledning" formade skördeelementalen, som tillser att den utmätta goda eller dåliga skörden också blir skördad, är en i många avseenden mäktig eller oemotståndlig faktor.

¹⁵På lägre stadier är direkt ingripande av "högre väsen" uteslutet. På högre stadier kan individen ha kommit i kontakt med sitt andrajags kollektivväsen, vilkets "chef" naturligtvis kan ingripa, ifall särskilda anledningar förefinnas och inga hinder enligt skördelagen möta. Denna

möjlighet kan bortses ifrån på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium.

¹⁶I emotionalvärlden finnas ”avlidna” i möjlig kontakt med fysiska världen, vidare ”osynliga hjälpare” av olika slag. Tillfälligtvis kan någon av dessa ingripa. Någon konstant ledning från dessa kan icke påräknas. Och deras ”ingivelser” kunna vara vilseledande.

9.55 Förutbestämmdhet

¹Fatalismen, tron på ett oundvikligt öde, är liksom predestinationen, tron på en ovillkorlig förutbestämmelse, okunnighetens absolutifieringar av delvis riktigt konstaterade orsaksförhållanden och delvis skenbara sådana.

²Det finns skenbart fog för talet om fatalism och predestination. Allt som sker är bestämt av orsaker i det förflutna. Individerna (såväl som nationen och rasen) har själv bestämt sina öden genom sina medvetenhetsyttringar och handlingar i tusentals föregående inkarnationer. Resultatet av alla dessa måste bli oundvikligt.

³Hur de s.k. tillfälligheterna äro nödvändigheter i världsförloppet, har Schopenhauer på ett förtjänstfullt sätt sökt åskådliggöra i följande skarpsinniga framställning.

⁴Tillfälligheter skulle betyda sammanträffanden i tiden utan varje kausal förbindelse. Men ingenting är tillfälligt. Det skenbart mest tillfälliga är i stället en nödvändighet från ett oöverskådligt avstånd. Orsaker i det längsesedan förflutnas kausalkedjor mötas i den punkt som utgör nuets skeenden. Varje händelse är ett led i sin egen kedja av orsaker och verkningar, vilka förlöpa i tiden. Antalet dylika kedjor är givetvis oöverskådligt. Många av dessa äro sammanflätade med varandra och kunna återföras till ett gemensamt ursprung. Olika samtidigt verkande orsaker, av vilka envar frambringa sin egen verkan, ha ursprungligen haft en gemensam orsak. De kunna sägas vara i släkt med varandra liksom individen med sina urfäder. En viss händelse är ofta resultat av flera faktorer, av vilka envar har sin egen kausalkedja ur det förflutna. Samtliga i tiden löpande kausalkedjor bilda det stora, sammanflätade, enhetliga nät vi kalla världsförloppet. Föreställa vi oss dessa kausalkedjor såsom meridianer i tidens utsträckning, så kan det samtidiga (just därför icke kausalt förknippade, eftersom orsak i tiden föregår verkan) antydast genom parallellcirklar. Det inom cirkeln liggande är icke direkt beroende av vartannat utan står i avlägsen förbindelse med vartannat genom det sammanflätade nätet, vilket utgör sammanfattningen av alla orsaker och verkningar. Samtidigheten blir därmed en nödvändighet.

⁵”Friheten” till val är i stort sett illusorisk. Vi vandra fram på de stigar vi röjt i förflutna liv. Då och då komma vi till en korsväg, där andra stigar möta. Det är vårt tillfälle till val till nästa korsväg.

⁶De som skåda framtiden kanske se en av stigarna att gå. Men de kunna icke avgöra, hur individen väljer vid korsvägen. Där träder frihetslagen i funktion i stället för ödeslagen.

⁷Beträffande frågan om ”att liv är bestämt i förväg vad prövningar angår” etc. finns ingen regel. Horoskopet (som nuvarande astrologer ej kunna tyda: KOV 2.13) anger, vilka slag av energier, som enligt ödeslagen och skördelagen ska påverka individen. Sedan beror det på individen (höljernas förvärvade tendenser) och hans möjlighet att leva i enlighet med eller i motsats till kända och okända natur- och livslagar, vad resultatet blir. Ordet ”straff” finns icke i ödesinstansernas ordbok, endast ”verkan” eller ”skörd”, individens eget verk. I regel får individen genom ”goda” gärningar möjlighet att ”avbetala” vad han annars skulle fått lida för. Så vi få det bättre än vi förtjänat. Sen berömma sig människorna av sin hjälpsamhet, som i själva verket varit förutsatt och endast är ”gottgörelse”. Detta var den ursprungliga gnostiska meningen bakom teologernas dogm om att vi icke av oss själva kunna ”göra gott”.

⁸Sjukdomar bero på brott mot naturlagarna, icke livslagarna (arvet från föräldrarna, också individens eget brott mot naturlagar i föregående liv). Han inföds i en familj med sådana sjukdomsanlag. Människorna leva så förvänt, att ett 45-jag kunde säga sig vara häpen över att den mänskliga organismen kunde uppvisa en sådan motståndskraft som den i alla fall gör.

⁹Vi dras till människor av vår förvärvade tendens och därmed vibrationer i våra höljen. Lika dras till lika. Därav kunna vi lära, hurudana vi själva äro utan att inse det. Däremot äro de människor, vi genom livsomständigheterna ”tvingas ihop med”, ofta gamla relationer.

¹⁰Lika dras till lika, ifall möjlighet till val föreligger, vilket också beror på ”skörd”. De på högre nivå, vilka i liv efter liv haft tillfällen att träffa ”likar”, ha större utsikter till snabbare utveckling och att tidigare möta ”läraren”. Också det kan se ut som förutbestämhet.

9.56 Kunskap och ansvar

¹Sålänge individen är människa, är han delägare i mänskligheten och delar dess kollektiva ansvar i alla avseenden. Att han i en viss inkarnation lyckats bli infödd i en ”kulturation”, kulturfamilj, fått tillfälle att tillgodogöra sig hithörande vetande och fått andra fördelar, fått gynnsamma möjligheter i många avseenden, betyder ingalunda, att han i kommande inkarnationer lyckas uppnå samma utvecklingsnivå. Det beror på hur han använt livet för att utvecklas, använt sina egenskaper och förmågor för att befrämja evolutionen (allas väl).

²”Farväl till alltihop.” Det är icke så man når befrielsen. Tvärtom bindes man allt fastare vid det man söker undfly. I själva verket är det icke det idiotiska och omänskliga i mänskligheten man vill bort ifrån utan sin egen andel däri. Men man kan icke springa ifrån sig själv. Vi äro delar av ett helt. Och vi ha mycket att gottgöra från flydda liv. När livsskulden är betald, ha vi avbetalat en del av vår gemensamma skuld och därmed en del av den hela. Att bortse från kollektivitet, som i allt är det primära och själva livets förutsättning, utan vilken ingen skulle vara något alls, är okunnighetens omdömeslöshet.

³Alltför många, som tillägnat sig den esoteriska världs- och livsåskådningen, äro nöjda med att äntligen ha kommit i besittning av dessa. De ha befriats från härskande ideologier (illusioner och fiktioner) och fått en förnuftig syn på tillvaron. Därmed låta de sig nöja. Men planethierarkien har icke givit oss denna kunskap för det ändamålet. Vi ha fått kunskapen för att göra något av vårt liv och tjäna mänskligheten. De som underlåta detta få finna sig i att i nästa inkarnation icke få samma möjlighet till riktig uppfattning utan få förbli desorienterade.

⁴Den som vill ha esoterisk kunskap för att veta, begripa, förstå mer än andra, att bli suverän och överlägsen, att bli självmärkvärdig och förakta andra, den begår ett fatalt misstag för framtida inkarnationer. Planethierarkien har icke nedlagt ett sådant arbete på att ge människorna kunskap för att förstärka egoismen.

⁵Förr hade sådana egoister ingen chans att bli invigda i esoteriska kunskapsordnar. Numera få de möjlighet att tillägna sig denna kunskap utan att behöva nå ens kulturstadiet. Detta har skapat ett nytt problem: ovärdigas missbruk av kunskapen. Ty den missbrukar esoteriska kunskapen som använder den för eget bruk och icke för att tjäna andra.

⁶Den kunskap, man en gång förvärvat, har man omistlig rätt att ånyo få kontakt med. Har denna kunskap missbrukats, kan den emellertid gå förlorad.

⁷Livets mening är allas evolution i alla riken. Den som icke vill leva för att förverkliga just denna livets mening, kan icke räkna på särskilda förmåner och alldeles särskilt icke på att få framtida tillfällen att ytterligare missbruka kunskapen. Varje livets erbjudande är visserligen god skörd men också prov. Ödeslagen träder i funktion. Egoistens goda sådd ger ”god skörd” (angenäma fysiska förhållanden etc., som förstärka egoismen) men icke medvetenhetsutveckling utan avstängning från de energier i centra som skulle befördra denna.

⁸Ni som fått denna kunskap om verkligheten och livet och fått den till skänks, ni ha inte fått den enbart för er egen skull utan för att sprida ljuset bland människorna, så att de befrias från sina illusioner och fiktioner, så att världen kan bli annorlunda. Göra ni icke det, så ha ni ingen rätt att få denna kunskap igen i nästa inkarnation. Vi ha fått för intet, given också för intet! Det är ansvar med att få kunskapens ljus. Den som icke vill hjälpa mänskligheten, kan icke räkna på att få kunskap i framtida liv.

SKÖRDELAGEN

9.57 Skördelagen

¹Materie- och rörelseaspekternas lag för orsak och verkan, medvetenhetsaspektens lag för sådd och skörd äro samma fundamentallag, kosmiska lag, absolut i alla världar och i alla riken. Att den yttrar sig på olika sätt i olika världar, kan den inse som vet, att samtliga 49 atomvärldar ha olika ”rum” (dimension), ”tid” (duration), materiesammansättning, rörelsesätt och slag av medvetenhet.

²Den lagen är en garanti mot varje slags gudomligt godtycke. Att detta alls skall behöva sägas, är beklagligt men tydligen nödvändigt för en mänsklighet så fasansfullt okunnig om verkligheten och livet.

³Skördelagen är uttryck för lagen om orsak och verkan. De misstag, vi begått genom felaktigt bruk av materieaspekten, i okunnighet om Lagen, ha avsatt ”spår” i de fysiska, emotionala och mentala atomerna i hithörande molekyler (även i deras passiva medvetenhet), spår som måste avlägsnas för att kosmiska harmonien skall återställas. Hur därmed närmare förhåller sig, är fortfarande esoteriskt, förmodligen därför att möjligheten att rätt förstå sammanhanget saknas. Man har menat, att endast tredjejag skulle äga förutsättning härför. I varje fall är det meningslöst att spekulera, ty på den vägen finner man icke fakta, vilket människorna tyckas ha svårt att lära sig inse.

⁴Skörden synes oss ofta grym, meningslös, absurd, livsfientlig. Då ha vi handlat så i förflutna liv.

⁵Ingenting är outhärdligt, blott man vet orsaken och ser slutet. Orsaken ligger i det förflutna (dålig sådd). Vad är ett kort jordeliv (några årtionden) i eonerna?

⁶Vi äro slavar under de natur- och livslagar vi icke känna, icke förstå, icke tillämpa. Vi bli fria genom kunskap om lagarna och förmågan att rätt tillämpa denna kunskap.

⁷Vad man tänker det blir man. Vad man önskar det får man. Allt man gör andra får man igen.

⁸Skördelagens tre följdlagar: Var försiktig med vad du tänker, med vad du önskar, med vad du gör.

⁹Trots energiskt hävdande från planethierarkiens sida, att ingen människa kan rätt förstå ”karma”, resultatet av orsaker och verkningar i oändlig följd, veta naturligtvis alla, som fått någon infantil definition av begreppet, vad karma är. Icke förrän individen blivit kausaljag, tycks han kunna skilja på vad han vet och icke vet, vad han kan veta och icke kan veta. Men innan han lärt sig den saken, förblir han också en idiot. Vad mänskligheten ”vet” är till över 99 procent idel illusioner och fiktioner.

¹⁰Det finns kosmisk, systemisk, planetarisk karma. Varje naturrike har sin karma, och varje kollektivitet inom dessa riken har sin karma. Individens karma är ett resultat av alla hans medvetenhetsyttringar inom alla naturriken han genomgått. Man kan med en viss modifikation säga, att hans egenart är hans karma.

¹¹Från och med att uratomerna införs i kosmos och involveras i alltmer sammansatta atomer, bli de under oöverskådliga tidrymder påverkade av otalet slags energier (vibrationer). Alla påverkningar medföra resultat, och allt dylikt ingår i karma.

¹²Eftersom i naturrikena alla påverka alla med sina vibrationer, fås i dessa ännu mer komplicerade resultat.

¹³De i högre riken, som leda manifestationsprocesserna och särskilt evolutionsprocessen, måste alltid taga hänsyn till föreliggande resultat. De ha alltså att arbeta med ett material av såväl kollektiv som individuell beskaffenhet.

¹⁴De 43-jag, som utöva högsta överinseendet ifråga om skördelagens tillämpning för mänsklighetens del på vår planet, tillhöra devaevolutionen. De samarbeta, i vad det gäller

lärjungar, med mänskliga planethierarkiens 43-jag. Sådd skall skördas. Men det kan ske, när så anses mest ändamålsenligt.

¹⁵Vid solsystems och planeters forande ha kosmiska materiens atomer sin kosmiska särart och sin departementsprägel från 42 atomvärldars energier. Fakta saknas om det urval av 42-atomer som görs vid de olika solsystemens tillkomst. Icke heller veta vi vad som övertas av eftersläntare från solsystem i avveckling.

¹⁶Vårt solsystem är av andra graden och övertar den i föregående systemet mentaliserade fysiska och emotionala materien, vilken möjliggör bildandet av frö och ägg med dessas utvecklingsanlag, också ett slags ”karma”. Dessutom har materien även i otalet andra avseenden erhållit en både kollektiverad och individualiserad egenart.

¹⁷Utan kännedom om allt detta saknas möjlighet att förstå ens förutsättningarna för att ge någon förnuftig definition av karma.

¹⁸Skördelagen är den ofelbara rättvisans lag, en underavdelning av återställselagen.

¹⁹Rättvisans obevekliga lag styr livet. Det finns ingen orättvisa, hur grymt allt än ter sig. Det är vi som gjort livet till vad det är. Vi få inkarnera, tills vi återställt allt till vad det var. Det är på vårt ansvar eländet får fortsätta. Vi skörda endast vad vi i förflutna liv tänkt, känt, sagt och gjort. Och att det medför följder, få vi erfara. De flesta ta också allt på fel sätt – både framgången och motgångar. Många bli bittra och missnöjda. Andra lära sig stoisk oberördhet och osårbarhet. Få äro de som tacksamt ta emot.

²⁰Skördelagen är djupast sett uttryck för livets enhet. Vad vi göra för eller mot andra, göra vi för eller mot oss själva.

²¹Allt gott och ont, vi gjort i förflutna liv, få vi tillbaka med samma effekt. Det jag beklagar mig över hade icke kunnat hända, om jag ej förtjänat det.

²²All glädje och lycka, smärta och lidande, andra erfarit genom oss, är bindande. Slita vi dylika band, innan livet låtit dem falla bort av sig själva, binda vi oss vid andra därigenom blott så mycket fastare för framtiden.

²³Innan vi nått högre utvecklingsstadium, förvärvat tillräcklig fond av livserfarenheter, utvecklat vårt förnuft, så att vi kunna själva draga slutsatser i stället för att bara säga efter andra, begå vi i vår stora livsokunnighet och omdömeslöshet i stort sett idel livsmissstag, tillfoga levande väsen lidanden av alla slag, mest genom våra tankar.

²⁴Enligt lagen för orsak och verkan, sådd och skörd, få vi själva uppleva allt gott och ont vi tillfogat enheten (dvs alla levande varelser) under tusentals inkarnationer. Det blir mest obehagligheter och lidanden, tills vi lärt oss leva i överensstämmelse med de orubbliga livslagarna. Det finns ingen livets orättvisa, intet gudomligt godtycke, ty allt är lag. De livsokunniga, som lida, anklaga livet, aningslösa om att allt detta är deras eget verk, att ingenting kan hända någon som han ej förtjänat. Finna vi det fasansfullt, ha vi varit sådana mot andra. Ingen kan få lida oförskyllt eller mer än den själv tillfogat enheten.

²⁵Sådd skall skördas till sista kornet. Varje tanke, känsla, ord, handling bär sin oundvikliga skörd.

²⁶Den som tillfogar andra lidande, får själv lida. All given hjälp kommer tillbaka till givaren.

²⁷Alla få vi bördor att bära, dålig skörd av dålig sådd.

²⁸Skördelagen verkar i allt. Alla misstag, vi begå ifråga om livsföring (hygien, diet, motion), livsinställning etc., förbli misstag med påföljd. Lag är lag och kan ej ändras.

²⁹Vi kunna icke räkna på hjälp från gudarna, annat än om vi själva äro oskyldiga till de misstag som begås.

³⁰Vi få hjälp till ljus och ledning, om vi söka den.

³¹Motivet mildrar icke återverkan.

³²Det finns inga katastrofer för den som är beredd att återbetala sin skuld till Livet.

³³Ingenting ont kan hända oss. Ty allt är till vårt bästa i framtiden. Det vi frukta är våra föreställningar om att det som händer är något att frukta.

³⁴Liv blir alltid sorg och lidande för den som begär och hänger fast vid det förgängliga.

³⁵Allt som sker är resultat av orsaker i det förflutna. Detsamma gäller vad som sker med oss. Vi skörda vad vi sått. Eftersom mänskligheten knappast mer än lämnat barbarstadiet, inses att det vi sått i det förflutna är i stort sett endast hatets sådd. Som väl är, få vi icke omedelbart skörda allt det onda vi tänkt, känt, sagt och gjort i förflutna liv. Vi skörda i regel i smärre portioner, mindre ju primitivare vi äro. Ju mer vi utvecklas, desto mer lidande kunna vi uthärda. Den som kan bära mycket svåra lidanden, uthärda katastrofer, har kommit långt på vägen och har snart slutlikviderat.

³⁶Viktigt är att inse, att lidandet icke endast innebär avbetalning utan även har sin enormt stora kompensation. Ty lidandet härdar till stål, ger fördjupad insikt och makt över höljena och omständigheterna. Lycka kan den utvecklade omsätta i ”skapande”. För övriga blir det mest ett onyttigt liv och icke sällan ökad dålig sådd, försummade tillfällen till gagnarikt liv.

³⁷Lidandet kan hävas endast genom nya krafter, som ändra förhållandena. Vi kunna göra detta för andra i vissa avseenden. Därmed ”upphäves” icke skördelagen, som okunniga fantiserat om. Ingenting kan upphäva en lag. Nya tillkommande krafter äro i full överensstämmelse med Lagen.

³⁸Det är en välgärning att de som icke vilja lära alls, få lära genom bitter erfarenhet. Annars utvecklades de aldrig.

³⁹Skördelagen frigör från beroendet av allting i lägre världarna. Den som icke vill frigöra sig själv, får lära att i längden allt som binder drar ner.

⁴⁰Människorna bedja till gud att bli ”frälsta från det onda” utan att veta vad detta är. De tro att detta är frihet från sjukdom, fattigdom, vanära, fienders anslag, vanmakt etc. Stort misstag. Allt som drabbar dem är enligt Lagen. Det onda är först och främst deras egna onda tankar, som de slösande strö omkring sig, och i övrigt allt de göra i strid mot livslagarna. Människan har att taga hand om sina inkarnationshöljen och själv lösa dessas problem, ty det är enda sättet att utvecklas. Vad som i övrigt händer henne och sker med henne, är enligt Lagen. Är hon vis, så ser hon till att nästa inkarnation blir bättre. Det beror på henne själv.

⁴¹Återverkan enligt skördelagen kan komma på flera sätt. Dels kan den verka mekaniskt, lika för lika. Dels kan den komma blixtnabbt eller vänta i eoner. Dels kan den anpassas så, att vi kunna lära av misstagen. Dels kan det onda vi gjort få gottgöras på positivt sätt genom tjänande i stället för negativt genom lidande. Finns det möjlighet, få vi skörda på lindrigast möjliga sätt.

⁴²Drabbade skörden lika blint som sådden, skulle livet på lägre stadier försvåras, om ej omöjliggöras, och dess lärdomar icke bibringas på bästa sättet. Den del av vår dåliga sådd, som kan anpassas så, att den utvecklar nödvändiga egenskaper, lär oss respekt för livet, uppenbarar livslagarna etc., får vänta, tills individen nått en sådan nivå, att dylika resultat bli möjliga. Det är förklaringen till att de på höga nivåer i regel få lida mera än de på lägre. Svårast få de som närma sig mänskliga slutstadiet, emedan resterande skörd måste slutlikvideras.

⁴³Skörd är alltid samtidigt undervisning och prov. Den som ingått i enheten och inkarnerar endast för att tjäna livet, sår ingen sådd till skörd. Han bidrar i stället till att avplana kollektiva skörden. Det är detta slags ”offer”, som är det missförstådda så kallade ställföreträdande lidandet.

⁴⁴Det är en felaktig syn på skördelagen, om vi göra allting i livet till enbart skördeprodukt. Frihetslagen omöjliggör vad fatalisterna kalla ett blint öde. Vi kunna till åtminstone 99 procent ändra vårt skenbara öde i de flesta avseenden. Men därtill fordras positiv livsinställning, att vi förvärvat förmågan att segra och övervinna skenbart omöjliga hinder.

⁴⁵Ödeslagen är en trösterik lag. Den tillser att skördelagen verkar så att, hur svårt livet än synes vara, det likafullt är det allra bästa som sker. Vi skulle vara ojämförligt mycket sämre därän, om våra önskningar villfores. Våra egna dumheter i detta liv med snabbskörd kunna vi själva bedöma. Är skörden skenbart orimlig, tillhör sådden förflutna liv.

⁴⁶Vårt öde är i stor utsträckning beroende av det sätt, varpå vi skörda vår gamla dåliga sådd. Med negativ livsinställning öka vi tiofalt livets oundvikliga obehag och skörda vi på sämsta möjliga sätt, nämligen negativt genom lidande. Med positiv inställning tjäna vi livet, gagna vi

utvecklingen, göra vi det lättare för alla att leva, få vi möjligheter att positivt gottgöra det onda vi gjort.

⁴⁷”Människan är herre över sitt öde.” Denna urgamla, esoteriska sats, vilken okunnigheten som vanligt misstolkat, äger sin giltighet och kan förstås endast, ifall den betraktas såsom ett korollarium till lagen för sådd och skörd. ”Människan är slav under det öde hon berett sig själv”, hade nog varit begripligare men icke så sant, ty hon behöver icke vara ”slav”. Hon är det icke heller, när hon insett sin potentiella gudomlighet och livets mening. Hon är rentav ”sin egen lagstiftare” i den betydelsen, att hon själv avgör under vilka livslagar hon vill ställa sig. De bli hennes ödeslag.

⁴⁸Teologer och moralister skrämna folk med talet om ”ett förfelat liv”. Enligt planethierarkien äro alla inkarnationer ”förfelade”, om individen icke lyckats uppnå idealitetsstadiet och blivit ett kausaljag. Så det blir många tusenden. Det vore fatalt misstag att tro, att det icke ”spelar någon roll”, hur man lever livet. Skördelagen är en effektiv lag. Ett avsiktligt förslösat liv kan kosta många inkarnationers lidanden. De skador, man tillfogat sig själv och andra, ta tid att gottgöra, återställa. Och ju mer människan vet, desto större är ansvaret, ty kunskapen är en gåva, som icke ges för intet. Man kan förverka rätten till den. Det var vad mänskligheten gjorde i Atlantis, och därför har den också fått ”vandra i mörkret” under tolv tusen år. Detsamma kan hända varje individ. Han kan förlora möjligheten att mottaga (fatta) kunskapen, även när den på nytt erbjuds honom. Planethierarkien kallar detta att ha ”förstört verklighetsinstinkten”, och det kan taga många liv att reparera den skadan.

⁴⁹Detta om detta. Är man väl medveten härom, må sägas, att individens ångest för att i sin innevarande inkarnation ”förfela livet” är onödig och vittnar om bristande livstillit och lagtillit. Honom kan man lugna med att nästa liv ger honom nya och oftast större möjligheter. ”Frukta”, som så behärskar, tyranniserar och förlamar livet, är mänsklighetens förbannelse, en följd av att planethierarkien fördrivits och hindras återframträda. Planethierarkien är mitt ibland oss, ty essentialvärlden, som är dess speciella värld, intar samma ”rum” som vår fysiska värld. Och cheferna för hierarkiens olika departement äro alltid inkarnerade, okända för andra än sina lärjungar. Deras inkognito är absolut nödvändigt, tills mänskligheten lärt sig inse det vansinniga i att bemöta sina ”gudar” på sätt den gjort. Och deras arbete är av sådant slag, att onödiga störningar måste undvikas. De ha större uppgifter än att hjälpa individen med de affärer han enligt Lagen har att sköta själv. Ifall människorna hade en aning om den enorma organisationen och hur allting friktionsfritt fungerar till allas slutliga väl enligt utvecklingslagen, så skulle deras livsångest vara som bortblåst. Den som inser detta har också självtillit, livstillit, lagtillit. Utan denna trefaldiga tillit förblir individen hjälplöst offer för alla satans påfund. Någon annan beteckning kan man icke ge härskande desorienterande världs- och livsåskådningar, som denna världens ”visa” i all sin ynkliga märkvärdighet basunera ut.

9.58 Fiktioner om skördelagen

¹Liksom teologer i alla tider predikat sin uppfattning, mystiker i alla tider sin uppfattning, så komma alla slags lärare i överfysik att proklamera sin. Redan ha mängder av ”ockult” litteratur börjat sprida en alltför ofta förvanskad esoterisk livsuppfattning. Det finns väl knappast en teosof, som inte vet allting om ”karmas lag”. Och detta trots att det uttryckligen sagts ifrån av 46-jag, 45-jag och även 44-jag och 43-jag, att människan icke kan rätt tolka karma utan kan fatta denna orsakslag endast i dess mest primitiva form. Hur den verkar i det enskilda fallet, ligger utanför mänsklig bedömning.

²Man ser ofta i teosofiska och andra slags ockulta arbeten, att ”det icke finns någon karma i djurriket”. De veta ej vad karma är. Karma är lagen för sådd och skörd, orsak och verkan. Den härskar absolut i alla världar och i alla naturriken och gudomsriken. Djurens ”karma” är att de leva på varandra. De tillfoga varandra lidande. Skulle det icke ha sina konsekvenser? Att med

människans alltmer ökade livsinsikt och förståelse följer ökat ansvar, är en helt annan sak. Människan har större möjlighet att tillfoga andra varelser lidande, såväl fysiskt som emotionalt och mentalt. Att hon gör det, vittnar bäst om hennes utvecklingsnivå. De flesta äro ju också föga bättre än idioter i livshänseende.

³”Det djuriska är skuldfritt.” (Geijer) Misstag ifråga om livslagar äro inga skulder utan balansstörningar, som enligt skördelagen ska återställas. Om med citerade uttrycket menas, att djuret ej kan begå misstag ifråga om livslagarna, är detta direkt falskt. Varje individ kan begå misstag på vilket utvecklingsstadium som helst. På djurstadiet är det huvudsakligen den repellerande tendensen (hatet och alla dess otaliga utslag), som begår misstag.

⁴Skulder mellan individerna bli reglerade. Vilja människorna icke göra det självmant, tillser skördelagen att allt blir kvittat. Ingen kan undgå att förr eller senare få betala sina skulder. Sättet därvid får bero av förhållandena i övrigt.

⁵Livets slöseri med genier är dessas dåliga skörd. Nationens slöseri med sina fåtaliga (!) genier blir nationens mycket dåliga sådd. Och sedan skryter nationen med dessa!

⁶Det är den felaktiga tolkningen av ”karma”, som bidragit till att göra indiernas inställning till livet fatalistisk, passiv, inaktiv. För dem har fruktan att göra ont bidragit till att icke göra något alls och tron på att kunna ”gå i vägen för karma” kommit dem att icke göra gott. De ha då icke insett, att passivitet är ett ännu större misstag, att tanke och känsla (med därav följande tal och handling), som kommer ifrån högre slag av medvetenhet, medför bättre sådd än de som komma från lägre slag, att den goda skörden har mångfalt starkare effekt än den dåliga. Kunskapen om lagen för självförverkligande och aktiveringslagen skulle gett dem en helt annan livsinställning. Den som vill det rätta behöver icke frukta dålig skörd. Motivet är det väsentliga. Givetvis är det intet försvar för att avsiktligt göra det onda i hopp om att resultatet skall bli gott, ty då har motivet förfalskats.

⁷Icke en gång Buddhas exoteriska lära om karma (något annat än den esoteriska) ha buddhisterna begripit. Det kunna de inte, ty de veta föga om jaget i kausalhöljet och inkarnationshöljena. Karmaprocessen kan vetenskapligt studeras av kausaljagen. Så mycket må sägas: ”Det är individuell och nationell karma, som tvingar mänskliga individen ner i en mänsklig organism med dess egenskaper.” Sålänge individen befinner sig inom området för den lagens verkningskraft, förblir han i fjärde naturriket.

⁸Mot skördelagen har invänts, att det icke är samma person, som sår och skördar. Det är visserligen icke samma höljen. Men det är jaget, som sår och skördar, och jaget är detsamma i alla sina inkarnationer. Jaget i sina nya höljen kan ej minnas sådden. Men när jaget blir medvetet i sitt kausalhölje, ser det hela långa kedjan av orsaker och verkningar. Både före och efter inkarnationen får jaget en visserligen snabbt svunnen vision av Lagens giltighet. Kunskap och sunt förnuft räcka fullständigt för att klargöra skördelagens giltighet.

⁹Med vetskap om den mänskliga skenbart outrotliga inbilskhetens tilltro till egen omdömesförmåga utan vetskap om fakta är det nödvändigt att varna folk för att söka tolka skördelagens verkningar i eget eller andras liv. Den möjligheten finns icke i fjärde naturriket, vilket är lyckligt, eftersom all kunskap förvränges och missbrukas.

¹⁰Redan har man fått höra folk betrakta andras välgärningar som deras ”lagenliga” skyldigheter, att allt endast var ”återbetalning för gammal skuld i förflutna liv”. En dylik syn är givetvis en fatal misstolkning men betecknande för dem som vilja befria sig från obekväma känslor av tacksamhet.

¹¹Även sådana påståenden, som ”hade jag icke fått denna kunskap av dig, så hade jag fått den på annat sätt, eftersom jag tydligen har förvärvat rätt till den”, äro misstolkning av skördelagen. Visserligen får man vad man har rätt att få, men hur och när och av vem och om man ”då kan ta det” äro också faktorer att räkna med. För övrigt går man med den inställningen förlustig mycket som man annars kunde fått. Otacksamhet blir hinder för framtiden. Den är ett misstag i släkt med förräderi.

¹²”Lagen för sådd och skörd, att man skall behöva gottgöra allt ont man gjort, är mycket osympatisk. Då håller jag mig hellre till läran om fullständig förlåtelse.” Trodde den individen att hans ”tro” kunde ändra på livslagarna?

¹³När balanskontot görs upp för individen före övergången till femte naturriket, stämma summorna för debet och kredit till sista öret.

¹⁴De finnas som undra, hur planetregeringen kunde dränka de goda med de onda vid Atlantis’ undergång. De som ”blivit goda” ha så mycket att gottgöra, att de enligt skördelagen skulle kunna dränkas tusentals gånger. Det är egentligen först på kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna vi dels så mera god än dålig sådd, dels finna tillfällen att gottgöra det onda vi gjort.

¹⁵Kunskapen om skördelagen visar oss, hur vi ska möta livets prövningar och forma vår framtid. Lagarna kunna bli hjälpande krafter, om vi betjäna oss av dem på det rätta sättet.

9.59 Skördelagen och livsokunnigheten

¹Lidande uppstår när jaget icke lever i överensstämmelse med natur- och livslagar. Efterverkningarna av dylika misstag kunna sträcka sig över tre à fyra inkarnationer (”tredje och fjärde led”). Ansvar (följden) ökar med insikt och förståelse. Medveten opposition mot Lagen i liv efter liv har sina egna konsekvenser.

²Vanligt livsmisstag är att jaget (okunnigt om livets mening) identifierar sig med sina höljen och materieaspekten (misstag ifråga om utvecklingslag, självlag, ödeslag). I livsmotsättning (hatet) kränker jaget frihetslag och enhetslag.

³Många tycka skördelagen är en ”hård lag”. Var finns logiken? Lagen är hård för de hårda. De som älska finna den lagen ljuvlig.

⁴Många undra vad de begått för ogärningar, eftersom de få lida så. Men om de kände sig själva (vilka djävlar i människohamn de varit genom hela historien), så skulle de förstå, att så måste det bli, om det finns en rättvisans lag, en lag för sådd och skörd, en lag för orsak och verkan. Vi ha alla under tiotusentals inkarnationer begått alla slags skändligheter, ett otal hatets ogärningar. Vi ha levat på andras möda. Vi ha hjälpt till att idiotisera mänskligheten. Och så tro vi oss fria från livsansvar! Det är vi som varit vår egen världshistoria. Låt oss försöka använda en smula reflexionsförmåga i stället för att leva i kaotiska känslorna, som endast idiotisera. För övrigt behöva vi icke gå till historien, som alla livsokunniga svära sig fria ifrån. Vi behöva bara se tillståndet i världen, i alla världsdelar idag: lögn och hat i alla former, omänsklighet och oförnuft. Livsokunnighet och dumhet och slughet i allt.

⁵Rörda till tårar av självmedlidande beklaga sig människorna över sitt hårda fysiska öde. De behöva upplysning om att alla trots allt få det bättre än de förtjänat. Därom äro alla skördelagens instanser fullt medvetna, icke minst Augoeides.

⁶”Var tacksam för att det icke är värre.” Det kan man få höra från planethierarkien. Och det betyder, att skördelagen tillämpas med största möjliga skonsamhet, även när det förefaller oss värst. Det är en välgärning, att vi äro aningslösa om alla de skändligheter vi begått under våra tiotusentals inkarnationer på lägre utvecklingsstadier. Må vara att det mesta är skördat. Men mycket återstår, emedan skördemakterna räkna med att vi på kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna självmant ska gottgöra det onda vi gjort genom tjänande av alla i alla avseenden och alltså slippa lida för det. Många inkarnationer åtgå enbart i ”utgivande liv”, innan allt är gottgjort. Människans samlade skuld är oerhörd. De som tycka sig vara mycket ädla genom att hjälpa, borde ibland besinna, att de kanske endast avbetala en skuld. I alla händelser göra vi klokt att icke vara ”så duktiga att vi klappa oss själva”.

⁷Vad ha icke högre riken gjort för människorna? De ha byggt kosmos. De leda manifestationsprocessen. De ge monaderna de höljen de behöva. De leda evolutionen. Det är en skuld, som måste betalas enligt eviga rättvisans lag. Vad allt ha vi icke fått av civilisationen och kulturen, våra fäders arv till efterkommande släktled? Vad ha vi icke fått av mänsklighetens

genier och banbrytare, av våra föräldrar och lärare? Tanklöst ta vi emot och knota, klandra, fordra ännu mera. Allt i det stora livet genom inkarnationerna har ett pris. Klok är den som villigt ger i stället för att bli krävd. Ty när slutbalansen görs upp, ska debet och kredit stämma på öret.

⁸När människorna tänka igenom vad reinkarnationen betyder för individen, ändras också deras inställning till mänskligheten. Man blir lik den man beundrar men också den man föraktar. De som hata judar bli infödda i den religionen etc. Den man hatar blir man skyldig. Den som yvs över sin suveränitet i ett liv, får tillfälle att ynka sig över sin underlägsenhet i ett annat. Den som missbrukar sin maktställning, blir offer för andras makt. Envar kan fortsätta att meditera över konsekvenserna av tankar, ord och gärningar, av vrede och förakt, av skadeglädje, avund och förmäthenhet samt alla andra dumheter.

⁹Livsokunnigheten avundas dem som fått infödas i mycket rika familjer. Rikedom medför ökat livsansvar. Ser man på rikemansbarn, har man ingen ”anledning av avundas” dem. De lyckas mest med att så mycket dålig sådd för många framtida inkarnationer: förfelade, enastående tillfällen, livets erbjudanden att kunna hjälpa och gagna, tillfällen att göra erfarenheter för fördjupad livsinsikt och livsförståelse. Nöjen äro avsedda såsom tillfällen till vila och avkoppling. Ifall de medföra olust för arbetet, för allvarliga sysselsättningar, äro de livsfientliga.

¹⁰”Varför skall jag vara rättvis, när ingen annan är det?” ”Varför skall icke jag ta oskäligt betalt, när alla andra gör det?” Det tycks vara allmänna inställningen i denna övergångstid. Man hoppades, att de båda världskrigen skulle ha klargjort för åtminstone dem på högre civilisationsnivåerna, vart dylik inställning leder hän. Men den allmänna desorienteringen i rätts-hänseende tycks ha förvillat även lagstiftarna. En sådan nation förbereder för sina efterkommande en bedrövlig framtid. Kanske skördelagen måste tillämpas så, att dessa säningsmän snabbt få re-inkarnera för att själva skörda egen sådd. Oefterrättlighet kräver särskilda åtgärder.

¹¹Vi behöva icke nödvändigtvis lida för det onda vi gjort. Vi kunna gottgöra genom goda gärningar.

¹²Människorna begära att få kunskap till skänks, när de missbruka den kunskap de ha. Endast den som använder sin kunskap på rätt sätt, kan vara säker på att få mera kunskap i nya inkarnationer.

¹³Kunskapen får icke undanhållas dem som äro mogna för den, dem som begripa och förstå. Ifall kunskapen hemlighålles på grund av en kasts maktställning, går kunskapen förlorad för exoteristerna.

9.60 Skördelagen och repulsionen

¹Repellerande tendens (söndringstendens) är hat. Den är en livsdumhet, ett hinder för självförverkligandet. Den upphäver frihet, motverkar enhet och utveckling, sår dålig sådd.

²Den esoteriska satsen ”kärlek utplånar karma” (D.K.) – underförstått: dålig karma – är egentligen en självklar slutledning från det faktum, att dålig karma är följderna av hatet. Så livs-okunniga och i sin egoism kortsynta äro människorna, att icke en gång indierna, som dock under tusentals år fått höra om karma, kunnat räkna ut en så enkel sak.

³Hur livsblinda människorna äro i sin egoism och sitt latenta (aldrig förstådda) hat, kan man se på de enklaste företeelser. De som lyckats komma över ett sällsynt recept på en maträtt, ett läkemedel, tillverkning av något slag etc., behålla det för sig själva och unna icke ens eftervärlden att få beskrivningen. Dålig sådd.

⁴Dömmande av andra är ett fatalt livsmissstag (brott mot kärlekens, enhetens lag), och alldeles särskilt fatal är dom som drabbar ”oskyldiga”. Det missstaget är nästan alltid den riktiga förklaringen på de ofattbara ord och handlingar, som även individer på humanitetsstadiet kunna göra sig skyldiga till, de ”katastrofer” som störta högtstående, de ”hinder” som överallt möta. Kärlekslöshet är största livsdumhet.

⁵Denna, den största av alla livssanningar har, alltsedan Christos uppenbarade den lagen,

förkunnats i två tusen år, och hur många ha frågat efter den? Hatet har ohämmat fått regera, och de mycket få undantagen, som tillämpat kärlekens lag, har man korsfäst och bränt. De ha av hatfulla hatats för sin kärleks skull. Mänskligheten har sannerligen ingenting att förhäva sig eller beklaga sig över. Men den självgoda självblindheten har fyllt sig med självmedlidande och jämrat sig över "världens ondska". Den psykologiska idiotien finner den häpnadsväckande som fått en smula inblick i esoteriska psykologien. Och så tro sig människorna vara psykologer. Parodien är grotesk. Den som insett sig vara en "psykologisk idiot", har, kanske för första gången, bedömt sig rätt. När ska folk nå sokratiska insikten?

⁶Man förbiser kompensationens lag, att svårigheter, sorger, bekymmer kunna upphävas genom att frigörelseenergier kopplas på. Man gör allting tyngre för sig själv genom att såsom en riktig självplågåre känna sig såsom martyr, njuta av att frossa i elände. Det är modernt med ångestkomplex, och alltså gör man allt för att skaffa sig ett sådant. Särskilt poeter lyckas då i fantasien taga på sig allt världens elände, aningslösa om att detta är den rätta metoden för självförstörelse.

9.61 Skördefaktorerna

¹Vi påverka genom våra vibrationer (eteriska, emotionala och mentala) alla varelser vi kontakta och särskilt vår närmaste omgivning. Denna esoteriska truism har alltför litet beaktats, såsom fallet är med alla alltför välkända sanningar, vilket är stort misstag. Det vardagliga är det betydelsefulla.

²Våra tankar och känslor ha sin speciella effekt, fränsett att de äro faktorer, som påverka framtida tal och gärningar.

³Människan har ansvar för sina höljen, som bestå av materia med passiv medvetenhet. Det är ingalunda likgiltigt, vad denna medvetenhet får uppleva och ge uttryck för, i regel laglösa, disharmoniska vibrationer, som alltid avsätta spår i dessa uratomers undermedvetna. De misstag vi begå i detta fall måste enligt kosmiska Lagen gottgöras, även om det icke sker, förrän vi såsom planethärskere få övertaga skötseln av planetmaterien och de olika kollektiva planetmedvetenheterna. Lagen verkar in i minsta detalj, varom människorna äro avgrundsdykt okunniga, den esoteriska litteraturen må sedan vara hur omfattande som helst. Det vi få veta, äga möjlighet att fatta, tillhör det esoteriskt infantila. Och människorna tycka sig vara märkvärdiga och åbäka sig inför dem på lägre nivåer.

⁴Individens emotionalhölje är ett centrum för attraherande eller repellerande energier, vilka påverka allt som kommer inom dess strålningssfär. Beroende på kvaliteten dra de till individen människor, djur och även "omständigheter", som han instinktivt reagerar för eller emot. Först med kunskap om alltings betydelse börjar han förstå, att detta faller inom området för skördelagen och hur han skall använda livets skenbara tillfälligheter för god sådd. Emotionalhöljets utstrålning är enklast uttryckt en agent för skördelagen.

⁵Skandha är en emotional och mental materieform av de molekylarslag vi aktiverat i våra höljen. I medvetenhetshänseende utgör skandhan våra illusioner och fiktioner, vår goda och dåliga sådd, våra tendenser till gott och ont. Den materieformen följer oss genom inkarnationerna, tills vi slutskördat. Vårt förflutna, våra kommande inkarnationer, öde och skörd finnas i vår materiella skandhaform. Det är ett herkulesarbete att rensa det augiasstallet.

⁶De som uppnått humanitetsstadiet äro redan därigenom "genier" i livsförståelse. Förmågorna kunna emellertid vara avstängda. Detsamma gäller dessa individers fel. De bero icke på att motsatta egenskaper saknas utan på att egenskaperna avstängts genom felande horoskopvibrationer från att göra sig gällande och att skördeelementalen påtvingar felen.

9.62 Kollektiv sådd och skörd

¹Icke allting som drabbar individen behöver vara hans personliga skörd utan kan tillhöra den kollektiva skörden. Vi äro ansvariga för de kollektiviteterna vi i olika avseenden tillhöra. Vi ha oförtjänta fördelar av förhållanden, som vi icke råda över. Detsamma gäller nackdelarna. Vi dra t.ex. fördel av en nations välstånd, kultur etc. Vi få dela ansvaret för nationens, klassens, familjens misstag. Även mänskligheten utgör en kollektivitet, och vi få deltaga i dess både goda och dåliga sådd och skörd.

²Alla få lida för alla. Men även individuella skörden är oundviklig.

³De individer, som få vara med, när kollektiva sådden skördas, ha alltid för egen del sådd att skörda. Orättvisa i livshänseende finns icke. Men det kan också tilläggas, att rättvisa icke finns i mänskligheten på dess nuvarande utvecklingsstadium. Människan kan icke vara rättvis. Därtill är hon alldeles för livsokunnig. Men det befriar henne icke från ansvaret att göra så gott hon inser och förmår. Talet om att "två sina händer", tro sig om att kunna befria sig från ansvar, är ett okunnighetens talesätt, ett fatalt livsmisstag.

⁴Sålänge vi själva ha dålig sådd att skörda, blir påtagande av andras lidanden endast gottgörelse för egen dålig sådd. Den som slutskördar för egen del, bidrar till att förstöra en gigantisk tankeform, som byggts av allas negativa medvetenhetsyttringar under miljoner år och dagligen förstärks med nya elementaler, potentiella krafter, som ska urladda sig när tillfällena erbjuda sig.

⁵I tider av svåra kollektiva lidanden för mänskligheten förstörs visserligen mycket av denna kollektiva form. Men snart har den svällt ut igen.

⁶Exempel på den gemensamma delaktigheten i mänsklighetens dels kollektiva, dels individuella skörd är den förr eller senare oundvikliga bristen på naturens tillgångar, sedan dessa slösats bort.

⁷Naturtillgångarna äro icke outtömliga. Slöseriets sådd måste bli bristens skörd en gång. Och de som slösa få kännas vid den. Allt vi få är ett lån att förvalta. Ett annat exempel är producenters och försäljares omätliga habegär, som inriktar sig dels på försämring av varornas kvalitet, dels på varornas oskäligen fördyring.

⁸Det som tas med våld eller list, går förr eller senare förlorat. Det mest välkända historiska exemplet är judarnas historia. De samla allt jordens guld för att därefter berövas det. De erövrade Palestina och förlorade i sinom tid landet. De göra fortfarande anspråk på att få besitta det, vilket är ett fatalt misstag.

⁹Judarnas historiska mission, som de aldrig velat inse och därför alltid förfelat, var att "missionera bland hedningarna", förädla det emotionala till attraktionens stadium, hos de folk som mottagit dem.

¹⁰Ett annat exempel är Indien, som fördrev Buddhas lärjungar och icke kommer att kunna resa sig ur sitt elände, förrän det insett detta misstag.

¹¹Det är ett stort misstag att låta ondskan regera. Den teologiska illusionen att lämna dylikt åt gud är rent sataniskt inspirerad. Det är människans sak att stå det onda emot. Ha vi icke gjort allt vi kunna för att bekämpa det onda med alla lagliga medel, bli vi medansvariga till att ondskan får regera. Vad mänskligheten kan göra måste den själv göra, och detta i alla avseenden. Det är en lag planethierarkien ständigt inskräper. Gud gör sitt och icke vårt. Christos har aldrig sagt, att vi icke ska stå det onda emot. Det är en av de många lögnerna som tillagts honom.

¹²Sålänge mänskligheten befinner sig på ett så lågt utvecklingsstadium, att krig icke internationellt kriminaliserats, kan staten kräva att individen deltar i försvaret av kulturen mot anstormande barbariet. Vägrar han bidra till gemensamma offret, ökar han allmänna bördan i stället för att lätta den. I stället för att avbetala dålig sådd, sår han ny dålig sådd.

9.63 God sådd och skörd

¹De livsokunniga vilja alltid se ett resultat av sitt tjänande. Esoterikern vet, att det alltid blir ett resultat, om han ser det eller ej. Man har sått ett frö. Om det groor eller ej, har dock själva önskan haft sin effekt i emotionalvärlden, och de tankar, som tänkts och uttalats, ha haft sin effekt i mentalvärlden. Alla medvetenhetsyttringar ha sin effekt. Intet försök är någonsin bortkastat. Vi måste lära oss att aldrig se till resultatet. Det är icke vår sak. Vi äro endast kanaler för energier, som utföra sitt verk. Det är kvaliteten av energierna som beror på oss.

²Därför att det stora flertalet icke kunna studera sina föregående inkarnationer, inse de ej, att vad de så de också få skörda, i fråga om allt gott de planerat och utfört för sina efterkommande. Allt man gjort för rasen, nationen, klassen, familjen, kulturen, vetenskapen etc. får man också skörda, även om man får otack av sin egen generation. Lagen tillser att alla skulder bli betalda.

³Kärlek medför lycka. Genom att låta känslor av beundran, tillgivenhet, deltagande sträcka sig ut över allt fler, förvärva vi vanan att uppträda kärleksfullt.

⁴Att vi genom livsomständigheterna befrias från våra illusioner och fiktioner, kan vara exempel på god skörd, även om vi icke inse det. De finnas som "ödet" i inkarnation efter inkarnation berövat allt människan ansett eftersträvansvärt men ändå icke inse fåfängligheten.

⁵"Bönhörelse" är god skörd. När mänskligheten får kunskap om verkligheten och livet och livets lagar om övermänskliga riken och dessas organisation, kommer också förståelse för vad de kristna kalla bönen. Vi ha full rätt att ha önskningsar, och de bli också uppfyllda i den mån detta är i överensstämmelse med Lagen och det s.k. förflutnas orsaker.

9.64 Dålig sådd och skörd

¹Det är god skörd, att människorna visa sina bästa sidor, äro välvilligt inställda. Det är dålig skörd, att de visa sina sämsta sidor och äro avog, ogina och osympatiska. Det säger oss, att vi själva äro likadana som de vi möta. Vi ha varit det, och om vi icke slutskördat, kunna vi bli likadana igen. De som klandra andra, kunna betänka den saken. De slag, andra rikta mot oss, äro skörd och kvittning. Vi äro befriade från lika mycken dålig skörd som vi skördat. Det är för individen likgiltigt, vem som är den dåliga skördens agent, vem som vållar lidandet. Huvudsaken är att så mycket för alltid är "avbetalat".

²Det betyder intet vad som händer oss! Allt hör till nödvändiga erfarenheter eller oundviklig skörd. Det är meningslöst att sörja över vad som hänt. Det sätt, på vilket vi bära vårt öde i nuet, inverkar i hög grad på vår karaktär och vårt öde i framtiden. Vi ska begagna våra svårigheter för att utveckla goda egenskaper (tålmod, uthållighet etc.).

³Genom att bli sårade och återgälda de vibrationer, som andra vållat hos oss, bli vi skyldiga till de effekter våra vibrationer väcka hos dem som sårat oss. Vi så dålig sådd.

⁴Hans dåliga skörd tillät mig icke, att han kunde bli hjälpt.

⁵Min dåliga skörd tillät mig icke privilegiet att hjälpa honom.

⁶De flesta så ny dålig sådd genom sitt sätt att taga den utmäta skörden. Den som bär sitt öde icke bara med jämnmod utan villigt och glatt i en önskan att få begagna tillfället avbörda sin skörd, gör det bästa av det som är. Det vi tillskansat oss på annans bekostnad, skall i sinom tid berövas oss.

⁷Den sådd, vi så med tankar, känslor, ord och gärningar, blir vår egen skörd en gång.

⁸Våra fiender hjälpa oss att avbetala vår dåliga skörd. De äro aningslöst den dåliga skördens agenter. Det blir deras dåliga sådd. Genom att hata dem så vi dålig sådd, skada dem och resa vi själva hinder i vår egen väg. När fiender förtala eller förfölja, veta vi, att "detta" aldrig kunde ha hänt, om vi ej "förtjänat" det.

⁹Dålig skörd är ingalunda som det utläggs enbart avbetalning av gammal skuld utan innebär alltid dessutom tillfälle till frigörelse eller härdning eller att tjäna, lära en läxa, undergå ett prov. Ju större livsförståelsen, desto mer kan individen använda dessa tillfällen att utvecklas.

¹⁰Tänkandet formar ständigt elementaler i mentalvärlden och känslorna elementaler i emotionalvärldens materia. Även misstanken är en dylik elemental. Enligt skördelagen verkar denna elemental dels förblindande på sin formare, så att misstanken finner sin skenbara bekräftelse, dels formar den en skenverklighet som också bekräftar saken, dels verkar den på offret för misstanken, så att han instinktivt ofta gör eller säger det som erfordras för att bekräfta saken. Ansvar för allt detta faller på den misstänkande.

¹¹Ungefär på samma sätt verkar det "onda talet". Alla som höra det bidra därmed till att förstärka en kollektiv elemental, som också utför sitt verk med kollektivt ansvar till resultat – alldeles oberoende av om talet är sant eller falskt.

¹²Livsblindhet kan man kalla de flagranta misstag och dumheter även annars kloka människor kunna begå. I regel beror detta icke på livsokunnighet utan på dålig skörd, eventuellt skördeelementalens förblindande ingrepp. De okunniga förvånas, och moralisterna indignerar eller skadeglädjas.

¹³Syndakomplexet är ett emotionalkomplex av inympade fiktioner. Har det djupt rotats och matats med ideligen nya upprepningar, kan det hos finkänsliga naturer få samma förhärjande effekt som fix idé, mani och psykos i förening. Motgiftet är i de flesta fall fiktionen om guds nåd och förlåtelse. För att inse det fiktiva i hela betraktelsesättet skulle erfordras en hel ny världs- och livsåskådning, vilket överstiger de flestas möjligheter att förvärva.

¹⁴Försummade tillfällen äro vardagliga företeelser. Hur många använda sin makt till att tjäna sin närmaste omgivning, hjälpa, stödja den? Hur många tänka på att hjälpa sina kamrater att komma fram? Och så vidare i oändlighet.

¹⁵De som slösa med löften, bedra sig själva med sin "generositet".

¹⁶"Göra en god affär" är att tillskansa sig en oskäligen fördel. Från skördesynpunkt är det en dålig affär.

¹⁷Ett allvarigare livsmisstag sträcker i regel sina verkningar över flera inkarnationer.

¹⁸Ifall föräldrar få "misslyckade" barn, så är det aldrig enbart barnets dåliga skörd det beror på utan även föräldrarnas. Det hör med till deras skörd. Varken föräldrar eller barn ha någon som helst logisk rätt att skylla på varandra. Ha föräldrarna gjort sitt bästa för barnen, så begå barnen ett fatalt livsmisstag genom att ge föräldrarna skuld för eget misslyckande. Och vad beträffar påståendet, att de "aldrig bett att få komma hit", så är det lögn, ty det är just vad de gjort. Den som vägrar inkarnera får vänta, tills driften till fysiskt liv blir oemotståndlig, vilken den ofelbart blir förr eller senare.

¹⁹Individen får av föräldrarna den organism som bestämts enligt skördelagen. Föräldrarna äro alltså icke ansvariga för de sjukdomar barnen ärva efter dem. Barnen ärva de sjukdomar som de enligt lagen ska göra bekantskap med. Det betyder naturligtvis icke, att dessa sjukdomar ej kunna eller böra botas, ifall lagen det tillåter, vilket endast kausaljag kunna förutsäga. Även om de botas, har individen skördat vad han skulle och gjort erfarenheter.

²⁰Såväl kausaljag som essentialjag kunna ännu begå verkliga misstag. Dyliga medföra alltid för dessa individer kännbara följder. Ifall de med sina misstag drabbat andra individer, räcker det icke med att de så gott det är möjligt gottgöra misstagen. Dessa högre jag kunna för flera inkarnationer förlora möjlighet att använda redan förvärvade förmågor. Detta förklarar många eljest obegripliga företeelser (avvikelser från det "normala").

9.65 Lidandet

¹Buddha har aldrig sagt, att liv är lidande. Han visste, att kosmos tillkommit för att alla monader ska förvärva medvetenhet och i den stora kosmiska manifestationsprocessens evolution allvetenhet i allt högre världar. Lidandet har ingen plats i den planen. Livet är en enda stor enhet. Men endast den oegoistiska kärleken har förståelse för den saken. Det finns intet lidande för dem som rätt tillämpa Lagen. Att monaderna förvärvat repellerande grundtendens med parasitväsen

och livets grymhet som följd, är icke Livets fel.

²Buddha klargjorde, att lidandet är en följd av fysisk okunnighet och emotionalt beroende. ”Kontrollera det lägre och allt är glädje.” Det enklaste är att vägra det lägre allt beaktande, aldrig uppmärksamma det. Den som kan glömma sig själv, har uppmärksamheten fäst på något förut bestämt eller intensivt lever i nuet (utan tanke på det som varit och utan oro för framtiden), ”gudomligt likgiltig” för den egna personen, egna märkvärdigheten, är en ”gudi behaglig” levnadskonstnär (något helt annat än vad folk tror vara levnadskonst).

³Kunskap skingrar okunnigheten men frigör icke från dålig skörd. Lidandet består i att vi identifiera oss med det som vållar lidande. Lidandet upphör, när vi slutskördat. Lidandet är det negativa sättet för dålig skörd. Det positiva består i gottgörelse genom tjänande. Det finns fysiskt, emotionalt och mentalt lidande. Fysiskt lidande är dålig skörd av dålig sådd. Det fysiska lidandet, som i huvudsak är det som drabbar organismen (invaliditet, sjukdom etc.), beror alltid på misstag ifråga om livslagarna, misstag som kunna vara kollektiva eller individuella, i nuvarande eller föregående liv. Männkligheten har i alla tider levat så förvänt, att esoteriska ”auktoriteter” uttalat sin förundran, att organismen alls kan existera.

⁴Det emotionala lidandet (livsångest, fruktan av alla slag, sorger, besvikelser, förluster, sårbarhet, ”andligt” mörker etc.) beror på felaktig livssyn, felande egenskaper eller lidanden vi tillfogat andra. Ofta äro de förbundna med fysiska lidanden. Det emotionala lidandets grundorsak är repellerande grundtendens. Det mentala lidandet är en direkt följd av okunnighetens vanvettiga fiktioner.

⁵De flesta förstärka lidandet till det outhärdligas gräns genom sin otyglade fantasi. I regel lida vi tio gånger mer än som avsetts genom vårt felaktiga sätt att möta lidandet. Det emotionala lidandet beror på de illusioner som alstras av begäret och okunnighetens fiktioner.

⁶Den dåliga skördens lidanden äro oundvikliga men kunna med kontrollerade fantasiens hjälp försvagas. Våra illusioners lidanden måste vi lära oss genomskåda för att nå högre nivå.

⁷Det emotionala medlidandet ökar lidandet i världen till ingens nytta men allas skada. Det mentala deltagandet är det enda förnuftiga sättet att hjälpa, där hjälp kan givas.

⁸Det folk anser vara mer eller mindre meningslöst lidande kan ha många olika uppgifter. Det kan samtidigt vara avbetalning av gammal skuld, medföra frigörelse från icke önskvärda egenskaper, nyttig lärdom (erforderlig läxa), aningslöst genomgången prov, nödvändig härdning. Lidandet är oundvikligt i den mån det är tillmätt skörd av dålig sådd. Men dels kunna vi med vårt förnuft avsevärt minska lidandet, dels har det sina komensationer. Det frigör och avslöjar, förädlar och höjer, fördjupar och klargör, väcker förmåga av förståelse och deltagande. Lidandet utvecklar egenskaper som tålmod, självbehärskning, oberördhet, uthållighet, hjältemod. Ingen kan få lida oförskyllt. Liv är icke lidande. Liv är lycka, när den dåliga sådden skördats.

⁹Även en esoteriker må ha rätt att spekulera, förutsatt att han vet att det är spekulering och att han icke kan avgöra om det är riktigt, även om det kan förefalla möjligt.

¹⁰Lidandet såsom livsprincip, såsom oundviklig faktor i medvetenhetsutvecklingen, förefaller sataniskt. Lidandet såsom skörd efter dålig sådd kan gottgöras också genom tjänande, och där sådan önskan föreligger, bör lidande icke behöva tillgripas. Lidandet må vara sista utvägen, när alla andra möjligheter att gottgöra det onda vi gjort prövats. Att dylik gottgörelse är genomförbar endast på kultur- och humanitetsstadierna, förefaller sannolikt.

¹¹Livets mening är lycka, och vissa mystikers dyrkan av lidandet såsom ”guds vilja” förefaller vara utslag av missriktad livsinstinkt.

9.66 Ansvar

¹Människorna ha ännu att lära sig vad som menas med ”ansvar” och framför allt ”kollektivt ansvar”. Vi äro alla delaktiga i kollektivet, gemensamt ansvariga för alla. Ingen är till för sin egen skull. ”En för alla och alla för en” är kollektiva ansvarets lag. Vi äro alla och alltid medansvariga

för det som sker med vår vetenskap. Orsakskedjan kan förlora sig utom vårt synhåll. Men både direkt och indirekt ha vi genom vårt förflutna delaktighet i vad som sker. Alla livslagar gälla såväl kollektivt som individuellt. Mänskligheten utgör en enhet, och varje individuell del är ansvarig för det hela.

²Även husdjuren (hundar, katter etc.) betraktas av de mänskliga barbarerna såsom till för deras nöje, vilket är ett stort misstag. Vi ha ansvar för djuren. Och ansvar betyder för individens egen del att det faller inom ramen för skördelagen.

³Varje kontakt med "livet" (monaderna i alla naturriken) medför ofrånkomlig påverkan med oundviklig återverkan. Detta ingår i begreppet "ansvar". Dem vi icke gagnat ha vi skadat på något sätt, ofta båda delarna. Varje kontakt medför alltså relation. De juveler vi bära, den mat vi förtära, allt medför relationer till dessa monader, relationer som vi på något sätt få känning av, om icke förr, så när vi blivit andrajag, tredjejag, planethärskare etc. Detta är givetvis något som ligger utanför vår möjlighet att förstå. Men själva faktum ger perspektiv på ansvarets verklighet. Men det bör ej ge upphov till okunnighetens vanliga fantasispekulationer, som endast medföra idiotisering av vårt förnuft och försvåra våra framtida förvärv av "sunt förnuft", något som tillhör humanitetsstadiet. Klok den som håller sig till fakta, låter detta vara detta och icke godtar något utan tillräcklig (just tillräcklig) grund. Vi äro så okunniga, att vi i de flesta inkarnationer sakna logisk möjlighet att ens tala om sannolikhet. Vi få vara mycket belättna, om vi ha logisk rätt att tala om möjlighet.

⁴Visst är individen ansvarig för vad hans höljen ta sig till på egen hand. Det är hans plikt och skyldighet att svara för dumheterna. Detta kan väl stundom förefalla väl hårt. Men det är rättvist och rätt. Kunde han svära sig fri, funnes ingen lag och lärde han sig icke något av sina erfarenheter.

⁵Full ansvarighet för handlandet förutsätter kunskap om verkligheten och Lagen. Mänskligheten, som idiotiserats av verklighetsförfalskande ideologier och dessutom sataniserats av svarta logen, har ingen möjlighet till "fritt val". Ryska folket, till exempel, som metodiskt och systematiskt vilseleds och fullproppas med idel lögn, liksom tyska folket på sin tid av Hitler och hans gäng, kan icke göras ansvarigt för vad dess kommunistiska ledare besluta.

⁶Ifråga om gott och ont finns ingen möjlighet till kompromiss, ingen "tredje ståndpunkt". Antingen ja eller nej, intet jäså. Livet är en serie erbjudanden: välj för eller emot och ske dig som du vill. Det är skördelagens devis. "Karma" (skördelagen) har totalt misstolkats. Den är resultatet av dålig sådd. Men vad människor gjort orätt kan rättas till. Passiviteten låter "lagen ha sin gång", gör ingenting för att förändra skeendet, ingenting för att förändra förhållandena. Men den som sätter in sin energi på att rätta till det som är orätt, motverkar skördelagens verkningar. Kärlekens gärningar utplåna det onda vi en gång gjort. Den som icke definitivt tar ställning mot alla utslag av hat, tvång, ofrihet, kommer en gång att själv bli vanmäktig slav under "omständigheternas tvång". Den som passivt åser hur mänskliga rättigheter trampas under fötterna, blir ansvarig för det onda som sker. Underlåtenhet blir delaktighet, och livet godtar inga ursäkter. Ingen kan "två sina händer" och svära sig fri.

9.67 *Gottgörelse*

¹Beträffande skördelagen (karma) bör påpekas, att det förflutna alltid lever med i nuet. Det finns på det sättet intet oåterkalleligt. Man kan få skörda det onda man vållat på två sätt: antingen genom att själv få lida eller genom att gottgöra i ett nytt liv. Man kan utmönstra sina misstag, sådana de återges i planetminnet, så att de liksom aldrig funnits. I själva verket får intet "oförsöndat" finnas kvar i detta minne för den som skall bli 45-jag. Han måste ha gottgjort allt. Att få tillfälle att gottgöra ha de gamle kallat "nåden", ett uttryck som förvrängts till att folk kan "synda på nåden", bara kyrkan ger avlat. Det är vidrigt höra präster i katolska länder inbilla obildat folk, att de genom skänker till kyrkan kunna köpa sig från tjugo eller tio tusen år i skärselden med

mera dylikt.

²Individen måste gottgöra alla för allt hat han direkt och personligt känt mot dem. Det hat, som allmänna förtälet åstadkommer, går till fonden för det gemensamma ansvaret. Värst blir det givetvis för dem som skadeglatt frossa i sina hatkänslor. All dom träffar den dömande med precis samma effekt utom hatet mot allt högre, som har en annan verkan.

³Det finns två sätt att gottgöra det lidande man tillfogat allt levande (icke bara människor). Det ena sättet (på lägre nivåer, där viljan till enhet är obefintlig) är det negativa: att själv få uppleva samma slags lidande. Det andra sättet är genom tjänande av andra (ytligt sett "offer") sona vad man har förbrutit mot enhetens lag.

⁴De flesta stirra envist på den negativa utvägen, och det är detta som totalt snedvridit uppfattningen av "karma" såsom uteslutande vedergällning (hatets och hämndens föreställning). Också "lagen för sådd och skörd" är en otillfredsställande beteckning. "Gottgörelsens lag" vore kanske bättre beteckning än "skördelagen".

⁵Visserligen få vi skörda vad vi sått, men det är mycket som återstår av gammal sådd, när individen blivit kausaljag och essentialjag. Han får till stor del ägna sig åt att gottgöra det resterande onda han gjort såsom människa. Först när allt är "kvittat", kan han bli ett 45-jag. De goda förgås ej med de onda, när katastrofer inträffa. Alla ha de skuld kvar, även om teologerna garanterat syndaförlåtelsen.

⁶"Vad en människa gjort kan göras ogjort." Det är en esoterisk sats planethierarkien säger människorna sakna möjlighet att förstå. Hon kan alltid gottgöra det onda hon gjort, sådant som faller under skördelagen. Alla få också tillfällen därtill under sista inkarnationerna i människoriket. Det är mycket skördelagens representanter vänta med, tills individen blir i stånd att frivilligt kvitta på mest effektiva och snabbaste sätt.

⁷Indiska fakirer och kristna flagellanter tro, att misshandling av organismen "avbetalar karma" eller "är gudi behaglig". Därmed så de emellertid ytterligare dålig sådd, som måste skördas. "Karma" gottgör man genom att på rätt sätt bära livets prövningar, ty de äro dålig skörd till människans bästa, enär de utveckla behövliga egenskaper. Självplågare återfödas med en sådan organism, som de i föregående liv misshandlat.

⁸Ju högre en människa står, desto mindre förstå vi vad hon gör och icke gör och varför. Under det fysiska, emotionala och mentala kaos, som kännetecknar övergången från en zodiakepok till en annan, är det många på kultur- och humanitetsstadierna som få tillfälle att göra en "avbetalningsinkarnation" med otjänlig organism och hjärna och påfrestande "sociala" förhållanden. Naturligtvis innebär en dylik inkarnation även en prövotid, då individen får tillfälle att visa vad han förmår även under mest ogynnsamma omständigheter. Någon möjlighet för "omgivningen" att rätt bedöma en sådan individs latent kapacitet finns naturligtvis ej. Den vanliga uppskattningen efter framgång eller misslyckande är ju lika förvänd som alltid, enär kunskap om livslagarna saknas.

AKTIVERINGSLAGEN

9.68 Medvetenhetens aktivering

¹Teologerna ha sedan gammalt talat om ”guds vilja”, som de icke veta något om. Även inom esoteriken förekommer ”guds vilja”. Därmed avses den metodiska och systematiska process som medför alla monaders kontinuerliga medvetenhetsutveckling inom planeten, en process, som möjliggör förvärvet av allt högre slag av medvetenhet, jämte alla övriga processer som äro förutsättning härför. Liksom alla processer innebär den ändamålsenlig energiförbrukning, högre materiers påverkan på lägre (atomernas på molekylerna). Planethierarkien ser med förundran, hur indolenta människorna äro ifråga om självinitierad medvetenhetsaktivitet, nöjande sig med vetenskap om fakta utan att omsätta vetenskapen i målmedveten strävan, som om all ansträngning vore för besvärlig, en inställning som medför ökat antal inkarnationer av ingalunda enbart behagligt slag. Människorna jämra sig över livets besvärligheter, när de ha sig själva att skylla. Det är som om de kunde drivas framåt endast av tvingande omständigheter utan förståelse för att de själva framtvunga dessa. Liv är aktivitet. Utan kunskap är det i stort sett planlös aktivitet. Med kunskap borde det vara ändamålsenlig aktivitet.

²Det beror på individen, hur snabbt han vill uppnå högre nivåer och högre stadier. Möjlighet finns att passera genom människoriket på 20 miljoner år. Det är absoluta rekordet. Men så ”misslyckades” han icke med en enda inkarnation. De flesta använda fyra eoner. De följa med strömmen, låta andra tänka för sig, godta allmänna opinionens åsikter.

³Individen utvecklas genom att själv aktivera medvetenheten i sina höljen. Det viktiga är självinitierad medvetenhetsaktivitet. De flesta äro passiva och låta sin medvetenhet aktiveras av vibrationer utifrån. De godta andras åsikter utan att undersöka vilka fakta, som legat till grund, och om dessa fakta också äro verkliga fakta. De ha genom utbildning förvärvat ett mentalsystem och förkasta obesett allt som icke kan inpassas i systemet, utan förståelse för att alla dylika system på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium endast äro hypotessystem. De slå sig till ro med sitt system för den inkarnationen. Men icke nog därmed. De avsky alla som icke godtagit samma system. Det alltid lättinflammade hatet har många grunder och orsaker (fysiska, emotionala, mentala). Det rasar ett oavlåtligt ”krig” på vår planet i alla de mänskliga världarna. Och det är grunden till det oerhört långsamma utvecklingstempot för de flesta individer. Den ”gudomliga kärleken”, den förnämsta utvecklingsfaktorn, är insikten om alla monaders universella enhet. Den utvecklas snabbast som lever för att påskynda evolutionen. De flesta äro aningslösa om att de motarbota den. Den som tjänar enheten förvärfvar automatiskt just de högre molekylarslag som alltmer underlätta fortsatt utveckling.

⁴På civilisationsstadiets högre nivåer börjar individen alltmer analysera vad han hört och läst, icke endast säga efter vad andra sagt. Därmed begynner den självinitierade medvetenhetsaktiviteten och därmed individens insats i den egna utvecklingen. Genom att bearbeta och tillämpa erfarenheterna förvärfvar han mer eller mindre avsiktligt egenskaper och förmågor, möjliga med hans resurser. Efterhand uppnår han högre nivåer. Ju exaktare hans föreställningsvärld överensstämmer med verkligheten, desto snabbare utvecklas han. Utan kontakt med den objektiva verkligheten blir medvetenhetsinnehållet ett subjektivt fantasiliv av emotionala illusioner och mentala fiktioner. De flesta fylla sin medvetenhet med idel banaliteter och trivialiteter. Det är först när vi inse, att allt är problem, börja intressera oss för problem och problemens lösning, som vi stärka vår medvetenhetsaktivitet. Det är först när vi insett, att livets mening är medvetenhetsutveckling, och föresätta oss att göra allvar av den insikten, som vi med tillspetsad målmedvetenhet påbörja aktiveringen.

⁵Den teologiska undergivenheten under ”guds vilja”, det kristna helgonidealet med uppgivande av egna önsknigar (typiskt framträdande i kvietismen), väntan på att ”gud skall göra det”, är

total missuppfattning av Kristus' förkunnelse, som krävde full insats av mänsklig handlingsförmåga, visar okunnighet om att aktiveringslagen är en fundamental livslag och strider även mot lagen för självförverkligande. Det är vår sak att göra allt vi kunna. Planethierarkien har ingen användning för drönare lika litet som för fanatiker utan endast för arbetare med sunt förnuft och full förståelse för det möjligas konst. Den begär inga orimligheter utan endast målmedvetenhet, orubblighet och uthållighet.

⁶Det är jagets uppgift att tillgodogöra sig medvetenhetsinnehållet i sina höljen genom att aktivera höljenas passiva medvetenhet. Det har att upptäcka metoden härför. Visserligen tillhandahålles metoden. Men det blir individens sak att upptäcka metodens riktighet och individuellt tillgodogöra sig dess användbarhet. Det självklara finna vi aldrig, förrän vi fått det till skänks, men det blir vår sak att sedan genom eget arbete för oss själva bevisa dess verklighet.

⁷Egentligen är talet om "passiv medvetenhet" missvisande. Icke ens involutionsmateriens "passiva medvetenhet" är någonsin passiv, eftersom den aktiveras av vibrationer utifrån och dessa i en oerhörd ström genomtränga alla höljen från kosmiska världar, vårt solsystems högre världar och människans egna världar. Det vore riktigare att i stället för "passiv" säga "icke självaktiverad".

⁸Den aktiverade "passiva" medvetenheten fullgör en fundamental uppgift i manifestationsprocesserna. Alla aggregat av involutionsmateria tjänstgöra såsom fulländade robotar, icke endast automatiskt utan även såsom intelligenta varelser. Intelligensen utgöres av den tanke som formade dem. Är denna tanke dirigerad av tillräcklig insikt, fullgör den även en ändamålsenlig energifunktion.

⁹I alla händelser äro människans höljen aktiverade även av utifrån kommande vibrationer. De flesta människors tankar äro dylika produkter. Sedan beror det på i vilket molekylarslag individens jagmedvetenhet är centrad, vad för slags tankar som uppfångas av dagsmedvetenheten.

¹⁰Ifråga om emotionala och mentala höljena tillföras jagmedvetenheten härskande illusioner och fiktioner från omvärlden. Men med kausalhöljet förhåller det sig annorlunda. När människan börjar kunna få kontakt med kausalmedvetenheten och lärt sig mentalt tänka i överensstämmelse med verkligheten, får hon allt fler ideer från denna värld.

9.69 Passiviteten

¹Passivitet, brist på eget initiativ, tron på att "gud skall göra allt", är ett stort misstag. Gud gör sitt, när vi gjort vårt, icke förr. Femte naturriket når ingen, som icke dessförinnan utfört Herakles' tolv arbeten.

²Ju passivare människan är, desto långsammare utvecklas hon. Medvetenhetsutveckling kräver självinitierat tänkande och hämmas av eftersägande och tanklöst godtagande.

³Aktiviteten hos människans emotionala medvetenhet (särskilt lägre slags vibrationer) är mer än tillräcklig för höljets behov. Men mentala medvetenheten är alltför passiv, tanklöst, rentav idiotiskt eftersägande. Människorna vänta på att bli mentalt "matade" som småbarn. Skolan meddelar i stort sett dagens fiktioner såsom vetande om verkligheten, och barnen lära sig sin läxa och fortsätta vid universiteten med att säga efter professorerna. Mänskligheten är mentalt passiv, för att icke säga slö eller apatisk.

⁴Typisk för mänskliga påflugenheten, taktlösheten, respektlösheten är människors nyfikenhet, så snart de få höra till exempel att någon är ett kausaljag. De tro sig visst ha rätt att begära lösning på sina enklaste problem. Det är ett bekvämt sätt att slippa göra egna erfarenheter. Lyckligtvis är kausaljaget förbjudet att svara på dylikt. Egoisters pretentioner måste tillbakavisas. "Kom igen om tio, hundra, tusen inkarnationer, så kanske ni lärt förutsättningarna för att lära."

⁵Det är missbruk av mentala medvetenheten att underlåta använda den för förvärv av högre medvetenhetsslag, att använda den endast för fysiska livet. Det är nödvändigt för vår fortsatta utveckling att förvärva mentala ideer och insätta dem i sina riktiga sammanhang, så att vi få

kunskap om verkligheten, livet och Lagen och veta, hur vi på bästa sätt ska använda denna kunskap.

9.70 Medvetenhetskontroll

¹Vi ändra vårt liv genom reflexion. Vi utveckla förmågor genom att tänka dem. Vi förvärva egenskaper genom att rikta vår uppmärksamhet på dem. Allt detta kunna vi göra, om vi rätt använda vårt intellekt. Men hur få göra det!

²”Introvert” betyder att jaget har sin uppmärksamhet huvudsakligen inriktad på sitt känslö- och tankeliv, ”extravert” att jaget har den utåtriktad på fysiska världens företeelser.

³Esoterikern strävar efter att ”glömma sig själv” genom att ha uppmärksamheten upptagen med annat. Inåtriktad är han endast för att aktivera högre medvetenhet.

⁴Jaget är oroligt, ty det oroas av vibrationerna utifrån. Jaget övervinner oron genom att självt bestämma medvetenhetsinnehållet och genom att bli ideernas herre.

⁵Individen är ansvarig för sina medvetenhetsyttringar. Fullt klart blir detta ej, förrän han lärt sig skilja mellan jaget, som använder ett hölje för medvetenhetsyttringen, och den materieförm som därvid frambragts och har sin verkan. Tanken, frigjord från mentelhöljet, har egen existens.

⁶När människorna tala om sitt jag, är det icke jaget utan något av dess höljen med dess olika krav: fysiska, emotionala eller mentala, som jaget fortfarande anser vara något väsentligt eller nödvändigt. När jaget är tacksamt för att slippa vidare syssla med alla dessa alltför väl kända företeelser, söker det högre mål. Livets trick består i att kunna ”glömma sig själv”, vägra beakta de olika höljenas krav.

⁷Fel och brister avhjälpas man icke med att bekämpa dem. Därigenom förstärker man dem i stället, enär medvetenheten stimulerar allt den betraktar. Man avhjälpas dem genom att aldrig beakta dem och genom att ständigt meditera på motsatta egenskaper.

⁸Nedstämdhet, depression botas med självglömska; högmod med ödmjukhet; snarstuckenhet, lättretlighet med osårbarhet etc.

⁹Den som frågar efter hur det känns, saknar ädla likgiltighetens oberördhet.

¹⁰Johannes Müller (Elmau) menade, att det enda riktiga sättet att leva (Trick des Lebens) bestod i att uppgå intensivt i nuet för att perfekt kunna lösa problemen i nuet, att detta var felet med mystikerna, som hade uppmärksamheten helt inriktad på ”Gud”. Man kunde icke utföra båda delarna samtidigt. Men det är just vad esoterikern måste lära sig. Han måste lära sig att kunna göra minst två saker på en gång och båda lika perfekt, lära sig vara samtidigt lika uppmärksam i det fysiska som i det mentala. Esoterikern lär sig leva i tre världar samtidigt: fysiska, mentala och kausala; den dagliga gärningens, de intellektuella, kulturella intressenas och verklighetsideernas. Essentialjaget måste ha lärt sig konsten att vara samtidigt lika uppmärksam i det fysiska, det kausala (som rätt förstått även inbegriper uppfattningen av det mentala) och det essentiala.

¹¹Individens utvecklingsstadium framgår av hans insats i utvecklingen, av de uppgifter han föresatt sig att fullgöra.

¹²Utvecklingen är i själva verket ett fortsatt experimenterande med energi. Esoterikern inser, att ”liv är energi”, och han blir alltmer medveten om att han lever i en värld av energier. När han blir irriterad, och detta tar sig uttryck i vredesutbrott eller om så vore endast i vreda tankar, använder han emotionalenergi och sjunker ner i det emotionala, varmed han motverkar sin strävan att leva i det mentala. Insikten att ”allting är energi” gör att han alltmer målmedvetet ger akt på vilka slags energier han förbrukar och att han kan lättare göra sitt val mellan de olika energierna.

¹³Människorna ha att lära sig den fundamentala läxan att låta sig ledas av sin Augoeides och lära sig leva i harmoni med sina medmänniskor. När de lärt sig att ”glömma sig själva”, icke begära något för sina inkarnationshöljen och stå på egna ben, då först kunna de leva på rätt sätt. Sedan står allt de behöva till deras förfogande. Allt detta ha alla de som gått vägen sagt dem. Men den vägen är för besvärlig.

¹⁴När läraren uppmanar lärjungen att ”leva som en själ”, betyder detta att tillämpa esoteriska

vetandet ifråga om bedömning av livsföreteelserna och leva för att förverkliga enheten, göra sig oberoende av det emotionala och mentala, i alla händelser icke låta dessa få bestämma. Detta är alltså sagt till lärjungar, icke till ockultister med teoretiskt vetande långt utöver deras förmåga att tillämpa vetandet. Det är en fundamental skillnad mellan begripande och förståelse, mellan lärdom och visdom, mellan vetare och förverkligare. Vetandet kan inhämtas på civilisationsstadiet, men förverkligandet lyckas först på kulturstadiet (48:3). Och verkliga förståelsen tillhör humanitetsstadiet (47:5).

¹⁵Med eftertryck hävdar planethierarkien den stora risken för esoterikerns "imperil" (sätta i fara). Alltför lätt grips han av leda inför en mänsklighet, som "ingenting förstår" och i stort sett endast begår dumheter. Därmed blir han själv livsoduglig, oförmögen att hjälpa. Han måste övervinna den irritation som alltför lätt uppstår, när han ständigt möts av livsokunnighetens brist på uppfattning och förståelse, när han i alla sina strävanden får röna ett kompakt motstånd, "obotfärdighetens förhinder".

¹⁶I teosofiska litteraturen kan man få läsa, att just "irritation" är den sista av alla brister individen måste övervinna för att kunna förvärva superessentialmedvetenhet (45). Men det slaget är något helt annat än mänsklig irritation. Det avser essentialjagets intensiva önskan att kunna hjälpa, även när ingripandet ej är i överensstämmelse med Lagen. Det känns smärtsamt, och det är bristen.

¹⁷Esoterikerns högsta önskan är naturligt nog att få helt "leva" i (ha sin uppmärksamhet inriktad på) mentalmedvetenheten. Risk finns att man försummar att eftersträva "perfektibilitet" i det fysiska. Enligt planethierarkien beror detta på livsokunnighet. Det fysiska är lika "gudomligt" som allting annat. Den som är perfekt i fysiska världen, har omedvetet förvärvat många för högre utveckling nödvändiga egenskaper och förmågor. "Grundlighet i allt" är förutsättning även för "andlig soliditet". Detta att plågas av att icke få "leva i det högsta" är utslag av "andlig egoism", mest förrädiska slag av egoism, som blir ett hinder för förvärv av essential egenskap.

9.71 Aktiveringsmetoden

¹Aktiveringsmetoden aktiverar medvetenheten. Varje medvetenhetsyttring framkallar vibrationer i materien. Dessa vibrationer påverka sitt eget slag av materia, som i sin tur påverkar lägre materia, vid genomträngning av dessa lägre materier.

²Aktiv medvetenhet aktiverar medvetenheten. Våra medvetenhetsyttringar utgöra våra sinnestillstånd. Med våra medvetenhetsyttringar (tanke, begär, känsla, fantasi) avgöra vi, om vi vilja vara lyckliga eller olyckliga. De prägla det närvarande och bestämma det tillkommande. Med dem utstaka vi vårt öde i framtida liv. Med dem göra vi oss starka eller svaga. Med dem uppbygga vi vårt väsen, vår karaktär, vår emotionala och mentala natur. Tankar äro således krafter till gott och ont. Sådana våra tankar äro, sådana bli vi, sådan blir vår framtid, vår omgivning, sådana medmänniskor få vi. Lika drar till sig lika.

³Tankekontroll medför livskontroll.

⁴Genom tanken blir individen herre över sitt öde.

⁵Tanken är den kraft som formar materien.

⁶Tanken är icke verkan av utan orsak till materiens sammansättning.

⁷Liv och medvetande äro icke materiens produkter. Funktionen skapar organet, icke organet funktionen.

⁸Den metodiska aktiveringen är individuell. Envar måste utexperimentera sin egen metod. Att härför fordras kunskap om verkligheten, särskilt medvetenhetsaspekten, är givet. Verkligt effektiva metoden kan endast kausaljaget (monaden centrad i kausalhöljet) finna. Dessförinnan vore den i alltför stor fara att bli missbrukad.

⁹Koncentration (ihärdighet, uthållighet, intensitet, energi, målmedvetenhet) ger krafter, som förverkliga våra ideal.

¹⁰Koncentration består i att samla alla krafter i en enda punkt. ”All konst består i att vara starkast i en given punkt.”

¹¹Idén förverkligas, om vi fasthålla vid den tillräckligt länge.

¹²Koncentration ersätter geni.

¹³Viljan är allsmäktig, när den på rätt sätt får utlopp genom medvetenheten. Men även okunnighetens medvetenhetsyttringar äro verkningsfulla.

¹⁴Vår sinnesstämning (tankar, känslor) påverkar vår organism till hälsa eller sjukdom, påverkar andhämtning, blodomlopp, nervfunktioner, matsmältning, utsöndring etc.

¹⁵Det fordras tankekontroll för att icke släppa in fruktans furier och övriga livshämningar i medvetenheten. Dessa furier förjagas genom mod, livstillit, självtillit, glädje, lugn.

¹⁶Visualisering medför vitalisering. All medvetenhetsyttring innebär samtidigt energiyttring, och energien följer känslan, fantasien, tanken, intuitionen etc. Genom studium vitaliseras hjärncellerna, genom tänkande mentaliseras hjärncellerna.

¹⁷All kunskap (tänkande i överensstämmelse med verkligheten) tjänar till att medvetet påverka övermedvetenheten i högre molekyllager. Ju fler esoteriska fakta (fakta från planethierarkien) vi insätta i sina riktiga sammanhang, desto mer förstärkes den hos flertalet övermedvetna perspektivmedvetenheten (47:5), så att jaget slutligen kan fungera i detta materie- och medvetenhetslager.

¹⁸Samvete är resultatet av erfarenhet i det förflutna. Det ingår i den förvärvade fonden av livsförståelse.

¹⁹Den som vill forma ett starkt komplex, måste dagligen och regelbundet tänka på ifrågavarande egenskap. Annars upplöses komplexet eller förblir utan effekt.

²⁰Den som vill mottaga ständig inspiration från övermedvetenheten, måste ha förvärvat förmågan av medvetenhetskontroll.

²¹Det räcker icke med att inse och förstå, vad som är rätt och riktigt. Ha felaktiga föreställningar, vanor etc. inrotats i komplex, behålla dessa sitt välde över individen, tills de ersatts med nya komplex, motsatta de gamla.

²²Det mentala är i emotionaleonen svagt i förhållande till det emotionala. Råka det mentala och emotionala i motsatsförhållande till varandra, segrar det emotionala, såvida individen icke nedlägger arbete på att stärka det mentala genom nya komplex.

²³”Det är tron som gör det. Utan tro lyckas ingenting.” Dylika gamla okunnighetens talesätt bidra till vidskepelse och begreppsförvirring. Viljan lyder medvetenheten. Ju mera koncentrerad medvetenheten är, desto mer grovfysisk, fysisk-eterisk, emotional eller mental energi utvecklas. ”Tro” är helt enkelt koncentrerad medvetenhet. Det är ju givet, att den som utför arbetet utan energi, målmedvetenhet, slappt, liknöjt, håglöst, intresselöst, aldrig koncentrerar sig på uppgiften och aldrig uppnår sådana resultat som annars vore möjliga, ja ofta intet resultat alls. Man behöver således icke alls tro. Det räcker med att man företar det som ett experiment. Men intresset måste vara med och önskan att ”göra sitt bästa”, när man försöker, så att man kan säga sig, att man gjort vad man kunnat.

²⁴De som tillhöra första departementet, de egentliga viljemänniskorna, som varken behöva begripa eller förstå för att ”göra det”, behöva icke forma några motkomplex för att motverka de gamla komplexen. För dem räcker det med en fast föresats. Som alla okunniga kunna de icke förstå de olika typernas aktiveringssätt utan ogilla alla som icke utan vidare kunna genomföra vad de beslutat.

²⁵Det är genom aktiv medvetenhet man aktiverar högre medvetenhet. Detta är ”så självklart, att det icke en gång behöver sägas”, för att citera den vanliga, självmärkvärdiga omdömeslösheten. Tänk att man vet, när man fått veta. Då kan man pösa. Vilket är dumt. Ty därmed har man rivit bron framför sig till mera vetande och för framtida inkarnationer av det man fått veta. Ibland finner man någon högintellektuell, för vilken det annars självklara är ofattbart. Tecken på missbrukat vetande. Mentalatomerna låta sig icke attraheras till hjärncellerna.

²⁶Man kan aktivera såväl höljena som höljenas medvetenhet.

²⁷Medfödd objektiv medvetenhet (klärvoajans) behöver icke betyda, att individen ifråga är högt utvecklad eller förstår allt han ser eller kan förnuftigt använda denna förmåga. Han gör därför klokt i att förvärva esoterisk kunskap, innan han alltför mycket litar på sin klarsyn.

²⁸Aktiveringen av organism, eter- och emotionalhöljerna har av indierna utvecklats till ett helt metodiskt aktiveringssystem, kallat hatha yoga. Genom att till exempel bringa fysiska ögat under medvetenhetskontroll kan man stimulera detta organs eteriska motsvarighet därhän, att fysisk-eterisk objektiv syn blir möjlig. Liknande gäller för fysiska örat. Man kan icke nog kraftigt varna mot dylik metod. Dels överansträngas fysiska organen med atrofiering, fysisk blindhet, dövhet etc. som följd. Dels ernås endast att eteriska molekylarslag (49:3,4) bringas under kontroll.

²⁹Verklig eterisk och emotional objektiv medvetenhet fås genom den metodiska aktiveringen av respektive höljens centra (chakraer), varvid fysiska och emotionala materiernas samtliga molekylarslag aktiveras. Denna metod (i Indien kallad raja-yoga-metoden) utgår från höljenas medvetenhet, förfinar och höjer med dessa medvetenheters hjälp höljenas vibrationer i allt högre molekylarslag. Detta förutsätter särskild diet, övning i behärsandet av höljenas vibrationer (sinnesförmimmelser, begär, känslor och tankar). Denna träning kan taga flera inkarnationer i anspråk, innan resultat ernås. Någon gång måste detta arbete påbörjas, ty det är enda sättet att förvärva högre slag av medvetenhet, subjektiv och senare objektiv. Utan systematisk aktivering av medvetenheten försiggå utveckling och självförverkligande i så långsamt tempo, att någon skillnad knappast kan spåras vid studiet av en normalindivids hundra inkarnationer.

³⁰Det är genom tanken vi lära oss behärska våra vibrationer. Först måste man lära sig hejda idéassociationernas ström. Detta sker genom att man fasthåller vid en idé utan att låta sig störas av några inkast. Mentalhöljet formar sig då efter idén. Genom att man uppövar denna förmåga utvecklas mentalhöljet och dess organ. När detta utvecklats, kan tanken på samma sätt utveckla emotionalhöljets organ, och slutligen påverkas och omformas hjärnan, så att den blir allt mer mottaglig för mentalvibrationerna och högre vibrationer.

³¹Det är tanken, som utvecklar dessa medvetenheters organ och genom dessa behärskar vibrationerna.

³²Två följdlagar till aktiveringslagen äro uppreppningens och vanans lag. Genom varje ny uppreppning blir uppreppningen allt lättare med allt starkare tendens att återkomma och inskärpes det tänkta allt lättare i minnet, blir det allt lättare tillgängligt, tills det automatiskt upprepar sig självt.

³³All färdighet är en övningssak.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Lagen* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Ett*.

Första upplagan 1986, andra upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986 och 2011.